

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1To/13/2022
Identifikačné číslo spisu:	9521100199
Dátum vydania rozhodnutia:	29.03.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Patrik Príbelský
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:9521100199.11

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Petra Paludu na verejnom zasadnutí konanom 29. marca 2023 v Bratislave v trestnej veci obžalovaných V. Š.Á. a spol. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. c) Trestného zákona a iné prejednal odvolania obžalovaných V. Š., M. A., O. A., M. C., U. R., P. C., O. I., P. Z., resp. prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, podané proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. 12T/9/2021, z 12. augusta 2022 a na ich podklade takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), d), ods. 3 Trestného poriadku z r u š u j e rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. 12T/9/2021, z 12. augusta 2022 v časti - v odsudzujúcom výroku o vine obžalovaných V. Š., M. A., O. A., M. C., U. R., P. C., O. I. a P. Z. za skutky uvedené pod bodmi 1/, 2/, 3/, 4/, 5/, 6/, 7/, 8/, 9/ rozsudku a v celom výroku o treste.

II. Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vracia vec Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica (ďalej aj len „Špecializovaný trestný súd" alebo „súd prvého stupňa", ak nie je uvedené inak) rozhodol rozsudkom, sp. zn. 12T/9/2021, z 12. augusta 2022 (č. l. 8914 a nasl., zv. č. XXXII. súdneho spisu) tak, že v bode I. výrokovej časti zmieneného rozsudku obžalovaných

- 1/ V. Š.
- 2/ M. A.,
- 3/ O. A.,
- 4/ M. C.,

- 5/ U. R.,
- 6/ P. C.,
- 7/ O. I.,
- 8/ P. Z.

uznal za vinných zo spáchania:

1/ obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1, písm. c), ods. 2 písm. c) Trestného zákona v znení platnom a účinnom do 30. apríla 2022 (ďalej aj len „Trestný zákon“, ak nie je uvedené, alebo z textu nevyplýva inak) s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona,

2/ obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1, písm. c), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona,

3/ obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1, písm. c), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona,

4/ obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1, písm. c), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona,

5/ obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1, písm. c), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, resp.

zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 písm. g) Trestného zákona,

6/ obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1, písm. c), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona,

7/ obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1, písm. c), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona,

8/ a 9/ pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona,

ktorých sa menovaní mali dopustiť na tom skutkovom základe, že

1/ obžalovaný V. Š. minimálne od začiatku roku 2019 do 17. augusta 2020 opakovane obstarával metamfetamín (ďalej len „pervitín“), v presne nezistenom množstve, ktorý následne predával v regióne mesta A., najmä v obci Z., tretím osobám, o. i. aj M. R.,

2/ obžalovaný M. A. bez povolenia potrebného v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 139/1998 Z. z. minimálne od začiatku roku 2019 do 17. augusta 2020 opakovane predával pervitín v presne nezistenom množstve v regióne mesta A., najmä v obci Z., tretím osobám, o. i. aj M. R.,

3/ obžalovaný O. A. si bez povolenia potrebného v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 139/1998 Z. z. v období od novembra 2019 do 17. júna 2020 obstarával pervitín v presne nezistenom množstve, ktorý následne

predával tretím osobám v regióne mesta A.,

4/ obžalovaný M. C. si bez povolenia potrebného v zmysle § 4 ods. 1 zák. č. 139/1998 Z. z. v období minimálne od júna 2019 do 17. júna 2020 opakovane obstarával pervitín v presne nezistenom množstve, ktorý následne v regióne mesta A., najmä v obci Z. G. Z.alej predával tretím osobám, o. i. aj M. B., ktorej ho niekedy odovzdával prostredníctvom O. B.,

5/ obžalovaná U. R. bez povolenia potrebného v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 139/1998 Z. z. v období minimálne od mája 2016 do novembra 2018 v regióne mesta Sereď opakovane pre tretie osoby zabezpečovala distribúciu pervitínu v presne nezistenom množstve, ktorý vyrábal obžalovaný P. C.,

- napriek tomu, že mala vedomosť o tom, že bola v trestnej veci vedenej na odbore Bratislava, 1. oddelenie vyšetrovania, Národnej kriminálnej agentúry Prezídia PZ pod ČVS: PPZ-216/NKA-BA1-2020 vzatá do väzby rozhodnutím sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 1Tp/3/2020, z 20. augusta 2020, z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného poriadku, zasielala osobnú korešpondenciu, ktorá neprešla kontrolou korešpondencie, tzv. „moták“ z väzby smerom k osobám nachádzajúcim sa na slobode, a to tak, že dňa 26. augusta 2020 odovzdala cez sifónovú trúbku z cely č. 108 na celu č. 107 tri rukou popísané papiere s poznámkami, z toho 2 ks formátu A5 a jeden kúsok potrhaného papiera s telefónnym číslom, ktoré adresovala M. K., aby ich tento po svojom prepustení odovzdal jej priateľovi, ktorého označila prezývkou „E.“ (M. A.), pričom zaistená korešpondencia obsahovala aj informácie, ktoré boli spôsobilé ovplyvniť vyšetrovanie trestnej veci obž. R., a to v bodoch 1., 2., 4. a 6. uvedeného listu, kde v bode 1. potrebuje zistiť, či sa podarilo vymazať na diaľku jej telefón a ak nie, tak inštruuje, že nech dá heslo a jej notebook M., ten to urobí, v bode 2. odkazuje, nech dá E. z domu všetko preč, hlavne nech je on doma čistý, v bode 4. konštatuje, že šťastie v nešťastí bolo, že u otca mali povolenie len na osoby, nie na domovku a inštruuje, že všetky veci odtiaľ schovať, nech sa k nim nikto nedostane, povedať to aj ocinovi, je to dôležité, majú sa dať dokopy spolu s M. a riešiť to tak odtiaľ, je to podstatné, v bode 6. uvádza, že má vedomosť o tom, ako vypovedá C. (M. R.) teda, že ona aj po P. útoku má k nemu a k jeho drogám naďalej prístup a celú tú dobu robí, tak M. nech si dáva veľký pozor, lebo je naňho, že s tým robí, upozorňuje, že je odpočúvaný, čo jej povedal advokát a inštruuje ho, nech nič so sebou nenosí, kde súčasťou odkazu bolo aj č. XXXXXXXXXXXX s poznámkou „E.“ a takým konaním obž. R. vedome obchádzala kontrolu korešpondencie stanovenú v § 20 ods. 3 zák. č. 221/2006 Z. z., a teda závažným spôsobom marila výkon kolúzne väzby, pričom v zmysle Prílohy č. 1 zákona č. 139/1998 Z. z. je pervitín zaradený do II. skupiny psychotropných látok a heroín do I. skupiny omamných látok a vyššie uvedené osoby M. B. a T. C. sú v tejto veci trestne stíhaní v osobitnom trestnom konaní a o ich vine zatiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté [pozn.: tu Najvyšší súd Slovenskej republiky akcentuje, že v tejto časti z rýdzo formálneho hľadiska za účelom zachovania čo najvyššej miery prehľadnosti aktuálneho rozsudku „zasiahol“ do fakticky jemne sa odlišujúceho písomného vyhotovenia odvolaniami napadnutého rozsudku, nakoľko ostatný trestný čin, z ktorého spáchania bola menovaná uznaná za vinnú rozsudkom Špecializovaného trestného súdu (tomuto výroku v naznačenej časti predchádzalo prijatie vyhlásenia obžalovanej R. o vine súdom podľa § 257 ods. 1 písm. a/ ods. 7 Trestného poriadku) bol pôvodne Špecializovaným trestným súdom „premietnutý“ až pod bodom 10. odvolaniami napadnutého rozsudku; týmto „zásahom“ Najvyššieho súdu Slovenskej republiky tak došlo k „zosúladeniu“ skutkovej vety s jej právnou kvalifikáciou a tomu zodpovedajúcemu zneniu výroku o treste].

5/ obžalovaný P. C. bez povolenia potrebného v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 139/1998 Z. z. v období minimálne od mája 2016 do novembra 2018 v regióne mesta A. opakovane vyrábal pervitín z liečiv, ktoré mu zabezpečili tretie osoby, o. i. T. C., a následne takto vyrobený pervitín v presne nezistenom množstve predával dilerom za účelom ďalšej distribúcie, o. i. V. M. a M. R.,

6/ obžalovaný O. I. bez povolenia potrebného v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 139/1998 Z. z. v období od februára 2020 do 21. apríla 2020 kupoval od M. B. pervitín a heroín v presne nezistenom množstve, a následne tieto drogy sčasti ďalej predával v regióne mesta A., a to M. W. a ďalším osobám podľa pokynov M. B., ktorú tieto osoby predtým kontaktovali,

7/ obžalovaný P. Z.

- bez povolenia potrebného v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 139/1998 Z. z. v období minimálne od polovice r. 2016 do 28. januára 2020 v regióne mesta A. opakovane kupoval pervitín od T. B. za účelom ďalšieho predaja tretím osobám, pričom do jesene 2017 takto kúpil minimálne 6 kg pervitínu, ktorého trhovú hodnotu bola min. 180.000,00 Eur,

- si nezisteným spôsobom a od presne nezistenej osoby, min. však od júla 2018, na zatiaľ nestotožnených miestach zadovážoval omamné a psychotropné látky, a to pervitín, sušiny rastliny cannabis a kokaín, ako aj náčinia slúžiace na váženie a spracovanie pervitínu, sušiny rastliny rodu cannabis a kokaínu, ktoré prechovával v byte č. 50, nachádzajúcom sa na X. posch. v A., na adrese R. Č.. XXX/X a v byte č. X-X, nachádzajúcom sa na X. posch. v A., na adrese C. Č.. XXXX/XX, pričom obžalovaný Z. min. raz predal sušinu rastliny cannabis M. W. ako aj ďalším zatiaľ nestotožneným osobám, ktorým predával, príp. zadovážoval pervitín, sušiny rastliny cannabis a kokaín, a to až do 28. januára 2020, kedy pri výkone domovej prehliadky na základe príkazu sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Trnava - pod číslom príkazu 6Tp/301/2020-2-V-OSTT v priestoroch bytu č. XX a priestoroch k nemu patriacich, nachádzajúcom sa na adrese R. Č.. XXX/X v A. boli zaistené ako:

- stopa č. 2 plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom 998,08 g pervitínu s prímесou metylsulfonylmetánu s priemernou koncentráciou účinnej látky pervitínu 65,3 % hmotnostných, obsahujúce 651,75 g absolútneho pervitínu, pričom uvedené množstvo možno považovať za najmenej 16294 bežných jednotlivých dávok drogy v hodnote 29.942,40 Eur

- stopa č. 3 plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom 991,15 g pervitínu s prímесou metylsulfonylmetánu s priemernou koncentráciou účinnej látky pervitínu 67,5 % hmotnostných, obsahujúce 669,03 g absolútneho pervitínu, pričom uvedené množstvo možno považovať za najmenej 16726 bežných jednotlivých dávok drogy v hodnote 29.734,50 Eur,

- stopa č. 4 plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom 5664 mg pervitínu s prímесou metylsulfonylmetánu s priemernou koncentráciou účinnej látky pervitínu 68,7 % hmotnostných, obsahujúce 3891 mg absolútneho pervitínu, pričom uvedené množstvo možno považovať za najmenej 97 bežných jednotlivých dávok drogy v hodnote 169,92 Eur,

- stopa č. 18 sklenený zavárací pohár s kovovým skrutkovacím vrchnákom s obsahom sušiny rastliny cannabis s hmotnosťou 16,42 g s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu 15,1% hmotnostných, obsahujúce 2479 mg THC, pričom uvedené množstvo možno považovať za najmenej 83 bežných jednotlivých dávok drogy v hodnote 164,20 Eur,

- stopa č. 19 sklenený zavárací pohár s kovovým skrutkovacím vrchnákom s obsahom sušiny rastliny cannabis s hmotnosťou 42,11 g s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu 16,4% hmotnostných, obsahujúce 6906 mg THC, pričom uvedené množstvo možno považovať za najmenej 230 bežných jednotlivých dávok drogy v hodnote 421,10 Eur,

- stopa č. 20 plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom 39,08 g kokaínu s priemernou koncentráciou účinnej látky kokaínu 78,6% hmotnostných, s obsahom 30718 mg absolútneho kokaínu, pričom uvedené množstvo možno považovať za najmenej 1024 bežných jednotlivých dávok drogy v hodnote 3.517,20 Eur

- stopa č. 21 plastové vrečko s tlakovým uzáverom s označením A s obsahom sušiny rastliny cannabis s hmotnosťou 102,15 g s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu 16,3 % hmotnostných, obsahujúce 16650 mg THC, pričom uvedené množstvo možno považovať za najmenej 555 bežných jednotlivých dávok drogy v hodnote 1.021,50 Eur,

- stopa č. 22 plastové vrečko s tlakovým uzáverom s označením A s obsahom sušiny rastliny cannabis s hmotnosťou 103,07 g s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu 16,2 % hmotnostných, obsahujúce 16697 mg THC, pričom uvedené množstvo možno považovať za najmenej 557 bežných jednotlivých dávok drogy v hodnote 1.030,70 Eur,

- stopa č. 23 plastové vrečko s tlakovým uzáverom s označením A s obsahom sušiny rastliny cannabis s hmotnosťou 40,02 g s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu 15,3 % hmotnostných, obsahujúce 6123 mg THC, pričom uvedené množstvo možno považovať za najmenej 204 bežných jednotlivých dávok drogy v hodnote 400,20 Eur,

- pri výkone domovej prehliadky na základe príkazu sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Trnava pod číslom príkazu 6Tp/300/2020-3-V-OSTT v priestoroch bytu č. 7-1 a priestoroch k nemu patriacich, nachádzajúcom sa na adrese C. Č.. XXXX/XX v A. bola zaistená štvordielna kovová drvička

s obsahom sušiny rastliny cannabis s hmotnosťou 470 mg koncentráciou tetrahydro-kanabinolu (THC) 26,2% hmotnostných, obsahujúce 123 mg THC, pričom uvedené množstvo možno považovať za najmenej 4 bežné jednotlivé dávky drogy v hodnote 4,70 Eur, týmto konaním neoprávnene nakladal s vyššie uvedenými látkami, keďže v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. sú rastliny rodu Cannabis (konopa) zaradené do 1. skupiny omamných látok, účinná látka tetrahydro-kanabinol (THC) je zaradená do 1. skupiny psychotropných látok, kokaín je zaradený do II. skupiny omamných látok a pervitín je zaradený do II. skupiny psychotropných látok.

Za to Špecializovaný trestný súd uložil:

1/ obžalovanému V. Š. podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov s tým, že menovaného na výkon trestu zaradil podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia za súčasného uloženia ochranného dohľadu vo výmere 2 (dva) roky podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona,

2/ obžalovanému M. A. podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov s tým, že menovaného na výkon trestu zaradil podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia za súčasného uloženia ochranného dohľadu vo výmere 2 (dva) roky podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona,

3/ obžalovanému O. A. podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, v spojení s § 37 písm. m) Trestného zákona a s poukazom na § 38 ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov s tým, že menovaného na výkon trestu zaradil podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia za súčasného uloženia ochranného dohľadu vo výmere 2 (dva) roky podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona,

4/ obžalovanej U. R. podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 36 písm. j) Trestného zákona, s poukazom na § 38 ods. 3 Trestného zákona a s použitím § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov s tým, že menovanú na výkon trestu zaradil podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia za súčasného uloženia ochranného dohľadu vo výmere 2 (dva) roky podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona,

5/ obžalovanému M. C. podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, s poukazom na § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov s tým, že menovaného na výkon trestu zaradil podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia za súčasného uloženia ochranného dohľadu vo výmere 2 (dva) roky podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona,

6/ obžalovanému P. C. podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, s poukazom na § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov s tým, že menovaného na výkon trestu zaradil podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia za súčasného uloženia ochranného dohľadu vo výmere 2 (dva) roky podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona,

7/ obžalovanému O. I. podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 37 písm. m) Trestného zákona, s poukazom na § 38 ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov s tým, že menovaného na výkon trestu zaradil podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia za súčasného uloženia ochranného dohľadu vo výmere 2 (dva) roky podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a napokon

8/ obžalovanému P. Z.:

- podľa § 172 ods. 4 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 36 písm. j) Trestného zákona, s poukazom

na § 38 ods. 3 Trestného zákona, za súčasného použitia § 39 ods. 1, ods. 3 písm. b) a § 41 ods. 3 Trestného zákona spoločný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov s tým, že menovaného na výkon trestu zaradil podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia za súčasného uloženia ochranného dohľadu vo výmere 2 (dva) roky podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona,

- podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona trest prepadnutia majetku,

- použijúc § 41 ods. 3 Trestného zákona Špecializovaný trestný súd pri ukladaní spoločného trestu zrušil výrok o vine a výrok o treste vo vzťahu k obžalovanému Z., uvedené v rozsudku Okresného súdu Trnava, sp. zn. 4Tk/10/2020, z 15. októbra 2020, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú v zrušených výrokoch o vine a treste svoj podklad.

V „bode“ II. (pozn.: tak v písomnom vyhotovení rozsudku ako ani v zápisnici o hlavnom pojednávaní, na ktorom došlo k jeho vyhláseniu nie sú nasledujúce výroky formálne oddelené čo do „bodov“; pre prehľadnosť k tomuto „rozdeleniu“ pristúpil až Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací), výrokovej časti odvolaniami napadnutého rozsudku Špecializovaný trestný súd postupom podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku obžalovaných

1/ V. Š.,

2/ M. A.,

3/ O. A.,

4/ M. C.,

5/ U. R. a

6/ P. Z.

oslobodil spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej aj len „prokurátor“, ak nie je uvedené alebo z nižšie uvedeného nevyplyva iné), sp zn. VII/1 Gv 103/2020/1000, zo 17. júna 2021, a síce pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, ktorého sa menovaní mali dopustiť na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase, pôsobiac najmenej od r. 2010 až do 11. decembra 2018 prevažne v Trnavskom kraji a v okolí, s cieľom páchania predovšetkým drogovej trestnej činnosti bola založená zločinecká skupina, kde od jej založenia na najvyššej riadiacej a koordinačnej úrovni bol A. H., ktorý zločineckú skupinu riadil a koordinoval jej členov na nižšie postavených úrovniach hierarchie, pri páchaní rôznej, predovšetkým drogovej trestnej činnosti, kde na stredných úrovniach hierarchie v skupine sa nachádzali, okrem iných, osoby O. Y. prezývaný „L.“, T. B. prezývaný „Y.“, V. Š. prezývaný „Y.“, V. M., M. R. prezývaný „C.“, W. C., P. Z., ktorí plnili svoje úlohy v rámci skupiny pri páchaní najmä drogovej trestnej činnosti, pričom každý člen na nižšom stupni zabezpečoval či už osobne alebo prostredníctvom ďalších členov skupiny, resp. doteraz presne nezistených páchatel'ov výrobu drog - metamfetamínu, ktorý následne distribuovali hlavne v E. kraji a jeho okolí, pričom pre uvedenú zločineckú skupinu boli činné osoby M. A. prezývaný „V.“, U. R., O. A., M. C., M. B., ktoré konali na základe pokynov členov zločineckej skupiny, kde postavenie a činnosť osôb v rámci skupiny bolo nasledovné; O. Y. a T. B. si zabezpečovali tabletky na výrobu metamfetamínu a aj iné prekursory potrebné k výrobe drog a to najmä od osôb A. Q., T. C. a M. O., z ktorých O. Y. a T. B., resp. prostredníctvom doposiaľ nestotožnených tzv. „varičov“, ku ktorým patrili aj P. C., O. F. a W. C. vyrábali metamfetamín, ktorí sami, resp. prostredníctvom svojej siete dealerov, ku ktorým patrili aj P. Z., M. R., predávali konečným spotrebiteľom; obv. V. M. si zabezpečoval tabletky na výrobu metamfetamínu a aj iné prekursory potrebné k výrobe drog, kde výrobu metamfetamínu pre V. M. zabezpečoval najmä O. F., P. C., ktorého tzv. „pravou rukou“ bol od r. 2016 M. R., ktorým tabletky potrebné na výrobu metamfetamínu dodával A. Q. a od r. 2017 aj T. C., pričom následne po vyrobení metamfetamínu, tento bol odovzdaný V. M., ktorí ho následne odpredával prostredníctvom svojej siete dilerov, ku ktorým patrila aj M. B., ktorí ho predávali konečným spotrebiteľom, kde ako sprostredkovateľ pri zabezpečovaní tabliet na výrobu metamfetamínu a pri distribúcii metamfetamínu medzi V. M. a P. C. pôsobila U. R., ako vtedajšia družka P. C.; V. Š., ktorý tvoril tzv. „dvojičku“ s T. H., si zabezpečovali tabletky na výrobu metamfetamínu a aj iné prekursory potrebné k výrobe drog, kde

metamfetamín m vyrábala aj P. C., pričom získaný metamfetamín prostredníctvom svojich dílerov, ku ktorým patrili aj M. A., O. A., M. C., predával konečným spotrebiteľom; W. C., bývalá manželka P. C., sa podieľala na výrobe metamfetamínu ako tzv. „varič“, pričom takto vyrobený metamfetamín od W. C. odoberal aj P. C. v prípade, že sám mal prestávku vo výrobe metamfetamínu a tento následne postupoval svojím dílerom, ku ktorým patrila M. B., ktorá ho distribuovala konečným spotrebiteľom, kde členovia zločineckej skupiny sa navzájom podporovali tak, že v prípade výpadku metamfetamínu, resp. prekursorov určených na výrobu metamfetamínu si pomáhali vzájomne so zabezpečením týchto látok tak, aby nebola narušená distribúcia metamfetamínu, resp. prekursorov určených na výrobu metamfetamínu v rámci celej štruktúry zločineckej skupiny od jej riadiacich zložiek až po samotných konzumentov, pričom celá, takto riadená a dôsledne koordinovaná činnosť, bola vykonávaná za účelom zisku pre jednotlivých členov a osôb činných pre zločineckú skupinu,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý sú obžalovaní stíhaní.

Špecializovaný trestný súd uviedol v odôvodnení vyššie zmieneného rozsudku nasledovné podstatné úvahy predstavujúce argumentačný podklad, ktorým sa spravoval pri vyslovení ním prijatých záverov.

„... ku konaniam opísaným pôvodne v bodoch 2. a 3. obžaloby súd konštatuje, že vykonaným dokazovaním bolo spoľahlivo a jednoznačne preukázané, že skutky sa stali, sú trestnými činmi a spáchali ich obžalovaní, ktorí sú za ich spáchanie trestne zodpovední. Súd však na základe vykonaného dokazovania upravil opis konania jednotlivých obžalovaných tak, aby tento opis lepšie zodpovedal preukázanému konaniu obžalovaných (§ 163 ods. 3 Trestného poriadku) a zároveň, aby totožnosť skutku zostala zachovaná (§ 278 ods. 1 Trestného poriadku). Zo štylistického hľadiska ide síce o výraznú úpravu skutkovej vety konania pôvodne opísaného v bodoch 2. a 3. obžaloby, v konečnom dôsledku však možno konštatovať totožnosť skutku uvedeného v odsudzujúcom rozsudku v porovnaní so skutkom, aký sa jednotlivým obžalovaným kládol za vinu v bodoch 2. a 3. obžaloby, resp. pre aký im bolo vznesené obvinenie. Senát pri posudzovaní totožnosti skutku vychádzal z judikovaných súdnych rozhodnutí (ZSP č. 7/2012; Rt-64/1973; Rt-52/1979; Rt-50/1981; Rt-9/1997), v zmysle ktorých podstatu skutku tvorí konanie páchatel'a a následok spôsobený týmto konaním, ktorý je relevantný z hľadiska trestného práva. Totožnosť skutku je pritom zachovaná nielen v prípade úplnej zhody konania a následku, ale aj v prípade:

- zhody aspoň v konaní pri rozdielnom následku alebo
- zhody aspoň v následku pri rozdielnom konaní alebo
- ak konanie alebo následok, príp. oboje budú zhodné aspoň čiastočne, ale za predpokladu, že bude daná zhoda v podstatných okolnostiach“.

„Teória ani prax teda nechápe totožnosť skutku len ako úplnú zhodu medzi skutkovými okolnosťami uvedenými v obžalobe a výrokom rozsudku súdu. Stačí zhoda medzi podstatnými skutkovými okolnosťami. Súd totiž musí prihliadať na tie zmeny skutkového deja, ku ktorým došlo v rámci dokazovania. Súdna prax teda pripúšťa odchýlky od skutkového stavu uvedeného v obžalobe či už tak, že sa k nemu pripoja nové skutočnosti (v obžalobe neuvedené), alebo sa vynechajú niektoré skutočnosti v obžalobe uvedené, ak sa ukázali nesprávne, alebo sa skutočnosti určitým spôsobom len modifikujú, pokiaľ sa tým nemení priamo podstata skutku (rozh. NS SR č. 1TdoV 19/2011 - ZSP č. 7/2012; III. ÚS 708/2017, z 28.11.2017 - publ. č. 74/2017 Zb. ÚS). Vykonaným dokazovaním sa nepodarilo spoľahlivo a jednoznačne preukázať, že došlo k jednotlivým konkrétnym drogovým obchodom (aktivitám) opísaných v bodoch 2. a 3. obžaloby, keďže prokurátor nepredložil súdu dostatok dôkazov v tomto smere, čo napokon aj sám priznal (str. 124 obžaloby - zv. 21, č. l. 6593). Nie je nezvyčajné (skôr bežné), ak pri konkrétnom predaji drogy niet okrem účastníkov drogového obchodu iných osôb. Ak ale o takom skutku vypovedá len jedna zo zúčastnených osôb a jej výpoveď je osamotená, bez podpory v iných dôkazoch, nemožno na základe toho konštatovať, že k takému konkrétnemu drogovému obchodu došlo. V rovine tzv. rozumnej istoty však mal súd preukázané (najmä výpoveďami svedkov), že každý z obžalovaných sa podieľal na distribúcii pervitínu v A. a jej okolí. V tomto smere už možno nájsť zhodu (prienik) vo výpovediach viacerých svedkov tak, ako je analyzované jednotlivo pri každom z obžalovaných. Ich dílerská drogová trestná činnosť pritom nepochybne bola zahrnutá (opísaná) už v obžalobe, resp. v uznesení o vznesení obvinenia, ako súčasť tam uvedeného konania“.

„Obhajca JUDr. Gavalec a ďalší opakovane namietali, že trestné stíhanie vo veci ČVS: PPZ-216/NKA-

BA1-2020 bolo dňa 13. júla 2020 účelovo začaté pre vymyslený skutok, ktorý mali spáchať osoby, ktorých totožnosť (existenciu) nikto nepotvrdil ... predmetné uznesenie (zv. 11, č. l. 3027) obsahuje opis skutku, ktorý sa o. i. týka drogovej činnosti páchanej v A. minimálne od r. 2018. Ak sa dodatočne nepodarilo stotožniť identitu osôb (označených len prezývkami), nemožno len preto hovoriť o nezákonnom začatí trestného stíhania. Odhliadnuc od toho však nemožno prehliadať, že následne bolo 17. augusta 2020 vydané ďalšie uznesenie (zv. 11, č. l. 3029), ktorým bolo nielen vznesené obvinenie konkrétnym osobám, ale aj „nanovo“ začaté trestné stíhanie v zmysle § 199 Trestného poriadku. Napokon súd poznamenáva, že táto námietka už bola opakovane vznášaná aj v rámci rozhodovania o väzbe obžalovaných, ba aj v konaní o postúpení veci inému súdu, pričom ani sťažnostný súd nekonštatoval nedôvodnosť alebo nesprávnosť začatia trestného stíhania".

„Súd neprehliadol námietky obžalovaných k hodnovernosti výpovedí usvedčujúcich svedkov, avšak tieto vyhodnotil ako nedôvodné. Spolupráca svedka s orgánmi činnými v trestnom konaní sama osebe jeho výpoveď nijako nediskvalifikuje. Pod označením „spolupráca“ je pritom potrebné rozumiť správanie spočívajúce v tom, že svedok nevyužije svoje právo na odopretie výpovede, ale začne vo veci vypovedať. Nemožno prehliadať, že takou výpoveďou neraz privodí trestné stíhanie nielen iným, ale aj sebe, a to v čase, kedy nemá nijako garantovanú výhodu v podobe miernejšieho trestu. Ten totiž schvaľuje až súd, ktorý však do procesu uzatvárania dohody o vine a treste dovedy nijako nevstupuje. Tieto úvahy platia aj v danom prípade, keďže títo svedkovia vypovedali nielen o činnosti obžalovaných, ale rozhodli sa priznať aj svoj podiel viny, a to v čase, kedy ich konanie bolo zväčša právne kvalifikované ako drogová činnosť páchaná v rámci zločineckej skupiny (§ 172 ods. 4 Trestného zákona) s hroziacou trestnou sadzbou 20 až 25 rokov, príp. doživotie. Výsledné právne posúdenie ich konania pritom v tom okamihu nemali (a v zmysle právneho poriadku SR ani nemohli mať) ničím záväzne garantované. Nimi prezentovaný opis realizácie drogového biznisu v A. a okolí pritom vykazuje znaky jedinečnosti a detailnej špecifikáciou a tým aj vzájomnej rozdielnosti. Na vierohodnosti ich výpovedí však nič nemení skutočnosť, že títo neuvádzali zhodne presné dátumy jednotlivých opakujúcich sa stretnutí s obžalovanými či jednotlivé množstvá opakovane obstarávaných drog. Je potrebné si uvedomiť, že nešlo o jednorazovú záležitosť (exces) v konaní týchto osôb, ktorá by im mala zvlášť utkvieť v ich pamäti. Predaj, kúpa či výroba pervitínu bola pre tieto osoby dlhodobo bežnou (rutinnou) záležitosťou pri dílovaní drog, a preto je akceptovateľné, ak sa im jednotlivé obchody „zlievajú“. Naopak, práve úplná zhoda výpovedí by evokovala podozrenie, že títo vypovedajú podľa naučeného spoločného „scenáru“, ktorý im niekto vopred pripravil. Okrem toho vo všeobecnosti platí, že pozícia tých osôb (zväčša obžalovaných), ktoré sa usilujú niečo zamlčať, je objektívne ľahšia oproti pozícii tých osôb (svedkov), ktoré pravdivo opisujú, čo sa stalo. Zatiaľ čo prvej skupine osôb stačí popierať a tvrdiť, že v danom čase a mieste „sa nič nestalo“ (čo ani pri opakovaných výsluchoch nie je náročné zopakovať), druhá skupina osôb musí pri každom výsluchu vždy odznova podrobne opisovať skutočne prežité udalosti. To pochopiteľne nemusí byť vždy príjemné a (vzhľadom na odstup času) ani spontánne, plynulé a navzájom zhodné. Je teda akceptovateľné, že taký svedok nie je schopný zapamätať si detailne skutkový dej a pri opakovaných výsluchoch je pre neho problematické vždy presne zopakovať jeho priebeh. Pokiaľ ide o údajné ovplyvňovanie niektorých svedkov zo strany OČTK, súd sa k týmto námietkam už vyjadril vyššie pri analýze jednotlivých svedeckých výpovedí a vysvetlil, prečo neprikladá väčšiu váhu „zmeneným“ výpovediam svedkov pred súdom, než „odvolaným“ výpovediam z prípravného konania (rozhodnutie ESLP č. 46435/09 vo veci Makeyan vs. Arménsko). Nad rámec tam uvedeného dopĺňa, že všetky tvrdenia o údajnej manipulácii sa začali objavovať až dodatočne, s veľkým časovým odstupom a bez toho, aby bolo racionálne vysvetlené, prečo tieto skutočnosti neboli oznámené skôr. Vo vzťahu k námietkam obžalovaných smerujúcim k dovtedajšiemu spôsobu života (povesti) usvedčujúcich svedkov súd konštatuje, že vierohodnosť osôb nemožno spochybňovať len tým, že títo svedkovia sú (boli) sami trestne stíhaní, resp. že títo sú (boli) užívateľmi drog. Vo všeobecnosti predsa platí, že s akými osobami sa človek stýka, také osoby budú neskôr svedčiť o jeho činoch z minulosti. Veď kto iný by mohol a mal svedčiť proti drogovému dílerovi, ak nie osoby z drogového prostredia, teda tí, s ktorými (pre ktorých) túto trestnú činnosť páchal? Nemožno prehliadať tendenčnosť vznášaných námietok, kedy je účelovo spochybňovaná povest' len tých svedkov, ktorých výpovede sú obžalovaným na ťarchu, zatiaľ čo povest' tých svedkov, ktorí im nepriťažujú, zostáva bez povšimnutia. Pritom prakticky všetci svedkovia sú z rovnakého prostredia a viacerí z nich majú preukázateľnú skúsenosť s drogami. Súd vykonal dokazovanie aj prečítaním právoplatných odsudzujúcich rozsudkov voči

niektorým svedkom (zv. 25, č. l. 7623; zv. 17, č. l. 5389), avšak len za účelom objasnenia aká „výhoda“ (a či vôbec) im bola poskytnutá v súvislosti s ich usvedčujúcimi výpoveďami. Súd teda na tieto odsudzujúce rozhodnutia neprihliadal ako na dôkaz o spoluvine a účasti tam uvedených osôb na páchaní drogovej trestnej činnosti. V súvislosti s námietkou obžalovaných ohľadom absencie dôkazu vo forme zaistenej drogy súd poznamenáva, že pre vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti voči dílerovi drog nie je nevyhnutnou podmienkou jeho prichytenie pri čine, či iné preukázanie konkrétneho množstva obchodovanej drogy. Zjednodušene možno uviesť, že tak, ako je možné odsúdiť vraha za spáchanie vraždy bez toho, aby bolo nutné nájsť telo obete, tak možno odsúdiť aj dílera drog bez toho, aby sa u neho našiel čo i len gram predávanej drogy“.

„Vo vzťahu k vine obžalovaného V. Š. možno poukázať predovšetkým na výpovede svedkov V. M., M. R., T. C., O. Y. a T. B. Títo svedkovia sa jednotlivo vyjadrovali k rôznym drogovým aktivitám obžalovaného Š. (ako je už skôr uvedené v odôvodnení), pričom z ich výpovedí možno ustáliť zhodný záver, že obžalovaný Š. minimálne od začiatku roka 2019 obstarával pervitín, ktorý v danom regióne predával až do svojho zadržania v auguste 2020. Svedok V. M. uviedol, že obžalovaný Š. už od roku 2010 kupoval pervitín s T. H. od obžalovaného C., ktorému niekedy na jeho výrobu dodali aj tabletky. Obžalovaný C. sám priznal sv. M., že varí pervitín o. i. aj pre obžalovaného Š. a sv. I. H.. Po vzatí sv. H. do väzby (11/2018), obžalovaný Š. začal „robiť“ s obžalovaným A.. Po úteku obžalovaného C. (koncom r. 2018) „prešiel“ M. R. od obžalovaného C. k obžalovanému Š. a k obžalovanému A. a bral už pervitín od nich. Obžalovaný A. po návrate z väzenia (11/2019) tiež prešiel k obžalovanému Š. a obžalovanému A. a bral už pervitín od nich. Napokon svedok uviedol, že v priebehu r. 2019, keď bol v A. nedostatok pervitínu, obžalovaný Š. priznal sv. M., že oni majú svoj vlastný zdroj pervitínu v I., kde je „bezodné dno“. Svedok M. R. uviedol, že od obžalovaného Š. kúpil začiatkom r. 2019 pervitín, pričom potom ho už obžalovaný Š. poslal za obžalovaným A., a tak brával potom už od neho. Svedok bol u obžalovaného C., keď si k nemu obžalovaný Z. so sv. I. H. prišli dať uvariť pervitín. Svedok T. C. vypovedal o dodávke pervitínu pre obžalovaného Š. a pre T. H. tak, ako je uvedené v bode 2. obžaloby (ods. 4), pričom uviedol, že nešlo o jednorazovú záležitosť, ale obžalovaný Š. mu za takto dodaný pervitín platil opakovane. Okrem toho svedok uviedol, že obžalovaný Š. spolu s T. H. boli jedni z tých, ktorí zabezpečovali pre obžalovaného C. tabletky na výrobu pervitínu. Svedok O. Y. vypovedal o sprostredkovaní kúpy pervitínu od obžalovaného A. cez obžalovaného Š. v r. 2019, keď bol problém zohnať v A. pervitín (skutok v bode 2. obžaloby, ods. 5). Svedok Y. tiež uviedol, že obžalovaný C. mu vravel, že varí aj pre obžalovaného Š. a sv. I. H.. Títo dvaja mu dajú materiál (tabletky) na tri várky, pričom z dvoch várok im on dá pervitín a výsledok tretieho varu si môže nechať.

Svedok T. B. uviedol, že koncom r. 2017, keď už sv. C. so sv. Q. nestíhali variť pervitín, tak si ho dal uvariť u E. A., pričom obžalovaný Š. mu zabezpečil srbské tabletky zn. Rhinastop na dve várky. Obžalovanému Š. zaplatil len za jednu várku tabliet a za druhú várku mu zaplatil pervitínom v objeme 1,1 kg. Obžalovaný Š. mu sám priznal, že z tabletiiek mu varí sv. C.. Zakrývali to tým, že sv. C. mala so Š. ženou bagetáreň. Neskôr (v r. 2018) si od neho obžalovaný Š. kúpil 1 kg pervitínu za 19.000,- €, pričom chcel, aby obžalovanému A. vravel, že mu ho predal za 20.000,- €, aby mal 1.000,- € svoj tajný zisk. Potom od neho obžalovaný Š. kúpil ešte 2x po 1 kg. Svedkyňa M. B. tiež potvrdila, že obžalovaný Š. bol jedným z odberateľov pervitínu od obžalovaného C.. Najskôr za ním chodil spolu so sv. T. H. a neskôr s obžalovaným A..

Nemožno pritom prehliadať ani stopy drogy, ktoré boli nájdené na volante vozidla zn. Mitsubishi Pajero, ktoré bolo zaparkované v dvore rodinného domu v mieste bydliska obžalovaného Š., ktorý podpisom zápisnice o prehliadke o. i. potvrdil, že bol užívateľom vozidla (zv. 14, č. l. 4496; zv. 16, č. l. 5050, 5094).

Napokon súd poukazuje na konanie obžalovaného Š., ktorý bol právoplatne uznaný vinným, že sa počas pobytu vo väzbe snažil ovplyvniť výpoveď sv. B. (deň pred jej výsluchom) vykrikovaním z okna svojej cely v znení: „M., Y., dávaj pozor, čo budeš zajtra vypovedať!“ (zv. 12, č. l. 3768-3775). Táto jeho snaha vplývať počas pobytu v kolúznežnej väzbe na vypovedajúcu svedkyňu nijako nenasvedčuje správaniu sa nevinného človeka. Súd právne kvalifikoval konanie obžalovaného Š. ako obzvlášť závažný zločin podľa § 172 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. c) Trestného zákona, keďže tento si neoprávnene obstarával pervitín a ďalej ho opakovane predával tretím osobám, hoci nedisponoval potrebným povolením (§ 4 ods. 1 zák. č. 139/1998 Z. z.). Z výpovedí svedkov bolo možné ustáliť, že túto závažnú trestnú činnosť obžalovaný Š. páchal minimálne v období od začiatku r. 2019 až do jeho zadržania (17. augusta 2020),

pričom tento časový úsek možno považovať za „dlhší čas“ v zmysle ust. § 138 písm. b) Trestného zákona“.

Vo vzťahu k vine obžalovaného M. A. možno poukázať predovšetkým na výpovede svedkov L. W., M. Z., V. M., M. R., O. Y. a T. B. Títo svedkovia sa jednotlivo vyjadrovali k rôznym drogovým aktivitám obžalovaného A. (ako je už skôr uvedené v odôvodnení), pričom z ich výpovedí možno ustáliť zhodný záver, že obžalovaný A. sa minimálne od začiatku r. 2019 podieľal na predaji pervitínu v regióne A. až do svojho zadržania v auguste 2020. Svedok L. W. uviedol, že niekedy v prvej polovici r. 2017, keď jeho dodávateľa (B. s Y.) nemali pervitín, oslovil obžalovaného C., ktorý mu ho 3x zabezpečil od obžalovaného A. za 25,- €/g. Prvýkrát mu ho dal obžalovaný C. sám, ale potom ho už poslal priamo za obžalovaným A., ktorý mu ho predal. Svedok M. Z. uviedol, že v lete 2017 alebo 2018 kúpil od obžalovaného A. pervitín v objeme 30 g a 50 g za cenu 20,- €/g, a to 4 až 5-krát. Nešlo teda o ojedinelú, náhodnú kúpu. Obžalovaný A. mu pervitín ponúkol na predaj sám, iniciatívne. Svedok V. M. uviedol, že keď T. H. zavreli (11/2018), tak obžalovaný Š. začal robiť drogový biznis s obžalovaným A., ktorý mal na starosti predaj pervitínu. Po úteku obžalovaného C. (12/2018) prešiel M. R. od obžalovaného C. k obžalovanému Š. a obžalovanému A.. K týmto dvom „Š.“ prešiel aj obžalovaný A. po návrate z väzenia (11/2019) a bral už pervitín od nich. Keď nebol v A. pervitín (2019), obžalovaný Š. priznal M., že oni majú pervitín z I.. Od obžalovaného A., ktorého kuriérom bol sv. G., bral pervitín aj obžalovaný C.. Sv. L. povedal sv. M., že obžalovaný A. zháňal od neho lacnejší pervitín, pričom sa mu sťažoval, že odkedy je na slobode, kúpil od obžalovaného Š. a od obžalovaného A. veľké množstvo pervitínu a napriek tomu mu títo dvaja stále dvíhajú cenu. Svedok M. R. uviedol, že od obžalovaného Š. kúpil začiatkom r. 2019 pervitín, pričom potom ho už obžalovaný Š. poslal za obžalovaným A., a tak brával od neho. Následne vybavil R. pervitín od obžalovaného A. aj pre obžalovaného A.. Svedok O. Y. vypovedal o kúpe 1 kg pervitínu od obžalovaného A. s tým, že tento obchod mu sprostredkoval obžalovaný Š. (skutok v bode 2. obžaloby, 5. odrážka). Svedok T. B. uviedol, že v roku 2018 si obžalovaný Š. od neho kúpil 1 kg pervitínu za 19.000,00 Eur, ale chcel, aby obžalovanému A.N.C. vravel, že mu ho predal za cenu 20.000,00 Eur, aby mal obžalovaný Š. 1.000,00 Eur bokom zisk bez vedomia obžalovaného A.. Svedkyňa M. B. potvrdila, že jednými z odberateľov pervitínu od obžalovaného C. boli aj obžalovaný A. s obžalovaným Š., ktorí chodili spolu ako „dvojčky“. Nemožno pritom prehliadať ani stopy drogy, ktoré boli nájdené na dlaniach jeho rúk (zv. 14, č. l. 4528; zv. 16, č. l. 5050, 5094 rub). Súd právne kvalifikoval konanie obžalovaného A. ako obzvlášť závažný zločin podľa § 172 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. c) Trestného zákona, keďže tento neoprávnene a opakovane predával tretím osobám pervitín, hoci nedisponoval potrebným povolením (§ 4 ods. 1 zák. č. 139/1998 Z. z.). Z výpovedí svedkov bolo možné ustáliť, že túto závažnú trestnú činnosť obžalovaný A. páchal minimálne v období od začiatku r. 2019 až do jeho zadržania (17. augusta 2020), pričom tento časový úsek možno považovať za „dlhší čas“ v zmysle ust. § 138 písm. b) Trestného zákona“.

„Vo vzťahu k vine obžalovaného O. A. možno poukázať predovšetkým na výpovede svedkov L. Z., L. W., V. M., M. R., O. Y. a M. B. Títo svedkovia sa jednotlivo vyjadrovali k rôznym drogovým aktivitám obžalovaného A. (ako je už uvedené v odôvodnení), pričom z ich výpovedí možno ustáliť zhodný záver, že obžalovaný A. sa minimálne od novembra 2019, kedy bol prepustený z výkonu trestu v inej veci, podieľal na predaji pervitínu v regióne Serede až do svojho zadržania v júni 2020. Svedkyňa L. Z. uviedla, že s obžalovaným A. žila od januára 2020 až do jeho zadržania v júni 2020. Potvrdila, že on sa živil tým, že predával v A. pervitín. Keď nebol pervitín v A., tak mal zdroj z I.. Ona na vlastné oči videla predaj viacerým osobám. Poznala jeho klientov, lebo ju zvykol voziť so sebou v aute, keď šiel za nimi na tzv. distribučné „kolečko“. V súvislosti s výpoveďou tejto sv. Z. možno poukázať aj na zvukové záznamy jej komunikácie s obžalovaným A., v rámci ktorej mu ona nadáva do dílerov (zv. 9, č. l. 2599), čo on vzápätí priznáva a na svoju obranu uvádza, že z tých „dílerských“ peňazí živil ju, aj jej deti (zv. 9, č. l. 2600). Z lustrácie Sociálnej poisťovne (zv. 29, č. l. 8385) vyplýva, že po prepustení z väzenia (02.11.2019) obžalovaný A. nemal žiadny oficiálny príjem, z ktorého by mohol živiť seba, svedkyňu Z. a jej deti. Počas domovej prehliadky (zv. 6, č. l. 1552) boli v jeho peňaženke nájdené bankovky (33x 50,- €), ktorých pôvod však nevedel hodnoverne vysvetliť ani pred súdom. V zápisnici o domovej prehliadke obžalovaný A. priznal, že táto je vykonávaná v dome, ktorý užíva spolu so sv. L. Z., pričom vlastníkom domu je svedok L. W. (zv. 6, č. l. 1550-1560). Svedok L. W. uviedol, že jeho bývalá frajerka a matka ich spoločných detí (L. Z.) mu vravela, že obžalovaný A. sa počas spoluzití s ňou živil predajom pervitínu. Tiež mu povedala, že policajti u obžalovaného A. pri jeho zadržaní v júni 2020 nič nenašli,

pretože ten už vtedy vedel, že ho prídu „zobrať“. Napokon svedok W. uviedol, že obžalovaný A. predával pervitín aj obžalovanému C.. Svedok V. M. uviedol, že obžalovaný A. sa po prepustení z výkonu trestu (11/2019) pridol k Š., t. j. k obžalovanému Š. a obžalovanému A.. Svedok Z. L. mu hovoril, že obžalovaný A. sa snažil zohnať pervitín aj od neho, pričom sa sv. L. vtedy sťažoval, že obžalovaný Š. a obžalovaný A.N. mu stále dvíhajú cenu, hoci od nich berie už dlho a veľa.

Svedok M. R. uviedol, že obžalovanému A. asi mesiac pred zadržaním vybavil od obžalovaného A. pervitín, ktorý mu na 3x odovzdal. Svedok pred súdom potvrdil, že v rámci zachyteného rozhovoru s obžalovaným A. z apríla 2020 spolu hovoria o dlhu tretej osoby voči nim za predaný pervitín (zv. 9, č. l. 2582). Svedok O. Y. uviedol, že obžalovaný A. fetoval a brával od nich pervitín nielen pre seba, ale aj pre ďalších. Svedkyňa M. B. uviedla, že obžalovanému A. predala pervitín opakovane v dobe od februára do apríla 2020. V tom období jej obžalovaný A. raz priniesol pervitín od svedka R.. Napokon možno poukázať aj na nájdené stopy pervitínu na volante vozidla zn. Mitsubishi Pajero (zv. 5, č. l. 1262-1263), ohľadom ktorého obžalovaný A. počas jeho prehliadky potvrdil, že je jeho užívateľom (zv. 6, č. l. 1732). Súd právne kvalifikoval konanie obžalovaného A. ako obzvlášť závažný zločin podľa § 172 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. c) Trestného zákona, keďže tento si neoprávnene obstarával pervitín a ďalej ho opakovane predával tretím osobám, hoci nedisponoval potrebným povolením (§ 4 ods. 1 zák. č. 139/1998 Z. z.). Obžalovaný A. pritom takto konal „po dlhší čas“ [§ 138 písm. b) Trestného zákona]. V dobe od 6. januára 2017 do 2. novembra 2019 bol vo výkone trestu v inej veci (zv. 30, č. l. 8630) a po prepustení na slobodu sa zapojil do dilerскеj činnosti, v ktorej pokračoval až do svojho zadržania (17. júna 2020). Táto doba 7 mesiacov by síce pri niektorých druhoch trestných činov nepostačovala na naplnenie znaku „po dlhší čas“, v prípade tzv. dílovania drog však áno. V zásade totiž platí princíp - čím prísnejší trestný čin, tým kratšia doba potrebná na naplnenie toho znaku (obdobne: Samaš O., Stiffel H., Toman P. - „Trestný zákon - stručný komentár“, Iura edition 2006, str. 296). V prípade páchania tohto druhu trestnej činnosti (dílerstvo drog) nemožno poukazovať na judikatúru vzťahujúcu sa na „jednoduché“ prechovávanie drog zo strany ich konzumenta pre vlastnú potrebu (Rt-13/2012). Tam uvedené časové kritérium neplatí pre prípad predaja pervitínu rôznym osobám, bez ohľadu na okolnosť, či páchatel popri činnosti dílera drogu aj sám užíva (čo je u tejto kategórie osôb bežné). V súdnej praxi už bolo potvrdené, že aj dobu šiestich mesiacov už možno považovať u dílera drog za páchanie trestnej činnosti „po dlhší čas“ (odôvodnenie Rt-15/2015; KS Žilina sp. zn. 1To/124/2013; OS DK sp. zn. 9T/36/2013).

„Vo vzťahu k vine obžalovaného M. C. možno poukázať najmä na výpovede svedkov M. B., O. B., V. M., M. R. a L. W.. Títo svedkovia sa jednotlivo vyjadrovali k rôznym drogovým aktivitám obžalovaného C. (ako je už uvedené v odôvodnení), pričom z ich výpovedí možno ustáliť zhodný záver, že obžalovaný C. sa minimálne od júna 2019 podieľal na predaji pervitínu v regióne Sereď až do jeho zadržania v júni 2020.

Svedkyňa M. B. uviedla, že pervitín, ktorý mala pri sebe v deň zadržania jej predal obžalovaný C.. Kúpovala ho od neho od júna 2019 v objeme 200 g až 300 g mesačne. Kontaktovali sa telefonicky, cez SMS. S ňou bol vtedy zadržaný aj sv. B., ktorý jej pomáhal, vozil ju na aute a párkrát ho poslala za obžalovaným C. prevziať od neho pervitín. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na zvukové záznamy z odpočutých hovorov medzi sv. B. a obžalovaným C., ktorých autenticitu svedkyňa potvrdila a vysvetlila aj zmysel ich vzájomnej komunikácie, vrátane tam uvádzaných slangových výrazov. Svedok O. B. potvrdil, že sv. B. kupovala pervitín aj od obžalovaného C.É.. Niekedy ju za ním on sám viezol, inokedy ho len poslala za ním prevziať pervitín. Za obžalovaným C. boli cca 10x, pričom takto od neho kupovala pervitín asi jeden rok. Svedok V. M. uviedol, že obžalovaný C. robil s drogami popri činnosti automechanika. Od jeho klientov vie, že pervitín bral od obžalovaného A. prostredníctvom jeho kuriéra sv. G. a následne ho ďalej predával. Pervitín od obžalovaného C. kupovala aj sv. B.. Obžalovaný C. našiel zakopaný pervitín v tzv. mŕtvej schránke. Keď sa to sv. M. dozvedel, oznámil to a dostal za to od sv. M. Z. odmenu. Svedok M. R. uviedol, že sv. B. sa mu v marci 2020 sťažovala, že pervitín berie radšej od neho, lebo obžalovaný C. jej dáva nižšiu kvalitu. Svedok videl, ako obžalovaný C. predáva pervitín tretej osobe. Svedok L. W. uviedol, že niekedy v prvej polovici r. 2017, keď jeho dodávateľ (B. s Y.) nemali pervitín, oslovil obžalovaného C., ktorý mu ho 3x zabezpečil od obžalovaného A. za 25 Eur/g. Prvýkrát mu ho dal obžalovaný C.Ž. sám, ale potom ho už poslal priamo za obžalovaným A., ktorý mu ho predal. Ďalej uviedol, že obžalovaný C. kupoval pervitín aj od obžalovaného A.. Počas domovej prehliadky u obžalovaného C. (zv. 6, č. l. 1695-1714) sa našli tri zbrane, tri digitálne váhy,

kľbová výživa MSM na tzv. riedenie pervitínu, plastové sáčky so zipsom, striekačky a peniaze na rôznych miestach domu. Následne boli nájdené stopy pervitínu nielen na bankovkách, ale aj v záchodovej mise a vo vozidlách, ktoré boli zaparkované na dvore domu (zv. 6, č. l. 1687; zv. 5, č. l. 1261). Svedkovia M. A. a Z. A. v prípravnom konaní zhodne uviedli, že oni s drogami nikdy nič nerobili. Potvrdili, že ich vozidlo zn. BMW X5, v ktorom sa našli stopy pervitínu, bolo u obžalovaného C. kvôli oprave už asi pol roka. Súd právne kvalifikoval konanie obžalovaného C. ako obzvlášť závažný zločin podľa § 172 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. c) Trestného zákona, keďže tento si neoprávnene obstarával pervitín a ďalej ho opakovane predával tretím osobám, hoci nedisponoval žiadnym povolením (§ 4 ods. 1 zák. č. 139/1998 Z. z.). Z výpovedí svedkov bolo možné ustáliť, že túto závažnú trestnú činnosť obžalovaný C. páchal minimálne v období od júna 2019 až do jeho zadržania (17. júna 2020), pričom tento časový úsek možno považovať za „dlhší čas“ v zmysle § 138 písm. b) Trestného zákona.

„Pri rozhodovaní o vine obžalovanej U. R. vo vzťahu ku skutku v bode 3/ obžaloby možno poukázať predovšetkým na výpovede svedkov M. B., W. C., M. K., O. B., T. B., V. M., M. R. a T. C.. Títo svedkovia sa jednotlivo vyjadrovali k rôznym drogovým aktivitám obžalovanej R. ... pričom z ich výpovedí možno ustáliť zhodný záver, že obžalovaná R. zabezpečovala ako sprostredkovateľ distribúciu pervitínu, ktorý vyrobil obžalovaný C., v regióne A. minimálne od mája 2016 do úteku obžalovaného C. (11/2018). Svedkyňa M. B. uviedla, že pervitín si kupovala aj od obžalovanej R., a to už od roku 2015 do apríla 2020 v objeme 50-100 g týždenne za cenu 20 Eur/g. Po úteku obžalovaného C. si obžalovaná R. nechala peniaze, ktoré mala u nej sv. B. odložené a použila ich na nákup tablet na výrobu pervitínu, ktorý uvarila sv. C.. Kým varil obžalovaný C., obžalovaná R. so sv. R. zabezpečovali ostatný servis. Obžalovaná R. vozila obžalovaného C.F. na tzv. vary a následne mu pomáhala s distribúciou pervitínu. Po úteku obžalovaného C. sa dala dokopy s M. A. a robila s pervitínom v športovej hale P. v A.. Sv. B. uviedla, že má informácie o činnosti obžalovanej R., lebo od februára 2015 do začiatku r. 2017 bývala s ňou a so sv. R. v C. ubytovni v A. a komunikovali navzájom. Svedkyňa W. C. potvrdila, že obžalovanej R. opakovane predala pervitín, a to 3x v celkovom objeme 370 g za cenu 20,- €/g. Na pokyn obžalovaného C. jej bezplatne dala ďalších 330 g pervitínu, ktorý uvarila z materiálu, čo jej dal obžalovaný C.. Obžalovaná R. pervitín predávala ďalším osobám. Priznala jej, že má odberateľa za cenu 25 Eur/g. Od sv. B. vie, že táto požičala obžalovanej R. peniaze na nákup tabletiiek na výrobu pervitínu, ale obžalovaná R. jej zostala dlžná. Svedok O. B. uviedol, že pervitín si kupoval aj od obžalovanej R., ktorá mu ho priamo predávala. Vie, že pervitín mala od „E.“, ktorý bol díler. Svedok T. B. tiež potvrdil, že obžalovaná R. robila s drogami, ktoré predávala v hale Relax v Seredi. Raz ju pristihol v dome v obci K., keď ju W. C. učila variť pervitín. Prítomný bol aj obžalovaný C.. Svedok V. M. uviedol, že bol susedom obžalovaného C. a kupoval od neho pervitín v období r. 2016-2018 v objeme cca 1 kg mesačne za cenu 20,- €/g. S C. si to odovzdávali na pozemku za ich domami cez plot v krabici od topánok alebo aj inde a inak, pričom sa zvykli kontaktovať aj cez obžalovanú R., ktorá žila s obžalovaným C.. Ona mu robila servis, vozila ho na vary a vedela o všetkom. Keď obžalovaný C. ušiel, obžalovaná R. mala pervitín od M. A. zv. E.. Svedok M. R. uviedol, že obžalovaný C. varil pervitín pre sv. M., ktorému to dával sám alebo cez obžalovanú R.. V lete 2018 ju sám videl, ako to dáva sv. M. cez plot. Sv. B. mu povedala, že berie pervitín aj od obžalovanej R.. Keď obžalovaný C.Č. nebol po ruke, tak pervitín odovzdávala záujemcom obžalovaná R., aj vyberala od nich peniaze. Po úteku obžalovaného C. sa dala dokopy s M. A. zv. E. a ďalej predávala drogy. Svedok T. C. uviedol, že videl, ako obžalovaný C. dáva obžalovanej R. pokyn, nech odovzdá pervitín sv. M.. Ona ako priateľka obžalovaného C. zabezpečovala pre neho isté činnosti v rámci distribúcie drog. Bola spojkou a kontaktnou osobou medzi obžalovaným C. a sv. M., ktorému oznamovala termín dodania pervitínu, príp. zabezpečila peniaze na nákup tabletiiek. To sa odohrávalo aj v športovej hale v A., v ktorej R. pracovala. Obžalovaný C. varil aj v obci M., pričom toto miesto mu sprostredkovala obžalovaný R.. Svedok M. K. uviedol, že v auguste 2020 bol na vedľajšej ceste v ÚVV Žilina, pričom obžalovaná R. ho žiadala o vynesenie motákov s tým, že adresát (M. A. zv. E.) mu za to dá peniaze alebo pervitín. Vrávela mu, že ona má veľa peňazí, lebo sa živí predajom a distribúciou drog. Povedala mu, že je vo väzbe kvôli drogám a bojí sa, že jej nájdu ďalšie. V tejto súvislosti možno poukázať aj na ňou písané pokyny (motáky) pre sv. K. počas jej pobytu v kolúznej väzbe, v ktorých obžalovaná R. expressis verbis potvrdzuje svoju participáciu na drogovej činnosti ako aj jej osobný záujem na marení vyšetrovania tejto veci (zv. 11, č. l. 3125-3130). Z aktívnej drogovej činnosti ju usvedčujú aj stopy pervitínu nájdené na dlaniach jej rúk aj na kľučke dverí v jej byte v obci O. (zv. 16, č. l. 5094 rub). Pri domovej prehliadke v tomto byte (zv. 15, č. l. 4561) bola nájdená

ampulka efedrínu (základná ingrediencia na výrobu pervitínu), digitálna váha v spálni (v posteli) a kópia zápisnice o výpovedi T. C.. Rovnako stopy pervitínu boli nájdené aj v dome v obci J., a to v kuchyni na varnej dvojplatničke a v suteréne na strope pivnice (zv. 15 č. l. 4611, zv. 16 č. l. 5167). Okrem toho tam bola v rôznych nádobách nájdená kyselina fosforečná (jedna zo zložiek pri výrobe pervitínu). Spoluvlastníkom domu je otec obžalovanej R., ktorý potvrdil, že dcéra ho užívala s M. A. a naposledy tam boli deň pred konaním domovej prehliadky. V dome sa našli ohorky cigariet, na ktorých bola DNA obžalovanej R. a M. A. (zv. 16, č. l. 5082). Súd právne kvalifikoval konanie obžalovanej R. v bode 5/ ako obzvlášť závažný zločin podľa § 172 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. c) Trestného zákona, keďže táto neoprávnené zabezpečovala distribúciu pervitínu, hoci nedisponovala potrebným povolením (§ 4 ods. 1 zák. č. 139/1998 Z. z.). Z výpovedí svedkov bolo možné ustáliť, že túto závažnú trestnú činnosť obžalovaná R. páchala minimálne v období od mája 2016 až do novembra 2018 (do úteku obžalovaného C.), pričom tento časový úsek možno považovať za „dlhší čas“ v zmysle ust. § 138 písm. b) Trestného zákona. Pri rozhodovaní o vine obž. U. R. vo vzťahu ku skutku v bode 4/ obžaloby súd vychádzal z vyhlásenia obžalovanej o jej vine (§ 257 ods. 1 Trestného poriadku), ktoré táto učinila na hlavnom pojednávaní 31. januára 2022 (zv. 24, č. l. 7407). Súd už potom nevykonával bližšie dokazovanie ohľadom tohto skutku, ale konštatoval vinu obžalovanej v zmysle podanej obžaloby. Tam opísané konanie možno bez pochybností právne kvalifikovať ako zločin „Marenie spravodlivostí“ podľa § 344 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, v jednočinnom súbehu s prečinom „Marenie výkonu úradného rozhodnutia“ podľa § 348 ods. 1 písm. g) Trestného zákona. Obžalovaná sa totiž expedovaním motákov usilovala ovplyvniť úspešnosť prebiehajúceho vyšetrovania tejto trestnej veci, zabrániť získaniu ďalších dôkazov, resp. také dôkazy zmať. Nedovoleným zasielaním odkazov zároveň marila účel tzv. kolúznej väzby, do ktorej bola prítom vzatá aj preto, aby nemarila objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie [§ 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku].

„Vo vzťahu k vine obžalovaného P. C. možno poukázať najmä na výpovede svedkov T. C., T. H., M. O., W. C., M. B., O. Y., T. B., V. M. a M. R.. Títo svedkovia sa jednotlivo vyjadrovali k rôznym drogovým aktivitám obžalovaného C. (ako je už uvedené v odôvodnení), pričom z ich výpovedí možno ustáliť zhodný záver, že obžalovaný C. min. od mája 2016 do novembra 2018 vyrábala pervitín z tablet, ktoré mu zabezpečoval o. i. aj T. C., a následne ním vyrobený pervitín ďalej predával, o. i. sv. R. a sv. M.. Svedok T. C. priznal, že už od r. 2015 zabezpečoval dodávky tablet na výrobu pervitínu pre obžalovaného C., ktorému pomáhal sv. R.. Od r. 2017 už mal obžalovaný C. tabletky aj z iných zdrojov. Obžalovaný C. robil drogový biznis najmä so sv. M., ktorý bol jeho sused. Bol pri tom, keď obžalovaný C. dával obžalovanej R. pokyn, aby odovzdala navarený pervitín sv. M.. Opakovane videl ako sv. M. dáva obžalovanému C. peniaze na kúpu tabletiek (3x 19.000,- €). Bol aj prítom, keď v lete 2017 obžalovaný C. dal cez plot sv. M. 1 kg pervitínu. Okrem sv. R. a obžalovanej R.G. žila v C. ubytovni v A. aj sv. B., ktorá si nájomné u neho odrábala predajom pervitínu. Svedok M. O. priznal, že podľa pokynov sv. C. vozieval z O. do A. tabletky na výrobu pervitínu, pričom ich asi 10x vykladal u obžalovaného C., buď v hale Relax alebo na jeho pozemku. Vozil ich aj potom, keď už bol sv. C. zadržaný, až kým nebol zadržaný aj svedok O. (apríl 2019). Obžalovaný C. mu raz dal vlastnú dodávku na prevoz tablet. Raz svedok prevzal na pozemku obžalovaného C. už vyrobený pervitín. Svedok T. H. uviedol, že s obžalovaným C. boli kamaráti, stretávali sa 3x v týždni. Potvrdil, že obžalovaný C. pre neho v r. 2016-2018 varil pervitín, ale varil aj pre ďalšie osoby. Svedok V. M. uviedol, že bol susedom obžalovaného C. a kupoval od neho pervitín v období r. 2016-2018 v objeme cca 1 kg mesačne za cenu 20,- €/g. S C. si to odovzdávali na pozemku za ich domami cez plot v krabici od topánok alebo aj inde a inak, napr. v C. ubytovni v A.. Obžalovaný C. varil pervitín z tabletiek, ktoré mu vozil vodič od sv. C.. Keď sv. C. zvýšil cenu za tabletky, obžalovaný C. začal variť pervitín zo srbských tablet, ktoré zabezpečoval jeho švagor A. Q.. Obžalovaný C. mu povedal, že varí aj pre obžalovaného Š. a T. H.. Obžalovanému C. pomáhal variť sv. R., ktorý sa stal jeho pravou rukou. Svedok ich videl priamo pri varení. Pri predaji pervitínu mu ako sprostredkovateľka pomáhala jeho družka obžalovaná R., ktorá ho aj vozila na tzv. vary. Svedok uviedol, že obžalovaný R. a sv. R. udržiavali kontakt s obžalovaným C. aj po jeho úteku a navštevovali ho. Svedok M. R. potvrdil, že obžalovanému C. pomáhal pri troch varoch pervitínu v r. 2018. Za to mu obžalovaný C. nechával časť varu (nad 1 kg) na ďalší predaj. Obžalovaný C. mal tabletky na var od sv. C. aj od Q.. Uviedol, že obžalovaný C.Č. varil pervitín aj pre sv. M., ktorému ho dával sám alebo cez obžalovanú R.. V lete 2018 ju videl, ako ho na C. pozemku podáva sv. M. cez plot. Videl aj, keď obžalovaný Š. s T. H. prišli za obžalovaným C. na jeho pozemok, aby im navaril

pervitín. Neskôr svedok pomohol obžalovanému C.Č. ujsť, aby sa vyhol zadržaniu. Následne mu pomáhal aj počas pobytu v zahraničí. Svedok O. Y. priznal, že spolu s T. B. kupovali od obžalovaného C. pervitín. Najskôr po 100 g mesačne, postupne zvyšovali objemy aj frekvenciu až do r. 2016. Aj potom mu však svedok občas nosil chemikálie (fosfor, jód), pretože obžalovaný C. ďalej varil pervitín. Mal dosť svojich odberateľov, a tak bol rád, že Y. s B. prestali brať od neho, lebo už nestíhal variť. Sám obžalovaný C. mu povedal, že varí aj pre obžalovaného Š.Á. s T. H. s tým, že títo dvaja mu dajú materiál (tabletky) vždy na tri várky, pričom z dvoch im dá pervitín a výsledok tretieho varu si môže nechať. Od roku 2016 bol sv. R. stále s obžalovaným C., ktorému pomáhal pri výrobe aj predaji pervitínu, bol ako jeho „prívesok“.

Svedok T. B. potvrdil vyjadrenia sv. Y., že pervitín kupovali od obžalovaného C.. Spočiatku od neho brali 100 g mesačne, ale ku koncu v r. 2016 už brali 1 kg až 1,5 kg mesačne za cenu 18,- €/g. Obžalovaný C. mal dosť svojich odberateľov, takže nemal problém s tým, keď sv. B. so sv. Y. prestali od neho brať. Jeho najväčším odberateľom bol sv. M.. Svedok potvrdil, že sv. R. bol pravou rukou obžalovaného C.. Svedok M. M. uviedol, že obžalovaný C. robil s pervitínom, aj ho varil. Svedok bol u neho doma v Seredi, keď si dával pervitín so slovami: „Musím vyskúšať, čo som uvaril“. V minulosti mu obžalovaný C. sem - tam dal pervitín na tzv. košovku. Svedok M. Z. potvrdil, že obžalovaný C. zv. Y. bol jeden z prvých, ktorí v A. varili pervitín. Varil ho o. i. aj pre sv. Y. s B. a tiež pre sv. M.. Neskôr mu s tým pomáhal sv. R.. Svedok M. Z. potvrdil, že obžalovaný C. vyrábala a predával pervitín o. i. aj sv. M.. Aj svedok si v r. 2017 u obžalovaného C. objednal 1 kg pervitínu, ktorý mu tento uvaril, a následne aj predal. Svedkyňa M. B. potvrdila, že obžalovaný C. vyrábala pervitín, ktorý potom ďalej predával o. i. jej bratovi (T. B.), sv. Y., sv. M., obžalovanému Š. s obžalovaným A.. Tabletky na výrobu mu dodával sv. C. a od r. 2017 už aj A. Q.. Obžalovanému C. pomáhala obžalovaná R. a sv. R., ktorí s ním boli v kontakte aj po jeho úteku. Svedkyňa má tieto informácie, keďže v období r. 2015-2017 ju obžalovaný C. nechal bývať v jeho ubytovni v A., kde žili aj obžalovaná R. a sv. R.. Svedkyňa W. C. potvrdila, že od r. 2006 do r. 2017 bola manželkou obžalovaného C., pričom v r. 2008-2009 zistila, že on varí pervitín. Videla ho dvakrát variť v dome jej matky v K.. Ona v období r. 2012-2015 žila v Z.. Na jar 2016 sa aj ona naučila variť pervitín, ktorý následne varila až do decembra 2018. Obžalovaný C. vedel, že varí pervitín. V januári 2018 si on robil jednu várku v jej priestoroch v obci Z. U.. V októbri 2018 uvarila jednu várku pervitínu aj pre obžalovaného C., ktorý jej za to zaplatil 4.000,00 Eur. Okrem toho jej obžalovaný C. dal 400 g efedrínu, z ktorého vyrobila 330 g pervitínu, ktorý na základe jeho pokynu bezplatne odovzdala obžalovanej R.. Potvrdila, že na jar 2019 bola so sv. R.T. za obžalovaným C. na F.. Okrem toho mu po P. Č. poslala aj peniaze, kým bol ešte v A.. Sv. R. jej vravel, že za obžalovaným C. bol aj obžalovaný Š.. Vo vzťahu k úteku obžalovaného C. súd poukazuje na výpoveď dvoch priamych svedkov (M. R., obžalovaná R.), ktorí potvrdili, že obžalovaného C. po jeho návrate z Y. odviezol priamo z letiska v P. sv. R.. Napokon aj samotný obžalovaný C. pred súdom (11. augusta 2022) priznal, že zo Slovenska odišiel tak, ako je uvedené v obžalobe. Uviedol, že vtedy ešte nevedel, že je voči nemu vedené trestné stíhanie. Dozvedel sa to až na Ukrajine, kde sa celý čas zdržiaval, a preto sa už odtiaľ späť na Slovensko nevrátil. Súd právne kvalifikoval konanie obžalovaného C. ako obzvlášť závažný zločin podľa § 172 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. c) Trestného zákona, keďže tento si neoprávnene vyrábala pervitín a ďalej ho opakovane predával tretím osobám, hoci nedisponoval potrebným povolením (§ 4 ods. 1 zákona č. 139/1998 Z. z.). Z výpovedí svedkov bolo možné ustáliť, že takúto závažnú trestnú činnosť obžalovaný C. páchal minimálne v období od mája 2016 až do jeho úteku v novembri 2018, pričom tento časový úsek možno považovať za „dlhší čas“ [§ 138 písm. b) Trestného zákona]. Okrem toho však obžalovaný C. takto konal aj „na viacerých osobách“ [§ 138 písm. j) Trestného zákona], pričom v zmysle už ustálenej judikatúry platí, že nemusí ísť o tri osoby na tej istej úrovni či strane (Rt-15/2015). Obžalovaný C. získaval tablety obsahujúce efedrín (prekurzor) potrebný na výrobu pervitínu minimálne od sv. C. a vyrobený pervitín predával minimálne sv. R. a sv. M.. Senát neprehliadol, že obžalovaný C. je súbežne trestne stíhaný aj v inej (obdobnej) veci, kde bol voči nemu dňa 22. apríla 2022 vyhlásený odsudzujúci rozsudok, ktorý však zatiaľ nie je právoplatný a aktuálne prebieha odvolacie konanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 2To/9/2022 (zv. 29 č. l. 8270; zv. 17 č. l. 5307). Súd však nepovažoval za hospodárne, aby v tejto väzobnej veci (§ 2 ods. 6 druhá veta Trestného poriadku) čakal na právoplatné skončenie inej veci (Rt-27/1971, Rt-33/1998-ČR). Najvyšší súd totiž môže (podľa aktuálneho stavu) zmeniť výrok o treste, ak medzičasom budú splnené podmienky na uloženie iného (napr. spoločného) trestu“.

„Vo vzťahu k vine obžalovaného O. I. možno poukázať najmä na výpovede svedkov M. B., M. R. a M. W.. Títo svedkovia sa jednotlivo vyjadrovali k rôznym drogovým aktivitám obžalovaného I. (ako je už uvedené v odôvodnení), pričom z ich výpovedí možno ustáliť zhodný záver, že obžalovaný I. minimálne od februára 2020 do svojho zadržania v apríli 2020 kupoval od sv. B. pervitín a heroín, pričom časť kúpených drog sám spotreboval a časť ďalej predával tretím osobám podľa pokynov svedkyne B., keďže tú záujemcovia priamo kontaktovali. Svedkyňa M. B. uviedla, že v januári alebo februári 2020 prišiel obžalovaný I. iniciatívne za ňou do obce O. s tým, že chce začať od nej brať pervitín vo väčšom množstve, keďže on ho ďalej predával. Začala mu teda predávať pervitín v objeme 30 až 50 kubíkov (cm³) týždenne za cenu 25 Eur/cm³, až kým ich v apríli 2020 naraz nezadržali. Okrem pervitínu bral od nej aj heroín zv. hnedé. Obžalovaný I. jej pomáhal s predajom drog, pretože už nestíhala obslúžiť klientov, keďže bola v tom čase na vozíku. Svedok M. R. potvrdil, že obžalovaný I. predával drogy, ktoré kúpil od sv. B.. Keď bola táto imobilná, videl, ako dáva obžalovanému I. pokyn, aby obslúžil jej klienta, t. j. aby mu odovzdal pervitín a zinkasoval od neho peniaze. Svedok M. W. uviedol, že od obžalovaného I. kupoval pervitín asi 3x. V období marec až apríl 2020 si kúpil od neho 3x pervitín. Naposledy mu predal „dve čiary“ za 15,- € týždeň pred výsluchom (apríl 2020). Svedok V. M. potvrdil, že obžalovaný I. predával drogy pod sv. B.. Spolu so svedkom B. boli dílermi na najnižšom stupni. Okrem toho súd prihliadol aj na zvukové záznamy zachytenej komunikácie medzi sv. B. a obžalovaným I., ktorej autenticitu potvrdila sv. B. a potvrdila, že obžalovanému I. predávala aj heroín. Z obsahu komunikácie je zrejmé, že obžalovaný I. tieto drogy obstaráva pre tretie osoby. Komunikácia medzi nimi je strohá, podľa skratiek a slangových výrazov, ktorých zmysel im zjavne bol známy. Sv. B. potvrdila, že ide o komunikáciu ohľadom predaja drog a vysvetlila pravý význam nimi používaných skrátených (slangových) výrazov, vrátane číselných údajov označujúcich objem a cenu drogy v jednotlivých prípadoch. Počas domovej prehliadky v mieste bydliska obžalovaného I. boli u neho zaistené bankovky, na ktorých sa našli stopy pervitínu (zv. 5, č. l. 1249; zv. 6, č. l. 1446). Okrem toho boli stopy pervitínu nájdené aj v jeho moči, v krvi a na dlaniach jeho rúk (zv. 5, č. l. 1175). Okrem toho sa u neho našla malá digitálna (dílerská) váha a služobný pes označil v tomto dome na dvoch rôznych miestach pachové stopy po omamných a psychotropných látkach (zv. 6, č. l. 1469, 1498). Súd právne kvalifikoval konanie obž. I. ako obzvlášť závažný zločin podľa § 172 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. c) Trestného zákona, keďže tento neoprávnene kupoval od sv. B. pervitín a heroín a drogy, ďalej opakovane predával tretím osobám, hoci nedisponoval žiadnym povolením (§ 4 ods. 1 zák. č. 139/1998 Z. z.). Obžalovaný I. takto konal „na viacerých osobách“ [§ 138 písm. j) Trestného zákona], t. j. minimálne na troch osobách (§ 127 ods. 12 Trestného zákona). Aj tu platí, že nemusí ísť o tri osoby na tej istej úrovni či strane (Rt-15/2015-I.). Obžalovaný I. od svedkyne B. kupoval pervitín a heroín, príp. ich niekedy od nej dostal ako odplatu za pomoc pri rekonštrukcii domu, alebo mu ich dala ako sprostredkovateľovi za účelom okamžitej distribúcie klientom v čase jej indispozície. Vzápätí obžalovaný I. takto nadobudnuté drogy sčasti sám spotreboval, ale časť z nich ďalej predal, a to nielen svedkovi W., ale aj ďalším osobám tak, ako to vyplýva z výpovede sv. B. a sv. R., ako aj zo zachytenej komunikácie obžalovaného I.“.

„Vo vzťahu k vine obž. P. Z. za skutok uvedený v bode 8. možno poukázať najmä na výpovede svedkov O. Y., T. B., L. W., T. C., V. M., M. R. a M. B., ktorí sa vyjadrovali k rôznym drogovým aktivitám obžalovaného Z. (ako je už uvedené v odôvodnení vyššie), pričom z ich výpovedí možno ustáliť zhodný záver, že obžalovaný Z. sa minimálne od polovice r. 2016 až do jeho zadržania v januári 2020 podieľal na predaji pervitínu v Seredi a v jej okolí. Svedok L. W. uviedol, že obžalovaný Z. predával pervitín, ktorý kupoval od sv. Y. a B. a od sv. M.. Svedok O. Y. uviedol, že s T. B. predávali pervitín o. i. aj Z., a to asi od polovice r. 2016. Keď sa na jeseň 2017 rozišli, rozdelili si aj klientov (dílerov), pričom sv. B. si nechal obžalovaného Z., ktorému ďalej predával pervitín. Dovtedy mu spoločne predali cca 6 kg pervitínu. Obžalovaný Z. bol totiž dobrý odberateľ. Spočiatku od nich bral menej, ale ku koncu už 1 kg mesačne. Od nich kúpený pervitín obžalovaný Z. ďalej predával. Svedok T. B. potvrdil, že pervitín predával obžalovanému Z. priamo on, pričom postupne odoberal čoraz viac. Bol to jeho najväčší odberateľ. V r. 2016 - 2020 kúpil asi 20 kg. Aj v deň zadržania (28. januára 2020) mu predal 2 kg pervitínu za cenu 19 Eur/g. Tento pervitín mal obžalovaný Z. u seba pri svojom zadržaní. Svedok V. M. uviedol, že obžalovaný Z. bol hlavný odberateľ pervitínu od sv. B., pričom bral od neho pervitín na kilá už od r. 2016-2017. Keď obžalovaný C. ušiel, sv. M. kúpil od obžalovaného Z. 1 kg pervitínu za cenu 22,- €/g, pričom obžalovaný Z. mal vtedy pri sebe ešte jedno kilo. V čase zadržania mal obžalovaný Z. pri sebe 2 kg pervitínu, ktorý kúpil od sv. B.. Svedok uviedol, že obžalovaný Z. pervitín predával ďalším

osobám. Svedok M. R. uviedol, že od obžalovaného Z. kúpil 3x po 100g pervitínu. Svedkyňa M. B. uviedla, že obžalovaný Z. kupoval pervitín od jej brata (sv. T. B.) a ďalej ho predával. Ona si tiež od neho kúpila. Svedok T. C. potvrdil, že obžalovaný Z. patril medzi tých lepších (väčších) dílerov. A. H. mu vravel, že obžalovanému Z. predal väčšie množstvo pervitínu. Okrem toho vie, že pervitín mu predával aj sv. T. B.. Napokon aj samotný obžalovaný Z. priznal, že od sv. B. kupoval pervitín už od r. 2017-2018 až do jeho zadržania (28. januára 2020). Celkovo od neho kúpil 1,9 kg za cenu 18 Eur/g a pri zadržaní mal pri sebe ďalšie 2 kg pervitínu, ktoré tiež kúpil od sv. B. za cenu 17 Eur/g. Za tieto posledné 2 kg však už právoplatne odsúdený vo veci Okresného súdu Trnava. Obžalovaný priznal, že peniaze, ktoré mal pri sebe v čase zadržania (700,00 Eur) utržil za predaj drog ďalším osobám. Z pripojeného spisu Okresného súdu Trnava, sp. zn. 4Tk/10/2020, mal súd preukázané, že obžalovaný Z. bol rozsudkom vyhláseným 15. októbra 2020 právoplatne odsúdený za konanie, ktoré možno považovať za čiastkový útok vo vzťahu ku konaniu, za ktoré je teraz trestne stíhaný (§ 122 ods. 10, ods. 13 Trestného zákona). Vzhľadom na to boli splnené podmienky na uloženie spoločného trestu (§ 41 ods. 3 Trestného zákona) pre obžalovaného Z. tak, ako je uvedené v ďalšej časti odôvodnenia. Súd v rámci toho zrušil nielen predchádzajúci výrok o treste, ale aj výrok o jeho vine obsiahnutý v odsudzujúcom rozsudku OS Trnava, pričom skutkovú vetu o tam spáchanom trestnom čine zahrnul (prevzal) do výroku tohto rozsudku (bod 9.) v doslovnom znení tak, ako bola táto uvedená v pôvodnom odsudzujúcom rozsudku, keďže osobitné dokazovanie v tomto smere už teraz súd nevykonával (§ 41 ods. 3 druhá veta Trestného zákona). Súd následne právne kvalifikoval konanie obžalovaného Z. (v bodoch 8. a 9.) ako pokračovací obzvlášť závažný zločin podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. c) Trestného zákona, keďže tento si neoprávnene obstarával tam uvedené drogy a ďalej ich opakovane predával tretím osobám, hoci nemal žiadne povolenie (§ 4 ods. 1 zák. č. 139/1998 Z. z.). Obžalovaný Z. pritom takto konal nielen „po dlhší čas“ [§ 138 písm. b) Trestného zákona], ale aj „vo veľkom rozsahu“. Rozsah činu ohľadom tzv. zbiehajúceho konania vo veci Okresného súdu Trnava, sp. zn. 4Tk/10/2020, (pokiaľ ide o množstvo drog a ich cenu) bol predmetom tam vykonaného dokazovania a súd je viazaný skutkovými zisteniami tak, ako boli formulované v prevzatej skutkovej vete (bod 9.). Obžalovaný Z. teda v rámci tam opísaného konania prechovával drogy v hodnote 66.406,42 Eur. Ohľadom ďalšieho konania obžalovaného Z. (bod 8.) už súd zisťoval rozsah jeho činu, pričom vychádzal z ustálenej judikatúry (Rt-120/2014; ZSP č. 26/2012), v zmysle ktorej kvantifikácia rozsahu drogového trestného činu zodpovedá hodnote drogy pri predaji koncovým užívateľom. Nemožno teda zohľadniť nižšiu cenu pri prvotnom zadovážení drogy od výrobcu oproti jej nárastu až po cenové maximum pri finálnej dodávke konzumentovi. Svedkovia T. B. a O. Y. sa zhodli, že v období, kým v Seredi spolu predávali drogy, kúpil od nich obžalovaný Z. pervitín v objeme 6 kg. Hodnotu tohto pervitínu (rozsah činu) súd určil sumou 180.000,00 Eur na základe odborného vyjadrenia Protidrogovej centrály NAKA (zv. 17, č. l. 5183), v zmysle ktorého bola trhová cena pervitínu v Trnavskom kraji v r. 2016-2017 minimálne vo výške 30 Eur/g. Súd teda vzal do úvahy dolnú hranicu cenového rozpätia tejto trhovej ceny (Rt-22/2019-III.). Zo skutkovej vety v bode 9. pritom vyplýva, že takéto určenie ceny pervitínu (30 Eur/g) obžalovaný Z. akceptoval aj v rámci odsúdenia vo veci Okresného súdu Trnava. Následne súd v rámci určenia celkového rozsahu pokračovacieho trestného činu sčítal hodnotu drog z jednotlivých čiastkových konaní (body 8. a 9.), nerozlišujúc pritom to, či išlo o prechovávanie, kúpu či predaj drogy. Rozsah činu sa totiž vzťahuje na všetky formy aktívnej aj pasívnej manipulácie s drogou uvedené v § 172 ods. 1 Trestného zákona (Rt-120/2014). Takým určením bol u obžalovaného Z. zistený celkový rozsah činu vo výške 246.406,42 Eur, čo zjavne presahuje hranicu veľkého rozsahu v zmysle § 125 ods. 1 Trestného zákona per analogiam".

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu súd prihliadal jednotlivo (u každého z obžalovaných zvlášť) na riadne naplnenie účelu trestu podľa § 34 Trestného zákona, pričom prihliadal aj na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a pritŕžujúcich okolností (v zmysle § 38 ods. 2 Trestného zákona).

„Na strane obžalovaného Š. možno konštatovať, že neexistuje žiadna poľahčujúca okolnosť. Všetky predchádzajúce odsúdenia má už síce zahladené (zv. 29, č. l. 8207), to však nebráni súdu, aby takýto spôsob jeho života v minulosti nevzal do úvahy pri konštatovaní, že obžalovaný Š. ani pred páchaním teraz posudzovanej trestnej činnosti nevedol riadny život. Oproti tomu však nebola na jeho strane zistená ani existencia žiadnej pritŕžujúcej okolnosti. Na jeho trestné stíhanie v inej (neskončenej) veci súd neprihliadal (zv. 28, č. l. 8026c). Vzhľadom na rovnovážny pomer poľahčujúcich a pritŕžujúcich okolností súd podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona neupravoval trestnú sadzbu uvedenú v osobitnej časti

Trestného zákona (10 až 15 rokov) a uložil obžalovanému Š. trest odňatia slobody pri strede trestnej sadzby vzhľadom na závažnosť ním páchanej drogovej trestnej činnosti".

„Na strane obžalovaného A. možno konštatovať, že neexistuje žiadna poľahčujúca okolnosť. Všetky predchádzajúce odsúdenia má už síce zahladené (zv. 29, č. l. 8208), to však nebráni súdu, aby takýto spôsob jeho života v minulosti nevzal do úvahy pri konštatovaní, že obžalovaný A. ani pred páchaním teraz posudzovanej trestnej činnosti nevedol riadny život. Ani množstvo spáchaných priestupkov nesvedčí o jeho snahe rešpektovať pravidlá správania sa voči iným (zv. 29, č. l. 8300-8317). Oproti tomu však nebola na jeho strane zistená ani existencia žiadnej priťažujúcej okolnosti. Na jeho súbežné trestné stíhanie v inej (zatiaľ neskončenej) veci súd neprihliadal (zv. 28, č. l. 8026a). Vzhľadom na rovnovážny pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností súd podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona neupravoval trestnú sadzbu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona (10 až 15 rokov) a uložil obžalovanému A. trest odňatia slobody pri strede trestnej sadzby vzhľadom na závažnosť ním páchanej drogovej trestnej činnosti".

„Na strane obžalovaného A. možno konštatovať, že neexistuje žiadna poľahčujúca okolnosť. Obžalovaný bol v minulosti opakovane odsúdený za rôzne trestné činy, pričom viaceré z týchto odsúdení stále nemá zahladené (zv. 29, č. l. 8209-8210) ... už pred páchaním teraz posudzovanej trestnej činnosti nevedol riadny život. Ani množstvo spáchaných priestupkov nesvedčí o jeho snahe rešpektovať pravidlá správania sa voči iným (zv. 29, č. l. 8318 - 8332). Napokon opakované problémy s disciplínou mal aj počas doterajšieho výkonu väzby, za čo bol aj opakovane potrestaný (zv. 29, č. l. 8185). Predchádzajúce (nezahladené) odsúdenia súd zohľadnil obžalovanému A. ako priťažujúcu okolnosť [§ 37 písm. m) Trestného zákona]. Na jeho súbežné trestné stíhanie v inej (zatiaľ neskončenej) veci súd neprihliadal (zv. 28, č. l. 8026a). Vzhľadom na prevažujúci pomer priťažujúcich okolností súd podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona upravil trestnú sadzbu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona (10 až 15 rokov) a zvýšil dolnú hranicu o jednu tretinu. Následne súd uložil obžalovanému A. trest odňatia slobody pri dolnej hranici takto upravenej trestnej sadzby (11 r. 8 mes. až 15 rokov)".

„Na strane obžalovaného C. možno konštatovať, že neexistuje žiadna poľahčujúca okolnosť. Predchádzajúce odsúdenie má už síce zahladené (zv. 29, č. l. 8211), to však nebráni súdu, aby takýto spôsob jeho života v minulosti nevzal do úvahy pri konštatovaní, že obžalovaný C. ani pred páchaním teraz posudzovanej trestnej činnosti nevedol riadny život. Oproti tomu však nebola na jeho strane zistená ani existencia žiadnej priťažujúcej okolnosti. Vzhľadom na rovnovážny pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností súd podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona neupravoval trestnú sadzbu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona (10 až 15 rokov) a ukladal obžalovanému C. trest odňatia slobody pri strede trestnej sadzby vzhľadom na závažnosť ním páchanej drogovej trestnej činnosti".

„Na strane obžalovanej R. možno konštatovať, že existuje jedna poľahčujúca okolnosť, keďže táto pred páchaním teraz posudzovanej trestnej činnosti viedla riadny život. Oproti tomu nebola na jej strane zistená existencia žiadnej priťažujúcej okolnosti. Obžalovaná síce spáchala viac trestných činov [§ 37 písm. h) Trestného zákona], ale kvôli tejto skutočnosti sa jej už zvyšuje horná hranica trestnej sadzby v zmysle asperačnej zásady (§ 41 ods. 2 Trestného zákona). Tú istú okolnosť teda nemožno zároveň hodnotiť ako priťažujúcu, pretože by tým došlo k tzv. dvojitému pričítaniu, a tým aj k duplicitnému zvýšeniu trestnej sadzby. Tento záver platí aj po úprave (zmiernení) pravidiel ukladania trestov podľa asperačnej zásady. Vzhľadom na prevažujúci pomer poľahčujúcich okolností súd podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona upravil trestnú sadzbu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona za najprísnejší zo zbiehajúcich trestných činov (§ 172 ods. 2 Trestného zákona = 10 až 15 rokov) a znížil hornú hranicu o jednu tretinu. Následne jej súd uložil úhrnný trest odňatia slobody pri strede takto upravenej trestnej sadzby (10 rokov až 13 rokov 4 mesiacov) vzhľadom na závažnosť ňou spáchaných troch trestných činov".

„Na strane obžalovaného C. možno konštatovať, že neexistuje žiadna poľahčujúca okolnosť. Všetky predchádzajúce odsúdenia má už síce zahladené (zv. 29, č. l. 8217), to však nebráni súdu, aby takýto spôsob jeho života v minulosti nevzal do úvahy pri konštatovaní, že obžalovaný C. ani pred páchaním teraz posudzovanej trestnej činnosti nevedol riadny život. Spáchané priestupky tiež nesvedčia o jeho snahe rešpektovať pravidlá správania sa voči iným (zv. 29, č. l. 8371-8380). Oproti tomu však nebola na jeho strane zistená ani existencia žiadnej priťažujúcej okolnosti. Na jeho neprávoplatné odsúdenie v inej trestnej veci súd neprihliadal (zv. 29, č. l. 8270). Vzhľadom na rovnovážny pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností súd podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona neupravoval trestnú sadzbu uvedenú v

osobitnej časti Trestného zákona (10 až 15 rokov) a uložil obžalovanému C. trest odňatia slobody pri strede trestnej sadzby vzhľadom na závažnosť ním páchanej drogovej trestnej činnosti".

„Na strane obžalovaného I. možno konštatovať, že neexistuje žiadna poľahčujúca okolnosť. Obžalovaný bol v minulosti opakovane odsúdený za rôzne trestné činy, pričom viaceré z týchto odsúdení stále nemá zahladené (zv. 29, č. l. 8213-8215). Obžalovaný I. teda už pred páchaním teraz posudzovanej trestnej činnosti nevedol riadny život. Napriek povahe nezahladených odsúdení (nižší stupeň závažnosti) súd ich obžalovaného I. zohľadnil ako priťažujúcu okolnosť podľa [§ 37 písm. m) Trestného zákona]. Ani po poslednom prepustení z výkonu trestu totiž obžalovaný nezmenil svoje správanie a fyzicky napadol tretiu osobu (zv. 29, č. l. 8350). Vzhľadom na prevažujúci pomer priťažujúcich okolností súd podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona upravil trestnú sadzbu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona (10 až 15 rokov) a zvýšil dolnú hranicu o jednu tretinu. Následne súd ukladal obžalovanému I. trest odňatia slobody pri dolnej hranici takto upravenej trestnej sadzby (11 r. 8 mes. až 15 rokov)".

„Na strane obžalovaného Z. možno konštatovať, že tu existuje jedna poľahčujúca okolnosť, keďže pred páchaním teraz posudzovanej trestnej činnosti viedol riadny život. Oproti tomu nebola na jeho strane zistená existencia žiadnej priťažujúcej okolnosti. Na jeho trestné stíhanie v inej (neskončenej) trestnej veci súd neprihliadal (zv. 28, č. l. 8026a, 8056). Avšak ani na odsúdenie vo veci Okresného súdu Trnava, sp. zn. 4Tk/10/2020, nemožno prihliadať, keďže tento výrok o vine bol (v súvislosti s ukladaním spoločného trestu) zrušený. Súd nemohol prihliadať ani na poľahčujúce okolnosti, ktoré boli obžalovanému Z. zohľadnené v tejto inej trestnej veci [§ 36 písm. l), n) Trestného zákona], keďže pri skúmaní ich existencie vychádzal zo zásady, že na takú okolnosť možno prihliadať len vtedy, ak jej existenciu možno konštatovať pri všetkých zbiehajúcich trestných činoch, resp. pri všetkých čiastkových útokoch pokračovacieho trestného činu. Súd teda ukladal obžalovanému Z. spoločný úhrnný trest odňatia slobody (§ 41 ods. 3 Trestného zákona) vzhľadom na už vyššie konštatované splnenie podmienok na jeho uloženie. Okrem prevažujúceho pomeru poľahčujúcich okolností (§ 38 ods. 3 Trestného zákona) však súd prihliadol aj na postoj obžalovaného k spáchanej trestnej činnosti, keďže tento v konaní pred Okresným súdom Trnava učinil bezpodmienečné vyhlásenie o svojej vine ohľadom obzvlášť závažného zločinu (§ 172 ods. 3 Trestného zákona), hoci ešte nevedel, aké bude rozhodnutie súdu o druhu a výmere trestu. Takýto postoj obžalovaného sa v zmysle už ustálenej judikatúry (St-44/2017) kladie na roveň uzavretiu dohody o vine a treste z hľadiska možnosti uloženia trestu zníženého o jednu tretinu pod dolnú hranicu trestnej sadzby (§ 39 ods. 4 Trestného zákona per analogiam). Po takto vykonanej úprave by dolná hranica do úvahy prichádzajúceho trestu bola 13 rokov a 4 mesiace. Súd však považoval za neprimerane prísne, aby práve obžalovaný Z., ktorý (ako jediný spomedzi obžalovaných) priznal svoju aktívnu účasť na páchaní drogovej trestnej činnosti v Sereďi, bol potrestaný prísnejším trestom, než ostatní. Tu nemožno prehliadať, že (na rozdiel od ostatných spoluobžalovaných) len obžalovanému Z. je súbežne okrem nepodmienečného trestu odňatia slobody ukladaný aj trest prepadnutia celého majetku. Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy a skutočnosti súd aplikoval ustanovenie § 39 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona a znížil výmeru trestu odňatia slobody u obžalovaného Z. na 12 rokov".

„Súd neakceptoval podnet obhajcu JUDr. Ribára (zv. 29, č. l. 8171) a nepodal návrh na začatie konania pred Súdnyňm dvorom EÚ ani pred Ústavným súdom SR, keďže nepovažuje trestné sadzby určené v ustanoveniach § 172 Trestného zákona pre dilerov tzv. tvrdých drog za drakonické alebo neproporcionálne vo vzťahu k závažnosti potieranej kriminality. Rozpätie tam určených trestných sadzieb ponecháva súdu dostatočný priestor na zohľadnenie špecifik konkrétnych situácií. Istá miera represie musí byť obsiahnutá v každom treste, ktorý je ukladaný za trestný čin. To platí o to skôr, ak ide o tresty ukladané za obzvlášť závažnú drogovú trestnú činnosť. Takéto stanovisko napokon opakovane deklaroval aj zákonodarcia, keď v marci 2022 zmierňoval trestné sadzby len vo vzťahu k marihuane, aj to len pokiaľ ide o jej prechovávanie (zákon č. 105/2022 Z. z.)".

„Súd zaradil každého z obžalovaných na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia. Títo obžalovaní síce spáchali obzvlášť závažný zločin, súd však má za to, že so zreteľom na závažnosť činu a mieru narušenia obžalovaných bude ich náprava lepšie zaručená v ústave s miernejším stupňom strázenia (§ 48 ods. 4 Trestného zákona), a to pri nižších nákladoch pre štát. V priebehu výkonu trestu však nie je vylúčené preradenie obžalovaných do ústavu s iným stupňom strázenia (§ 411 Trestného poriadku; § 9 zák. č. 475/2005 Z. z.). Ďalej súd uložil každému z obžalovaných aj tzv. obligatórny ochranný dohľad, a to vo výmere dva roky. Tým by malo byť lepšie

zabezpečené riadne zaradenie sa obžalovaných do života spoločnosti po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody dlhšieho trvania. Súd však vo výroku o tomto ochrannom opatrení neurčil obžalovaným lehoty, v ktorých budú povinní sa hlásiť u probačného a mediačného úradníka, pretože to by bolo neúčelným zasahovaním do priebehu budúcej probácie. V zmysle § 455 Trestného poriadku má súd v odsudzujúcom rozhodnutí určiť len rozsah ochranného dohľadu (povinnosti a zákazy), avšak nie aj frekvenciu vykonávania jednotlivých (budúcich) stretnutí medzi obžalovaným a probačným a mediačným úradníkom. Súd im neuložil ani osobitné povinnosti a zákazy počas trvania ochranného dohľadu, keďže ten začne plynúť až po prepustení obžalovaných na slobodu. Javí sa byť totiž neúčelné ukladať povinnosti, ktorých plnenie môže byť v ďalekej budúcnosti už neefektívne, príp. právna úprava môže byť odlišná. Vo vzťahu k obžalovaným samozrejme platí zákonný rozsah povinností a obmedzení určený priamo v § 77 ods. 1 Trestného zákona. Podľa aktuálnej právnej úpravy je každý odsúdený, ktorému bol uložený ochranný dohľad, povinný do 2 pracovných dní po prepustení z výkonu trestu dostaviť sa k probačnému a mediačnému úradníkovi na tom okresnom súde, v ktorého obvode bude mať odsúdený v tom čase bydlisko. Následne je ex lege každý odsúdený v rámci takto uloženého ochranného dohľadu povinný:

- oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať
- osobne sa hlásiť v lehotách, ktoré mu určí probačný a mediačný úradník
- vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska".

„Súd uložil trest prepadnutia majetku len obžalovanému Z., keďže jeho uloženie je vzhľadom na právnu kvalifikáciu jeho konania obligatórne (§ 58 ods. 3 Trestného zákona). Vo vzťahu k ostatným obžalovaným súd konštatuje, že ani u jedného z nich nebolo preukázané splnenie podmienok na uloženie takého druhu trestu. Súd žiadnemu z obžalovaných neuložil trest prepadnutia vecí, keďže veci zaistené v prípravnom konaní (zv. 1, č. l. 46-48) neboli súdu vôbec predložené a prokurátor ich v konaní pred súdom ani nenavrhol vykonať (§ 270 ods. 1 Trestného poriadku). Avšak ani ohľadom peňazí, ktoré boli zaistené u obžalovaného A. (zv. 6, č. l. 1552), obžalovaného I. (zv. 6, č. l. 1446), obžalovaného Š. (zv. 14, č. l. 4446) a u obžalovaného C. (zv. 6, č. l. 1687), súd nerozhodol o uložení trestu prepadnutia vecí, keďže nebolo spoľahlivo a jednoznačne preukázané, že tieto peniaze boli nimi použité alebo určené na páchanie drogovej trestnej činnosti alebo že ide o výnos z takej činnosti".

„Špecializovaný trestný súd teda odsúdil obžalovaných za páchanie drogovej trestnej činnosti, ale neakceptoval prokurátorom navrhovanú trestnoprávnu kvalifikáciu ich konania, že takú činnosť mali páchať v rámci zločineckej skupiny [§ 172 ods. 4 písm. b) Trestného zákona]. Vzhľadom na to súd obžalovaných (okrem obžalovaného C. a obžalovaného I.) oslobodil spod obžaloby v bode 1., keďže nebolo preukázané, že tam uvedený skutok sa vôbec stal, t. j. že v danom čase a mieste reálne existovala zločinecká skupina s takým personálnym obsadením. Pochybnosti, ktoré Špecializovaný trestný súd v tomto smere vyslovil už pri predbežnom prejednaní obžaloby v rámci uznesenia o postúpení veci z 21. októbra 2021 (zv. 22, č. l. 7006), neboli dokazovaním na hlavnom pojednávaní odstránené či aspoň rozptýlené do takej miery, aby bolo možné s rozumnou istotou tvrdiť, že niektorí z obžalovaných páchali drogovú trestnú činnosť v rámci zločineckej skupiny v zmysle § 296 Trestného zákona v spojení s § 129 ods. 4 Trestného zákona. Súd v tomto smere opakuje argumentáciu už uvedenú v uznesení o postúpení vecí: opis konania, ktorým mali obžalovaní (okrem obžalovaného I. a obžalovaného C.) spáchať zločin podľa § 296 Trestného zákona, sa v skutkovej vete obžaloby nachádza v bode 1. Okrem toho je krátka zmienka o existencii zločineckej skupiny uvedená v odôvodnení obžaloby len na strane 123. Z formulácie skutkovej vety v bode 1. možno vyvodíť, že:

- zločinecká skupina mala byť založená od roku 2010 za účelom páchania najmä drogovej trestnej činnosti,
- na jej čele bol A. H. (stíhaný v inom konaní),
- členmi skupiny na strednej úrovni riadenia mali byť o. i. aj obžalovaní Š. a Z.,
- obžalovaní A., A., C. a R. neboli členmi zločineckej skupiny, ale mali byť pre ňu „len“ činní ako tzv. dileri drog,
- obžalovaný I. mal byť tiež dílerom drog, ale konal mimo zločineckej skupiny".

„Následne prokurátor v odôvodnení obžaloby (str. 123) stručne poodhaľuje svoje úvahy, ktoré ho viedli k domnienke o existencii zločineckej skupiny a o naplnení znakov trestného činu podľa § 296 Trestného zákona, pričom sám priznáva, že:

- skupina pôsobiaca v A. a okolí nebola samostatnou skupinou, ale len časťou akéhosi „živého organizmu

- malo ísť o súčasť rozsiahlej skupiny, ktorá sa ešte stále odhaľuje,
- táto skupina výrobcov a V. pervitínu nebola spojená na základe pevných pravidiel a vynútiteľnosti týchto pravidiel, ale bola „spojená“ len na báze hospodárnosti a výhodnosti pre každého člena skupiny,
- každý z členov skupiny si chránil a tajil svoje zdroje (svojich dilerov), vytváral si vlastné „podskupiny“,
- v meste Sered' a v jeho okolí pôsobilo niekoľko (?) takýchto „zločineckých“ skupín ... ”.

„Už z tejto argumentácie prokurátora uvedenej v ním podanej obžalobe je zrejmé, že v danom prípade nie sú naplnené základné znaky, ktoré by umožňovali konštatovať záver o existencii zločineckej skupiny v zmysle platnej zákonnej definície (§ 129 ods. 4 Trestného zákona). V medzinárodnom meradle je nespočetne veľa prístupov k vymedzeniu nadnárodne pôsobiacich kriminálnych skupín, avšak na účely trestného konania vedeného pre činy, ktoré mali byť spáchané len na území Slovenskej republiky, je rozhodujúca definícia pojmu „zločinecká skupina“ upravená v zákone č. 300/2005 Z. z. (Trestný zákon) ... je zrejmé, že môže byť ťažšie nájsť správne rozlišovacie kritériá najmä pri určení, či mal byť čin spáchaný organizovanou a zločineckou skupinou“.

„V tejto súvislosti si možno vypomôcť najmä existujúcou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Vychádzajúc z judikovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Tost/8/2012, z 9. mája 2012 (Rt-51/2013) možno uviesť nasledovné ... : zločinecká skupina je relatívne časovo a organizačne stabilná skupina najmenej 3 osôb, ktorej cieľom je páchať koordinovanú trestnú činnosť vo forme zločinov a činov uvedených v § 129 ods. 4 Trestného zákona. Zločinecká skupina (na rozdiel od organizovanej) je charakteristická aj vertikálnou organizačnou štruktúrou s formálnymi znakmi nadriadenosti a podriadenosti v jej rámci a so sofistikovaným riadením. Organizačná štruktúra spolu so sofistikovaným riadením, medzi ktoré patrí dôsledné plánovanie činnosti (hlavne dlhodobé a strategické), operatívne riadenie zložiek štruktúry pre dosiahnutie už konkrétnych cieľov, kontrola zložiek skupiny a spätná väzba na vyvodenie dôsledkov a opatrení pre jej ďalšiu činnosť do budúcnosti (plánovanie a zvyšovanie jej úspešnosti) sú tie zásadné rozdiely, ktoré túto skupinu odlišujú z hľadiska formy a obsahu od riadenia organizovanej skupiny, t. j. nižšej formy organizovaného zločinu. U oboch skupín ide teda o spolčenie najmenej troch osôb, ktoré pre uľahčenie spáchania trestnej činnosti konajú s určitou plánovitosťou, koordinovanosťou, t. j. delbou úloh v ich rámci. U zločineckej skupiny však ide o oveľa závažnejšiu (najvyššiu) formu organizovaného zločinu. Dosiahnutie cieľa zločineckou skupinou (oproti organizovanej skupine) je podmienené oveľa sofistikovanejším (strategickým a operatívnym) riadením, ktoré je porovnateľné s riadením stabilných organizácií, príp. podnikateľských subjektov. Pre odlišenie týchto skupín je preto potrebné vychádzať z obecných poznatkov teórie riadenia, ktorá sa zaoberá formami usporiadania častí do celku, organizáciou a riadením týchto celkov za účelom dosiahnutia stanovených cieľov. Pritom je celkom irelevantné, či ide o ciele legálne či nelegálne, ktoré sú predmetom záujmu Trestného práva, pretože obecné princípy riadenia u oboch sú totožné. Na rozdiel od organizovanej skupiny je zločinecká skupina organizačne oveľa členitejšia (hlavne vertikálne) a ďaleko formálnejšia v zmysle vzťahov nadriadenosti a podriadenosti jej zložiek. Jednotliví členovia skupiny majú vopred určené funkcie a okruhy vykonávaných činností (Žilinka M., Zanolit J.: „K problematike zločineckej skupiny“; Justičná revue č. 8-9/2005). Práve táto štruktúra zločineckej skupiny a sofistikovaná forma jej riadenia v podstatnej miere zvyšujú nebezpečenstvo konania skupiny, t. j. pravdepodobnosť úspešného dosiahnutia cieľa (obdobne Rt-45/1986; Rt-53/1976-II.). Tieto znaky majú pritom podstatný vplyv aj na jej relatívnu stabilitu v čase, ako ďalší z rozdielových znakov zločineckej skupiny oproti organizovanej skupine. Organizovaná skupina síce tiež využíva a zapája do svojej činnosti páchatel'ov (iné osoby), ktorí vykonávajú činnosť potrebnú pre uľahčenie spáchania trestného činu, avšak bez vyššie popísaného inštitucionálneho vyjadrenia (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Ndt/27/2015, z 11. januára 2016). Účel založenia zločineckej skupiny spočíva v maximalizácii kriminálne relevantného efektu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1TdoV/14/2013, z 11. júna 2019 - Tpj 40/2021). Obdobne formuloval rozdiely medzi organizovanou a zločineckou skupinou Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí, sp. zn. 5Ndt/18/2012, zo 6. decembra 2012, keď uviedol, že na rozdiel od organizovanej skupiny, ktorú charakterizuje určité rozdelenie úloh medzi jej členmi, pre zločineckú skupinu nestačí iba rozdelenie úloh, ale sa vyžaduje aj určitá vnútorná organizačná štruktúra. Pre túto vnútornú organizačnú štruktúru sú charakteristické stabilne usporiadané vzťahy medzi jednotlivými zložkami, ktoré uvedenú skupinu tvoria. Vzájomné vzťahy sú striktné vymedzené najmä z toho hľadiska, ktorá zložka je nadriadená a predstavuje riadiace

centrum, ktorá zložka je podriadená a predstavuje stredný článok, ktorý zaisťuje konanie ďalšieho, výkonného článku. Zločineckú skupinu tiež charakterizuje relatívna stálosť a prísne dodržiavanie interných pravidiel (tzv. kódex organizácie), ktorých nerespektovanie je sankcionovateľné prostriedkami skupiny v rámci jej vnútornej štruktúry. Sankčná vynútiteľnosť vlastných pravidiel skupiny je primárne daná vedomím vzťahu nadriadenosti a podriadenosti v rámci skupiny a možným násilným pôsobením na podriadenú osobu. Pre nadriadené články je tiež podstatné, aby riadne prebiehal tzv. finančný transfer od podriadených štruktúr, ktorým sa naplňa účel (zmysel) vytvorenia zločineckej skupiny (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2To/9/2014 <., z 26. novembra 2014)".

„Na účely výkladu definičného pojmu „zločinecká skupina“ si možno (len do istej miery) pomôcť aj definíciami obdobných pojmov v medzinárodných dokumentoch:

V zmysle čl. 2 písm. a) Dohovoru OSN proti nadnárodnému organizovanému zločinu č. 621/2003 Z. z. sa pod označením „organizovaná zločinecká skupina“ rozumie štruktúrovaná skupina troch alebo viacerých osôb, ktorá existuje počas určitého časového obdobia a koná koordinovane s cieľom spáchať jeden alebo viacej závažných trestných činov alebo trestných činov ustanovených podľa tohto Dohovoru na účely získania finančnej alebo inej materiálnej výhody priamo alebo nepriamo. Zrejme najobsiahlejšia definícia pojmu „organizovaný zločin“ bola uvedená v dokumente Rady EÚ č. 6204/97/2 z 25. februára 1997, avšak len na účely vytvorenia jednotného evidenčného mechanizmu slúžiaceho na štatistické zhromažďovanie a analýzu informácií o medzinárodnom organizovanom zločine v rámci jednotlivých štátov EÚ. Pomocou jedenástich kritérií bola sformulovaná charakteristika pojmu „organizovaný zločin“ (organised crime) s tým, že musí byť naplnených aspoň šesť z týchto kritérií, z toho štyri obligatórne, aby bolo možné trestný čin v zhromažďovanej evidencii takto klasifikovať:

- obligatórne kritériá:

o spolupráca viac ako dvoch osôb

o dlhšie trvajúce alebo časovo neobmedzené pôsobenie

o podozrenie zo spáchania závažných trestných činov

o určované snahou o zisk a (alebo) moc

- fakultatívne kritériá:

o každá osoba má vlastné určené úlohy

o používanie určitej formy disciplíny a kontroly

o používanie násilia alebo iných prostriedkov vhodných na zastrašovanie

o ovplyvňovanie politiky, médií, verejnej správy, súdov (OČTK) alebo ekonomiky

o využívanie komerčných alebo obchodných štruktúr

o zapojenie do prania špinavých peňazí

o pôsobenie na medzinárodnej úrovni".

„V rámci Európskej únie bola rámcovým rozhodnutím Rady č. 2008/841/SVV z 24. októbra 2008 o boji proti organizovanému zločinu prijatá definícia „zločineckej organizácie“ s tým, že je to štruktúrovaná skupina, ktorá existuje dlhšie obdobie, ktorú tvoria viac ako dve osoby páchajúce spoločne trestné činy, za ktoré možno uložiť trest odňatia slobody alebo ochranné opatrenie s hornou hranicou najmenej 4 roky alebo prísnejší trest, aby priamo alebo nepriamo získali finančný alebo iný hmotný prospech. Tým bola zmenená predchádzajúca (prvá) definícia zločineckej organizácie upravená v texte Jednotnej akcie ... z 21. decembra 1998 č. 98/733/SVV; L-351 Ú. v. EÚ). Napriek týmto snahám o aproximáciu právnej úpravy a legislatívneho vymedzenia organizovaného zločinu (zločineckých skupín) pretrváva v jednotlivých členských štátoch EÚ v tomto smere nejednotnosť. Európska komisia priznala, že vyššie uvedené rámcové rozhodnutie č. 2008/841/SVV naďalej umožňuje členským štátom nezaviesť pojem „zločinecká organizácia“ a ďalej uplatňovať existujúce ich vnútroštátne trestné právo (správa EK zo 7. júla 2016 - COM/2016/448, str. 10). Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti bola pre súd pri posudzovaní trestnoprávnej zodpovednosti rozhodujúca vnútroštátna právna úprava Slovenskej republiky obsiahnutá najmä v zákone č. 300/2005 Z. z. a výklad dotknutých ustanovení, ktorý v svojej rozhodovacej praxi ponúka Najvyšší súd Slovenskej republiky (viď vyššie). Aplikujúc vyššie uvedené právne úvahy a definičné formulácie možno vo vzťahu k teraz posudzovanému prípadu konštatovať, že súd nezistil obligatórne znaky zločineckej skupiny, ktoré by preukazovali jej reálnu existenciu. Tu súd opäť poukazuje na zákonom definované rozdiely medzi zložením (fungovaním) organizovanej skupiny a zločineckej skupiny. Naplnenie znakov, vďaka ktorým možno nejakú skupinu osôb označiť za „zločineckú“, je potrebné jasne premietnuť aj do formulácie skutkovej vety obžaloby, keďže už

samotným založením takej skupiny dochádza k spáchaniu konkrétneho trestného činu (§ 296 Trestného zákona). Priamo zo skutkovej vety by teda malo vyplývať, v čom spočíva vyššia organizačná členitosť (hlavne vertikálna) skupiny, jej vyššia formálna štruktúrovanosť, ba aj jej sofistikovanejšie riadenie, t. j. zásadné rozdiely oproti organizovanej skupine tak, ako bolo už vyššie uvedené. V skutkovej vete k bodu 1/ obžaloby chýba jasný, zrozumiteľný a ucelený popis vzniku, spôsobu fungovania a organizačnej štruktúry zločineckej skupiny. Odpoveď na tieto otázky nemožno spoľahlivo nájsť ani v zostávajúcej časti skutkovej vety k ostatným bodom obžaloby. V odôvodnení obžaloby síce možno nájsť strohý opis drogovej činnosti obžalovaných (str. 122-123), ten však nekorešponduje s opisom aktivít a postavenia jednotlivých obžalovaných uvedenom v skutkovej vete obžaloby k bodom 1/ až 3/. Už tento nejasný a rozporuplný opis konania obžalovaných vo vzťahu k založeniu, zloženiu a štruktúry zločineckej skupiny logicky vyvoláva pochybnosti o tom, či v danom prípade vôbec išlo o zločineckú skupinu. V tejto súvislosti možno poukázať aj na nelogicky rozdielnu právnu kvalifikáciu konania obžalovaných (dílery) v obžalobe, kedy členmi zločineckej skupiny mali byť len obžalovaný Š. a obžalovaný Z. (obžalovaný C. v inom konaní) a ďalší obžalovaní mali byť len činní pre túto skupinu (A., A., C., R.). Oproti tomu konanie obžalovaného I. prokurátor vôbec právne nekvalifikuje podľa § 296 Trestného zákona s odôvodnením, že ten to mal byť „len“ diler drog, teda „... nízky článok drogového reťazca a nebolo preukázané, že mal vedomosť o existencii nejakého systému distribúcie drog v rámci drogovej skupiny“ (str. 123 obžaloby). Súd samozrejme nevychádzal len z opisu konania obžalovaných v skutkovej vete obžaloby či z jej odôvodnenia, ale aj z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní (najmä výpovede tzv. spolupracujúcich svedkov). Ani z týchto dôkazov však nič reálne nepreukazuje založenie a existenciu zločineckej skupiny v zmysle jej zákonnej definície (§ 129 ods. 4 Trestného zákona). V tejto súvislosti je ešte vhodné poukázať aj na skutočnosť, že v prípravnom konaní bolo konanie obžalovaných kvalifikované odlišne s tým, že drogovú trestnú činnosť mali páchať „len“ ako organizovaná skupina (Š., A. - č. l. 99; I. - č. l. 97; A., C. - č. l. 54). Až dodatočne (po spojení vecí) bolo ich konanie prekvalifikované. Obžalovaný Z. bol dokonca rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 4Tk/10/2020, z 15. októbra 2020 právoplatne odsúdený za drogovú trestnú činnosť, pričom bolo právoplatne uzavreté, že túto drogovú trestnú činnosť páchal samostatne a nie ako člen nejakej skupiny. Špecializovaný trestný súd v prvej (odsudzujúcej) časti výroku tohto rozsudku uznáva, že jednotliví obžalovaní sa podieľali na páchaní drogovej trestnej činnosti v Seredi a jej okolí. Každá drogová činnosť v sebe pochopiteľne zahŕňa viaceré zložky. Tie však nie sú cielene vytvárané ako „štruktúra“ zločineckej skupiny, ale existujú „len“ z praktických dôvodov ako nevyhnutný predpoklad fungovania drogového reťazca (výroba - distribúcia - konzumácia), v rámci ktorého je zvyčajne potrebné:

- zabezpečiť materiál na výrobu drogy,
- vyrobiť drogu,
- distribuovať drogu medzi dílerov,
- predávať drogu konzumentom".

„Tieto činnosti sú zväčša realizované širokým spektrom osôb (vrátane cudzincov), ktoré participujú práve a len na niektorej časti drogového reťazca bez toho, aby mali účasť, prospech či záväzok vo vzťahu k ostatným činnostiam ostatných osôb. Vykonaným dokazovaním pred súdom bolo preukázané, že v rámci šírenia drog v Seredi a jej okolí zabezpečovanie pervitínu bolo zväčša spontánne (ad hoc) podľa aktuálnej situácie „na trhu“, bez nutnosti nevyhnutne a striktné rešpektovať vopred dohodnuté či ustálené personálne väzby, ktoré neboli nijako zvlášť výrazne (ani pevne) hierarchizované. Pervitín sa nakupoval u toho, kto ho mal práve k dispozícii a prípadná zmena odberateľa (dodávateľa) nebola osobitne ničím sankcionovaná (žiadne násilie ani iná forma „vendety“). Každý zúčastnený inkasoval cenu za drogu podľa voľného určenia svojej „marže“ bez toho, aby mal osobitnú povinnosť odvieť tržbu alebo jej časť niekomu „vyššiemu“. Takým konaním jednotlivé osoby sledovali síce rovnaký, ale individuálny cieľ (predaj drog so ziskom pre seba), nehľadiac pritom na osobitný záujem a finančný profit skupiny (jej šéfa), ktorá by však mala byť práve na ten účel vytváraná. V skutkovej vete v bode 1/ sa síce uvádza, že na čele skupiny mal stáť A. H., ktorý mal riadiť túto skupinu a koordinovať jej členov, ale v celej obžalobe nie je ani zmienka o tom, akým spôsobom mala byť skupina ním riadená a ním koordinovaná činnosť jej členov. Aj preto nemožno reálne (v právnom zmysle slova) hovoriť o existencii a pôsobení zločineckej skupiny ako najvyššej formy organizovanosti páchatel'ov trestnej činnosti. Odhliadnuc od absentujúceho striktného štruktúrneho usporiadania (bez prelínania pozícií) je potrebné uviesť, že tu ani nešlo o nejaké pevné zoskupenie osôb (znak stability). Ich činnosť bola založená len na

báze dobrovoľnosti (nie z donútenia či pod strachom), pričom nebola realizovaná ani na báze prísnych pravidiel, ktoré sú typické pre zločineckú skupinu ako najvyššiu formu organizovaného zločinu. To napokon priznáva aj prokurátor, keď uvádza, že: „... skupina výrobcov a predajcov drog nebola spojená na základe pevných pravidiel a vynútiteľnosti týchto pravidiel, ale len na báze hospodárnosti a výhodnosti pre každého člena skupiny“ (str. 123). Malo teda ísť de facto len o variabilnú spoluprácu osôb v dílerskej komunite, bez striktné definovaných (a rešpektovaných) vzťahov nadriadenosti a podriadenosti, bez vysokého stupňa delby ich práce, ako aj bez existencie systému odmeňovania členov údajnej zločineckej skupiny, či inej formy jej spoločného riadenia a financovania. V tejto súvislosti možno ešte poukázať aj na správanie sa dílerov, ktorí keď bol na trhu v A. nedostatok pervitínu, snažili sa zohnať si ho individuálne každý sám a každý inak, len aby neprišli o svoju (individuálnu) klientelu. Ak by tu existovala zločinecká skupina, tak by výpadok drog (chybu v systéme) riešil „boss“ a díleri pod ním by neboli odkázaní na vlastné (individuálne) ad hoc riešenia. Pri riešení otázky existencie zločineckej skupiny bolo pre súd irelevantné, či niektorí svedkovia potvrdili, alebo nepotvrdili jej existenciu. Označenie „zločinecká skupina“ je totiž výlučne právnický termín (konštrukt) a otázka, či došlo k naplneniu jeho znakov (podmienok) je odbornou otázkou, o ktorej svedok ani nemá byť vypočúvaný (§ 127 ods. 1 Trestného zákona). Ak by súd akceptoval úvahy o tom, že účastníci drogového reťazca „automaticky“ vždy vytvárajú „zločineckú skupinu“, potom by bolo možné akceptovať tvrdenie prokurátora, že „... v meste A. a v jeho okolí pôsobilo niekoľko zločineckých skupín“ (str. 123 obžaloby). Takéto úvahy sú však nesprávne. Napokon je potrebné poukázať aj na dobu trvania zločineckej skupiny, ktorá mala (v zmysle obžaloby) svoje pôsobenie ukončiť už 18. decembra 2018, zatiaľ čo väčšina obžalovaných bola usvedčená z páchania drogovej trestnej činnosti až po tomto dátume. Súd však nekvalifikoval konanie žiadneho z obžalovaných ani ako konanie páchané v rámci organizovanej skupiny, keďže nebola preukázaná predchádzajúca dohoda o spolupráci (spolčení) ani len v rozsahu predpokladanom v § 129 ods. 2 Trestného zákona. Väčšinu predchádzajúcich úvah o neexistencii zločineckej skupiny v právnom zmysle slova možno aplikovať i pri skúmaní existencie organizovanej skupiny. Aj v tomto smere je potrebné rozlišovať, o ktoré konkrétne osoby a o ktoré konkrétne konanie by malo ísť. Nestačí teda len paušálne a všeobecne uviesť, že ide o páchanie „tej“ drogovej činnosti v A., kde boli všetci jedna drogová partia, príp. že takých skupín tam bolo viac (str. 123 obžaloby). Súd teda len stručne opakuje, že každý (nielen drogový) obchod predpokladá účasť viacerých (min. dvoch) osôb, z ktorých každá zabezpečuje svoj diel práce. Žiadne osobitné dohody o spolčení neboli potrebné pre zvýšenie úspešnosti drogového obchodu. Z výpovedí svedkov vyplynulo, že zainteresované osoby si jednotlivé drogové obchody riešili vždy ad hoc, podľa toho, kto kedy mohol a mal“.

Proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu podali ihneď po jeho vyhlásení do zápisnice o hlavnom pojednávaní čo do časti, v ktorej Špecializovaný trestný súd uznal skôr menovaných za vinných odvolanie obžalovaní Š., A., A., C., R., C. a I. (č. l. 8885 a nasl., detto); obžalovaný Z., ktorý sa hlavného pojednávania, na ktorom bol predmetný rozsudok vyhlásený nezúčastnil, podal v zákonnej lehote v rozsahu čo do výroku o vine a treste odvolanie prostredníctvom obhajcu (viď č. l. 8896 a nasl., detto).

Skôr „zahlásené“, prípadne - čo sa týka obžalovaného Z. - podané odvolania všetci obžalovaní odôvodnili dodatočne prostredníctvom obhajcov, v znení ich vlastnou rukou spísaných doplnení, príp. priamo ako odvolanie označených písomných podaní.

Odvolacie námietky jednotlivých obžalovaných možno zhrnúť nasledovne v separátnych okruhoch nimi prezentovaných dôvodov odvolania zodpovedajúcim konkrétne označeným obžalovaným tak, ako sú títo naostatok menovaní vyššie.

+ + +

Obžalovaný Š. podané odvolanie odôvodnil najskôr vlastnou rukou spísaným podaním (viď č. l. 9134 a nasl., zv. č. XXXII., súdny spis); podstatný obsah odvolacích námietok menovaného spočíva v nasledovnom:

- výpovede tzv. „spolupracujúcich svedkov“ C., R., M., Y., B., B. a i. tam menovaných svedkov vzal Špecializovaný trestný súd do úvahy len v tej časti, kedy títo vypovedali v prípravnom konaní, zatiaľ čo z nich vyplývajúce rozdiely, príp. odlišnosti a rozpory už vo „fáze“ konania pred súdom po podaní obžaloby Špecializovaný trestný súd nevyhodnotil dostatočne napriek tomu, že boli v tejto „fáze“ vyvrátené, resp. „nepotvrdené“, čo značne spochybňuje ich obsah a skutočnú vierohodnosť; v tejto súvislosti obžalovaný sústredil svoje odvolacie námietky najmä na výpoveď svedka C., ktorú podrobným spôsobom hodnotil ako nejasnú, príp. „dezinterpretovanú“ alebo priamo neobsahujúcu dôkaznú informáciu relevantnú pre záver o účasti obžalovaného Š. na jednotlivých „obchodoch“, príp. dodávkach drog a na to potrebných prekurzorov (napr. svedok C. uviedol, že si nespomína, že by bol obžalovaný Š. prítomný pri odovzdávaní tabliet obžalovanému C. a pod.),
- v konaní pred súdom prvého stupňa neboli preukázané podstatné okolnosti potrebné pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu, resp. nie sú vyjadrené v skutkovej vete; konkrétne doposiaľ nebolo zodpovedané, od koho mal zaobstarávať v tam uvádzanom čase metamfetamín, „koľko krát je opakované“, v akom množstve, v akej „kvalite“ (množstva účinnej látky), aké množstvo jednotlivých dávok, kto následne predával v regióne mesta Sereď takto zaobstaraný metamfetamín, kto sú „tretie osoby“, „kde a kedy po dlhšiu dobu“ a pod.,
- obžalovaný Š. v poukázal na nesprávne a nepresné „prevzatie“ skutočností tvrdených svedkom C. ohľadom predaja 300 g metamfetamínu, nakoľko menovaný svedok nevedel rozumne vysvetliť, kto mal ním zadovážený metamfetamín prebrať osobne do rúk; Špecializovaný trestný súd zároveň podoprel vinu obžalovaného Š. aj o iné okolnosti uvádzané svedkom C. ohľadom „opakovaného platenia“ za dodaný pervitín napriek tomu, že tento svedok o uvedenom vôbec nevypovedal ako v prípravnom konaní, tak ani v konaní pred súdom, výpoveď svedka C. je pritom ničím nepotvrdená, ba dokonca vyvrátená výpoveďou svedka O.,
- svedok C. svojou výpoveďou a spoluprácou s orgánmi činnými v trestnom konaní „dosiahol“ zastavenie trestného stíhania „vo svoj prospech“ napriek tomu, že v „aktuálnom“ konaní uvádzal v neprospech obžalovaného Š. objektívne nepreukázané skutočnosti; preto jeho výpoveď nemôže byť použitá ako podklad pre výrok o vine obžalovaného,
- v zásade totožným spôsobom obžalovaný spochybnil aj skutočnosti uvádzané svedkom Y. (rozporupnosť, vyvrátenosť, nelogickosť, nepreskúmateľnosť tvrdení konštatovaných menovaným svedkom, rozpory v jeho jednotlivých výpovediach, príp. účelovosť jeho výpovede a spolupráce s orgánmi činnými v trestnom konaní, ktorou „získal výnimočné zníženie trestu až o polovicu“ v inej trestnej veci),
- obžalovaný uviedol, že niekoľko svedkov v predmetnej trestnej veci malo byť „ovplyvňovaných“ či už „sľúbením výhod“, resp. „výmennými obchodmi“ (toto potvrdzuje svedok T. B., resp. napokon aj O. Y.); svedok B. na hlavnom pojednávaní konanom 23. mája 2022 vypovedal, že ho k „takej výpovedi prinútili vypovedať policajti a už v tejto veci vypovedal na inšpekciu“, na čo Špecializovaný trestný súd ale neprihliadol,
- svedok R. sa sám priznal k drogovej trestnej činnosti, ktorú páchal vzájomne so svedkyňou B., resp. svedkom Y.; v ďalšej súvislosti ohľadom menovaného svedka obžalovaný v podstatnej zhode so skôr vyjadreným poukázal na nekonzistentnosť, nepresnosť, rozporupnosť a účelovosť ním prezentovaných skutočností tak, ako už bolo zmienené vyššie vo vzťahu k svedkom C. a Y., zatiaľ čo svedok R.Á. uvádzal v priebehu konania okolnosti, ktoré nemajú oporu v zostávajúcich výsledkoch vykonaného dokazovania (napr. je v rozpore s výpoveďou svedkyne C.),
- ďalej obžalovaný poukázal na zostávajúce pochybnosti ohľadom ustáleného skutkového stavu v zmysle skutkovej vety odvolaniami napadnutého rozsudku v spojení s jeho odôvodnením (napr. svedok E. A. nepotvrdil, ale priamo vyvrátil výpoveď svedka T. B., svedkyňa Q. obžalovaného ani nepozná), Špecializovaný trestný súd však tieto rozpory nijak neodstránil a ani sa s nimi nevysporiadal; osobitne obžalovaný poukázal na vzájomne nelogický obsah výpovedí svedkov O. a M., ktoré majú trpieť „neodstrániteľnými“ rozpormi čo do priebehu nimi jednotlivo uvádzaných skutočností (aj svedkovi M. sa napokon mali „vyhrážať policajti“, čo súd prvého stupňa vôbec nezobral do úvahy - to isté platí aj vo vzťahu k svedkyňi M. B., ktorá v dôsledku takéhoto postupu OČTK „musela krivo svedčiť“ na obžalovaného Š.Á.),
- Špecializovaný trestný súd nevykonával na hlavnom pojednávaní dôkaz, ktorými sú výsledky zo skúmania sterov z volantu vozidla Mitsubishi Pajero, ktoré bolo zaparkované na dvore rodinného domu v

mieste bydliska obžalovaného Š., avšak napriek tomu o toto dôkazné zistenie podoprel výrok o vine menovaného, čím obžalovanému odňal možnosť obhajoby a vyjadrenia sa k tomuto dôkazu (navyše, spomínané motorové vozidlo na danom mieste nikdy neparkovalo),
- obžalovaný Š. uzatvoril, že nebolo preukázané, že sa skutok stal, a preto v odvolacom návrhu uviedol, aby bol rozsudok Špecializovaného trestného súdu zrušený a menovaný spod obžaloby oslobodený.

V „doplnení“ odvolania formulovaného prostredníctvom obhajcu (č. l. 9145 a nasl., detto) ďalej konštatoval, že

v prvom rade mal Špecializovaný trestný súd pochybiť pri aplikácii zásady in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného) a to tak, že: „... pri komparácii znenia skutkovej vety obžaloby ... a znenia skutkovej vety rozsudku je možné konštatovať výraznú úpravu skutkovej vety zo strany prvostupňového súdu Súd si zrejme uvedomoval, že výsledky dokazovania sú mimoriadne pochybné a namiesto zásady in dubio pro reo ... nesprávne aplikovali zásadu in dubio mitius (v pochybnostiach miernejšie). Medzery v dôkaznej situácii (dôkazná núdza) súd v žiadnom prípade však nemôže vyplňať subjektívnymi úvahami a dôkazmi ... kde existujú akékoľvek rozumné pochybnosti, musia byť dané pochybnosti vyložené v prospech obvineného“. Obžalovaný svoje (tzn. aj ďalej formulované) závery podoprel s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. III. ÚS 79/17, ako aj početné množstvo rozhodnutí tak Ústavného súdu Slovenskej republiky ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, prípadne opätovne aj Ústavného súdu Českej republiky, pokračujúc, že „... z hľadiska prezumpcie nevinu musí byť záver o zavinení páchatel'a vždy preukázaný výsledkami dokazovania a musí z nich logicky a jednoznačne vyplývať ... slovenský trestný poriadok neupravuje prejednávaciú zásadu tak široko, ako je to v anglosaských krajinách. Daná prejednávacíá zásada v konaní pred súdom s dôkazným bremenom prokurátora je však súčasťou aj nášho Trestného poriadku. Jej posilnenie je precizované v smerniciach, ktorými sa harmonizovali základné práva obvinených a podozrivých osôb v trestnom konaní v členských štátoch, a to Smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/343, smernica 201/13/EÚ a smernica 2013/48/EÚ/. Podľa čl. 6 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/343 z 9. marca 2016 členské štáty zabezpečia, aby dôkazné bremeno pri zisťovaní viny podozrivých a obvinených osôb spočívalo na prokuratúre. V zmysle predmetnej smernice dôkazné bremeno pri zisťovaní viny podozrivých a obvinených osôb spočíva tak na prokuratúre, a v prípade akýchkoľvek pochybností by sa malo rozhodnúť v prospech podozrivej alebo obvinenej osoby ... Uvedená norma vytvára aj priestor pre eurokonformný výklad dotknutých ustanovení Trestného poriadku (napr. § 2 ods. 9 až 12 Trestného poriadku), ktoré chápu prokurátora ako nositeľa dôkazného bremena v konaní, a to v tom smere, že povinnosť zisťovať skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, majú už len orgány činné v trestnom konaní (teda nie aj súd), ktoré musia v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku zisťovať skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, pričom dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti (t. j. len orgány činné v trestnom konaní musia obstarávať dôkazy z úradnej povinnosti, takúto povinnosť však už nemá súd), pričom orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti, ktoré svedčia proti obvinenému ako aj okolnosti, ktoré svedčia v prospech obvineného a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie“.

„Popis skutku (predovšetkým spôsob jeho spáchania) musí byť uvedený tak, aby jednotlivé časti zodpovedali príslušným znakom skutkovej podstaty trestného činu, za ktorý bol obžalovaný uznaný vinným. Ak neobsahuje skutková veta vo výroku o vine úplný popis skutočností rozhodných pre naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty, dochádza k porušeniu práva obžalovaného na spravodlivý proces ... skutková veta musí byť odrazom právnej vety. Je neprípustné formulovať skutkovú vetu spôsobom, že táto síce vo výsledku obsahuje všetky zákonné znaky danej skutkovej podstaty, ale je nepreskúmateľná v tom, akým konkrétnym konaním a za akých konkrétnych okolností malo dôjsť k spáchaniu trestného činu“. Citujúc znenie skutkovej vety odvolaním napadnutého rozsudku obžalovaný konštatoval, že skutková veta odsudzujúceho rozsudku obsahuje neurčité pojmy, „... napr. minimálne od začiatku r. 2019; v presne nezistenom množstve; tretím osobám. Vo vzťahu k popisu protiprávnej činnosti, a síce k neoprávnenému zadováženiu a prechovávaní omamných látok, skutková veta uvádza opis predmetnej trestnej činnosti v podstate výlučne za popisných, všeobecných pojmov. Popis zadováženia a prechovávaní konkrétnym spôsobom vo vzťahu ku konkrétnej látke je ... nevyhnutnou súčasťou obsahu skutkovej vety pri daných trestných činoch, lebo len tak je vôbec možné

ustáliť spáchanie daného trestného činu ... vágnosť skutkovej vety je spôsobená nezaistením omamnej alebo psychotropnej látky a absenciou akýchkoľvek dôkazov o zadovážení a prechovávaní metamfetamínu obžalovaným. Ak je súd názoru, že niečo také vyplýva z dokazovania, mal vyabstrahovať dokazované skutkové okolnosti a napísať ich do skutkovej vety a v odôvodnení na ne poukázať. Okrem toho, iba samotná schopnosť ovplyvniť psychiku človeka nestačí ... na to, aby bolo možné uplatniť § 172 Trestného zákona. Naplnenie objektívnej stránky skutkovej podstaty tohto trestného činu vyžaduje, aby boli splnené všetky definíčné znaky pojmu omamná látka tak, ako sú uvedené v § 2 ods. 1 zákona o omamných látkach. Zo skutkovej vety vyplýva, že obžalovanému sa kladie za vinu zadováženie a predaj metamfetamínu, teda len samotnej, čistej účinnej látky (teda nie zmes látok s obsahom metamfetamínu, napr. pervitín), čo je pomerné exaktné skutkové zistenie, ktoré nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Predmetom dokazovania nebola teda otázka, aká koncentrácia metamfetamínu je spôsobilá vyvolať návyk a psychickú a fyzickú závislosť ľudí charakterizovanú v § 2 ods. 1 zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov. Uvedené nikdy nebolo predmetom dokazovania súdom prvého stupňa. Pre trestnosť trestného činu podľa § 172 (bez ohľadu na to či ide o prechovávanie alebo predaj) je nevyhnutné, aby išlo o omamné látky, psychotropné látky v zmysle vyššie uvedených definícií, nie o iné látky, ktoré aj prípadne sú spôsobilé vyvolať v ľudskom organizme účinky ... na vyvodenie trestnosti nestačí vyjadrenie svedka spôsobom: „B. predal pervitín Y.“. Akceptujeme, že v súdnej praxi nie je vylúčené, aby bol páchatel právoplatne odsúdený za trestný čin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok (dílertstvo), a to len na podklade svedeckých výpovedí, prípadne záznamov informačno-technických prostriedkov (ktoré v prípade obžalovaného absentovali), bez toho, aby skutočne došlo k zaisteniu omamnej alebo psychotropnej látky ... aj v takýchto prípadoch vykonané dôkazy (napr. výsluchy svedkov - užívateľov drog) musia jednoznačne preukazovať, že omamná alebo psychotropná látka mala dostatočnú účinnosť, t. j. účinná látka bola v dostatočnej koncentrácii, aby bola schopná ovplyvniť psychiku človeka. Bez účinnej látky dostatočnej koncentrácie niet omamnej alebo psychotropnej látky. Naznačenej otázke však nebola nielen v prípravnom konaní, ale aj v konaní pred súdom, venovaná dostatočná pozornosť ... vágnosť skutkovej vety sa prejavuje aj v časti popisu predaja ..., že obžalovaný predával metamfetamín tretím osobám, o. i. aj M. R.. Takýto popis ... je nejasný, pričom v dôsledku absencie zdôvodnenia nie je možné preskúmať, čo mal súd na mysli. Skutková veta musí s dostatočnou obsahovou určitosťou vyjadrovať všetky skutkové okolnosti, ktoré sú kvalifikačným momentom použitej právnej kvalifikácie. Vecné, miestne, časové a iné súvislosti (špecifika skutku) dávajú spojitosť znakov skutkovej podstaty trestného činu. Ukotvené znaky skutkovej podstaty v čase a priestore vytvárajú logický a časovo harmonizovaný dej. Ich význam spočíva aj v tom, aby jeden skutok bol jednoznačne identifikovateľný a nezameniteľný s iným skutkom. Skutok, ktorý je z časti nejasný, z časti neúplný nemôže byť podkladom pre výrok o vine obžalovaného, a preto súd nemôže dotvárať skutkovú vetu tak, aby došlo k doplneniu všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu. Takéto usmerňovanie obžaloby by mohlo byť chápané aj ako pomoc prokurátorovi, čo je rozpore so zásadou spravodlivého procesu (čl. 6 Európskeho dohovoru), so zásadou rovnosti strán v konaní pred súdom a princípom neustrannosti súdu pri rozhodovaní sporu medzi prokurátorom (štátom) a obžalovaným".

„Popis skutku je natoľko zmenený a všeobecný, že medzi skutkom uvedeným v obžalobe a skutkom uvedeným v rozsudku nie je zhoda čo do konania ani čo do následku. Ak mal súd za to, že v priebehu konania vyšlo najavo, že skutok prebehol inak, bolo povinnosťou súdu to rešpektovať a prihladiť na to pri hodnotení dôkazov, a teda nedotvárať skutkový dej o vybrané, selektívne zistenia. Upozorňujeme, že v zmysle obžaloby sa obžalovanému kládla v prevažnej miere účasť na zločineckej skupine, pričom predaj drog je popísaný len v skutku č. 2. bode 4/ obžaloby, v zmysle ktorého mal byť obžalovaný pri odovzdaní 300 g metamfetamínu od osoby T. C.. Z popisu skutkovej vety rozsudku vyplýva, že obžalovaný mal predat metamfetamín viacerým osobám (nevedno akým) a osobe M. R.. V zmysle obžaloby je však možné ustáliť, že obžalovanému sa nikdy nekládlo za vinu predaj metamfetamínu osobe M. R. ... obžalovanému sa kládlo za vinu, že ako člen skupiny mal vedomosť o predaji iných členov skupiny osobe M. R. ...".

„... súd skonštatoval, že vykonaným dokazovaním sa nepodarilo spoľahlivo a jednoznačne preukázať, že došlo k jednotlivým konkrétnym drogovým obchodom ... ak o skutku vypovedá len jedna zo zúčastnených osôb a jej výpoveď je osamotená, bez podpory v iných dôkazoch nemožno na základe

toho konštatovať, že k takému konkrétnemu drogovému obchodu došlo. Súd však v rámci rozumnej istoty mal za preukázané dílerskú drogovú činnosť uvedenú v obžalobe. Takéto odôvodnenie je mimoriadne zmätočné, nakoľko súd nemal za preukázané skutky uvedené v obžalobe a vinu obžalovanému založil výlučne na jedinej, izolovanej výpovedi, ktorá nemá podporu v iných dôkazoch. Napriek zneniu skutkovej vety vinu obžalovaného majú preukazovať výpovede svedkov ... spolupracujúcich obvinených, ktorí po vznesení obvinenia menili svoje výpovede, pričom u väčšiny svedkov ide o výpovede z počutia. V konaní postupne začali vypovedať viacerí svedkovia a obvinení, z ktorých výpovedi sa nepotvrdilo podozrenie v zmysle uznesenia o vznesení obvinenia, následne obžaloby, a síce žeby obžalovaný V. Š. sa podieľal na založení a činnosti zločineckej skupiny okolo A. H., v ktorej mal byť tzv. dvojčkou T. H. ... dokazovanie existenciu zločineckej skupiny nepotvrdilo. Uvedené už konštatoval niekoľkokrát aj súd, keď v plnej miere odkazujeme napr. na odôvodnenie rozsudku". Obžalovaný doplnil, že záver o tom, že sa nedopustil skutku, zo spáchania ktorého bol uznaný za vinného preukazuje podstatné množstvo svedeckých výpovedí ním označených osôb („... ktorí vypovedali k svojej trestnej činnosti, prípadne k trestnej činnosti iných obvinených bez spomenutia páchania danej činnosti s obžalovaným ...").

„... dané výpovede priamo rozporujú tvrdenia B., R.. Upozorňujeme, že ide o celý rad svedeckých výpovedí, ako aj výpovedí spoluobvinených, ktorí popisovali svoju trestnú činnosť, pričom vždy uviedli, že s obžalovaným nič nemali. Jednalo sa aj o výpovede tých osôb, ktoré podľa výpovedí B., R., M. mali páchať trestnú činnosť s (pozn.: obžalovaným) Š. ... Špecializovaný trestný súd sa však nevyjadril ani k daným námietkam, rozporom vo výpovediach ... favorizoval súdom vybrané svedecké výpovede. V záujme zaistenia spravodlivosti konania je však prirodzenou požiadavkou adresovanou konajúcemu súdu dôkladná analýza vierohodnosti týchto výpovedí ... a to najmä za situácie, kedy výlučne rozsah trestnej činnosti je určený nepriamym dôkazom, a síce výpoveďou spolupracujúceho obvineného, ktorý objektívne menil svoju výpoveď niekoľkokrát ... u obžalovaného neboli nájdené žiadne drogy, pričom drogovú trestnú činnosť obvineného preukazujú výlučne svedecké výpovede spolupracujúcich obvinených. Pri tak rozsiahlom vyšetrovaní (pozn.: poukazujúc súčasne na podstatné množstvo úkonov dokazovania) je preto namieste zdôrazniť, že vo vzťahu k obžalovanému je v tom smere dôkazná núdza. Jedinými dôkazmi v neprospech sú výpovede svedkov, spoluobvinených aj to často fragmentovité, rozporné s inými výpoveďami, nepriame a vzťahujúce sa len k obdobiu 2019 a len k jednorazovým náhodným predajom. Pri komparácii výpovedí svedok ohľadom popisu trestnej činnosti iných spoluobvinených je možné konštatovať, že vo vzťahu k osobe V. Š. je opis trestnej činnosti stručný. Vždy svedok opisuje jeden obchod, pričom žiadny svedok nepodporuje výpoveď iného svedka. Spoločnou charakteristikou, je že ani u jedného svedka nejde o konzistentnú spontánnu výpoveď. Pričom každý svedok bol oboznámený s obsahom spisu (ako bývali spoluobvinení) a až po vznesení obvinenia menil svoje výpovede".

Obžalovaný Š. ďalej pomerne obsiahlym spôsobom spochybňoval vierohodnosť výpovedí svedkov C. a Y. a svedka R.; svedok R. nie je stíhaný za daný skutok, zatiaľ čo „... k použiteľnosti výpovede svedka z prípravného konania uvádzame, že mal pred sebou u vyšetrovateľa zápisnice o svojich výpovediach z prípravného konania, do ktorých nielen nahliadal, ale doslova z nich čítal ... nešlo o spontánnu výpoveď, ale prečítanie predchádzajúcej výpovede ... použitie výpovede svedka výmenou za imunitu alebo iné výhody môže spochybniť spravodlivosť prejednávania veci umožneného obvinenému a dokáže nastoliť citlivé otázky, keďže taká výpoveď je už svojou povahou otvorená manipulácii a môže byť uskutočnená výlučne v záujme získať výhody alebo osobne sa pomstiť. V tomto prípade bol motív sa vyhnúť trestu 20 až 25 rokov. Jedným z rozhodujúcich hodnotiacich kritérií vierohodnosti výpovede ... je skutočnosť, či svedok mal subjektívnu motiváciu vypovedať sledujúc svoj vlastný záujem ... obsahom námietok obhajoby [sú] zistenia, ktoré diskvalifikujú výpoveď R., B., Y., prípadne iných proti osobe obžalovaného ... dané výpovede nie sú podložené žiadnym priamym či nepriamym dôkazom ... výpoveď daných svedkov je nutné hodnotiť ako ‚tvrdenie proti tvrdeniu‘ ... súd žiadnym spôsobom na ... momenty o účelovosti výpovede nerefletoval a nesúvisiaco, paušálne len skonštatoval, že o vierohodnosti výpovede nemá pochybnosti. ... jediná usvedčujúca výpoveď musí byť podporená ďalšími hodnovernými dôkazmi, bez ktorých nie je možné vinu obvineného založiť ... vinu obvineného nie je možné bez ďalšieho dôkazu založiť ani na výpovedi tzv. korunného svedka ... [pozn.: tu obžalovaný poukázal na početné množstvo záverov vyplývajúcich z rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Ústavného súdu Slovenskej republiky] ... výpovede spoluobvinených, ktorý sa tzv. ‚hlavní aktéri skutku‘, ktorí

priamo teda skutok vykonali a rozhodli sa skutok objasniť, treba vyhodnotiť aj hľadiska možnosti modifikácie výpovede najmä v kontexte vyššie uvedených dôvodov, čomu sa ale súd vôbec nevenoval. V kontexte nevykonania navrhovaných dôkazov, je tak potrebné ustáliť, že námietka sa týkala dôkazu, ktorý už sám o sebe je pochybný [pozn.: obžalovaný v naznačenej súvislosti poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Adamčo v. Slovenská republika] ... v konaní bol opakovane namietaný procesný postup, ktorý umožňoval svedkom manipulovať obsah výpovedí ... všetci svedkovia až na výnimku T. C. boli oboznámení pred tým, ako vypovedali ako svedkovia s obsahom celého spisu, a teda aj výpoveďou obžalovaného. Tieto výpovede vznikli až ex post. Vznikol tzv. „syndróm učiaceho sa svedka“ kedy svedkovia, obvinení, ktorí dôkladne poznajú spis, si osvojovali postupne niektoré tvrdenia z obvinení. Teda najprv sa vytvorí podozrenie a až následne to potvrdia svedkovia vo svojich výpovediach. Cieľom obhajoby bolo poukázať na postupný vývoj zmeny výpovedi, kde sme navrhovali vykonanie zápisníč o výsluchu v procesnom postavení obvineného Y., B., R. ... tieto dôkazy sú dôkazom o nepravdivosti výpovedí ... k zmenám výpovedi v neprospech obžalovaného došlo až v momente, keď svedkovia už vedeli, že nebudú za trestnú činnosť postihnutí, a keď poznali celý obsah spisu, nakoľko pred výsluchmi v procesnom postavení svedka boli spoluobvinení a poznali celý spis. Nejde preto o spontánne výpovede kľúčovým argumentom odmietnutia vykonania daných návrhov na dokazovanie bola námietka súdu, že svedok nemôže byť konfrontovaný so svojím vlastnými výpoveďami (v inom procesnom postavení); [pozn.: preto] ... sa nemôže ani využiť možnosť odstraňovania rozporov vo výpovedi ... predmetný ustálený právny názor o nemožnosti byť svedkom vo vlastnej veci je interpretovaný z pohľadu zásady nemo tenetur se ipsum accusare a za účelom ochrany práv obžalovaného, ktorý bol vypočutý aj ako svedok. V danom prípade sa však nejedná o predmetný prípad, nakoľko dokazovanie o vine vo vzťahu k svedkom sa nevedelo, a teda vykonanie daných dôkazov by bolo bez konzekvencie na nich ..., ako vyplýva zo spisu, ich konania sú právoplatne skončené. Účinný výkon spravodlivosti vyžaduje, aby aj takíto svedkovia, ako každý iný svedok, ktorý nemá právo odmietnuť vypovedať, konali v súlade so svojou občianskou povinnosťou pravdivo vypovedať podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku. Čl. 6 Európskeho dohovoru o ľudských právach a slobodách však nepriznáva žiadne osobitné práva bývalým obvineným, právoplatne uznanými vinnými, ohľadom svedeckej výpovede o skutku, pre ktorý boli odsúdení. Opačný prístup by mohol viesť k tomu, že páchatelia trestných činov nebudú stíhaní prípadne a v širšom kontexte k justičnému omylu ...", kedy obžalovaný poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Dieter Wanner v Nemecko.

„ že svedka alebo obvineného nevytvára orgán činný v trestnom konaní tým, že konkrétnu osobu predvolá v trestnom konaní vypovedať ako svedka alebo ako obvineného, ale vytvára ho sám priebeh skutku. Skutočnosť, že trestnoprávne relevantným konaním konkrétna osoba naplnila znaky z niektorých skutkových podstat trestného činu, je tak nemenná skutočnosť, ktorú nezmení ani nesprávne procesné postavenie v trestnom konaní. Ako vyplýva z výpovedi svedkov C., R., Y. či už ako svedka alebo obvineného vzhľadom na skutkové tvrdenia obsiahnutých v jeho výpovediach, ale aj dôkazoch ktoré mali OČTK k dispozícii už v čase predmetných výsluchov ako svedka, daná osoba vždy vystupovala ako osoba podozrivá zo skutku, ku ktorému vypovedala. Vzhľadom na uvedené je nutné konštatovať, že nepoužiteľnosť výpovede popísanú súdom spôsobili samotné orgány činné v trestnom konaní svojím postupom contra legem. Trestný poriadok dáva široký priestor OČTK na určité „manipulovanie“ s trestnou vecou, keď je fakticky len na nich, či budú viesť niečo spoločne alebo nie, respektíve koho a kedy vylúčia na samostatné konanie, a aj to kto a kedy bude svedkom, resp. obvineným. Taký výkon práv OČTK má však zákonné a ústavné limity v podobe zákazu narušenia zmyslu a účelu trestného konania. ... stíhanie drogovej trestnej činnosti v Seredi je rozhodené do niekoľkých konaní. Vedenie konania, spájanie a vylučovanie na samostatné konanie je však účelové, čoho dôsledkom je obmedzenie práv na obhajobu. Najvyšší súd predmetné praktiky OČTK aktuálne kritizuje a odmieta v rozhodnutí, sp. zn. 2TdoV/7/2017, zo 7. novembra 2020 ... zmeny v procesných pozíciách následne spôsobujú problémy pri hodnotení dôkazov z dôvodu zákazu križovania výpovedí ... a dostávajú sa do konfliktu so zákazom sebaobviňovania. Príkladom ... je výsluch osoby M. R.. Daná osoba vypovedala najprv ako obvinený v konaní ČVS:PPZ-134/NKA-BA1-2020 ... výsluch bol následne použitý ako listinný dôkaz v konaní o rozhodovaní vzatí obvineného Š. do väzby (námietkam vyhovieť nebolo). Následne bol R. vypočutý ako obvinený už aj v konaní ČVS: PPZ-216/NKA-BA-1-2020, a to 25. augusta 2020 ... obžalovaný Š. ale nebol obvinený v konaní ČVS:PPZ-134/NKA-BA1-2020 aj

napriek tomu, že výpoveď z konania ČVS: PPZ-134/NKA-BA1-2020 bola základom odôvodnenia väzby obvineného v konaní ČVS: PPZ-216/NKA-BA-1-2020 ... keďže R. vypovedal už aj v konaní ČVS: PPZ-216/NKA-BA-1-2020, malo dôjsť k rozšíreniu obvinenia obvinenému v danom konaní. Následne bol v konaní ČVS: PPZ-134/NKA-BA1-2020 opätovne vypočúvaný R.. Potom došlo k spojeniu konania ČVS: PPZ-216/NKA-BA-1-2020 a ČVS: PPZ-134/NKA-BA1-2020 a vylúčení konania o obvinenom R. na samostatné konanie (obžalovaný - t. č. obvinený - Š. nebol informovaný o vylúčení). Následne bol v rámci konania ČVS:PPZ-216/NKA-BA-1-2020 oznámený výsluch svedka bez špecifikácie osoby (nakoľko vyšetrovateľ paušálne neoznamuje, koho bude vypočúvať), kde na výsluchu 18. februára 2021 vypovedal opäť M. R., ale tentoraz už ako svedok z dôvodu, že jeho vec je vylúčená na samostatné konanie ... 4. marca 2021 bolo obvinenému [pozn.: obžalovanému Š.] doručené uznesenie, sp. zn. 1Tp/3/2020, o spojení konania o predĺžení väzby M. R. a D. Š., kde opätovne vypovedal M. R.. Takéto spájanie a rozpájanie je ne hospodárne a nezákonné ... nie sú splnené podmienky na spojenie a vylúčenie vecí ... deje [pozn.: sa tak] len pre potreby OČTK a nemôže byť ... argumentom zdôvodňujúcim zložitost' vecí z dôvodu rozsiahlosti vyšetrovania ... M. R. (ale aj ostatným) sa v priebehu konania menilo procesné postavenie, kedy sa vždy postupne oboznamovali s obsahom celého spisu a svoje výpovede postupne dopĺňal podľa toho, kto čo vypovedal. Svedkovia, obvinení pri výsluchoch vždy čítali zo zápisníc o výsluchov a z uznesení o obvinení ... je neprijateľné, aby OČTK procesným postupom rozhodovali, ktoré výpovede sa budú používať a ktoré nie. Obdobne došlo k vylúčeniu a spojeniu po podaní obžaloby. Súd po prijatí obžaloby vylúčil trestnú vec ... Š. na samostatné konanie ... dôvod vylúčenia boli zdravotné dôvody obhajcu. Konanie prebehlo bez prítomnosti obžalovaného ... následne ... bol predvolaný vo veci vedenej pod sp. zn. 12T/9/2021, na hlavné pojednávanie 1. marca 2022, kde sa dozvedel, že jeho konanie sa spojí s konaním 12T/9/2021. Zneužívanie inštitútu spájania a rozpájania vecí je v danom prípade bezprecedentné ... bez ohľadu na to, či konanie OČTK alebo súdu bolo úmyselné alebo neúmyselné, v prípade akceptovania daného postupu by vzniklo nebezpečenstvo, že orgány činné v trestnom konaní majú možnosť rozhodnúť, čo bude v konaní použité ako dôkaz a čo nie; pri vykonaní ktorých dôkazov bude obžalovaný prítomný a pri ktorých nie, čím by ... došlo k popretiu účelu samotného trestného konania vyjadreného v § 1 Trestného poriadku ...". Citujúc podstatné argumentačné závery vyjadrené v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Tdo/57/2016, obžalovaný ďalej rozporoval vierohodnosť a použiteľnosť výpovedí svedkov Y., B. a R., ktorí uvádzali konkrétne skutočnosti a ktoré sú „... obsahom zápisníc výpovede obvinených ... obžalovaný Š. [tieto] ovplyvniť nemohol, a preto odmietnutie zaradiť daný dôkaz a skutkové zistenia v nich obsiahnuté je výrazným zásahom do práv na obhajobu. Obsahová stránka predmetných dôkazov je významná najmä z pohľadu, že sa konfrontuje s obsahom iných dôkazov ... predmetné dôkazy boli obsahom spisového materiálu a v rámci trestného konania sa na ne prihliadlo, nakoľko boli podkladom pre konkrétne rozhodnutia OČTK a súdov. Predmetné dôkazy boli v rámci konania do istého momentu používané v neprospech osôb proti, ktorým trestné konanie smerovalo ((rozhodovanie o väzbe), preto situácia kedy OČTK a súdy vyberú časové obdobie použitia dôkazu je neudržateľná ...".

„Jednou z úloh súdu bolo v zásade určiť, či môže byť prípustný určitý typ dôkazu. Na uvedené súdy aj reagovali. Nereagovali ale na otázku, či daný predpoklad platí aj v kontexte vymedzenom obžalovaným, a síce že nepoužiteľnosť dôkazu spôsobili OČTK a dôkaz sa týkal posúdenia vierohodnosti tzv. kajúcnika, ktorého výpoveď bola zároveň jediný dôkaz. Nevykonanie daných dôkazov je tak spôsobiteľ nemožnosť konfrontovať osobu, ktorá vypovedala ku skutku s jej vlastnou rozdielnou výpoveďou z minulosti, čím sa popiera objektívna skutočnosť a vytvára nová prosená realita. Otázkou, na ktorú je potrebné odpovedať, je teda, či bolo konanie ako celok spravodlivé ...". Obsiahlo analyzujúc tento záver obžalovaný uzatvoril, že „... nevykonanie vyššie uvedených dôkazov spôsobilo nedostatok príležitostí ... vypočúť obvineného Y., B., R. k navrhovaným dôkazom, z ktorých vyplýva, že v minulosti vypovedal o skutku rozdielne ... viacerí svedkovia ... vypovedali, že boli navádzaní ako vypovedať, ... v neprospech ostatných spoluobvinených".

„Obhajoba zotrváva na svojich návrhoch na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru a podnetoch na predloženie návrhu Ústavnému súdu SR na preskúmanie súladnosti § 172 Trestného zákona s Ústavou SR tak, ako boli prezentované súdu prvého stupňa najmä v písomných podaniach obhajoby z 21. mája 2022 ... súd odmietnutie návrhov zdôvodnil v podstate konštatovaním, že trestné sadzby nepovažuje za neproporcionálne. Súd tak odmietol zdôvodniť namietaný rozpor slovenského práva s právom Únie, prípadne s ústavou ... ak vnútroštátny súd dospeje k záveru, že sa nachádza v

jednej z uvedených hypotéz, nie je povinný obrátiť sa na Súdny dvor s prejudiciálnou otázkou, a to aj keby bola otázka týkajúca sa výkladu práva Únie vznesená účastníkom konania, ktoré pred ním prebieha (C-561/19 bod 57). Súd sa predmetným neriadi". S poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 251/2022, z 28. júla 2022 obžalovaný Š. doplnil, že polozenie tam uvedenej prejudiciálnej otázky naďalej považuje za opodstatnené v ním navrhovanom znení.

„... súd založil vinu obžalovaného na predaji drogy osobe M. R., ktorý pomerne jasne vypovedal, že začiatkom roka 2019 raz kúpil od Š. 100 g pervitínu. Bez ohľadu nato, či sa tvrdenia M. R. o predaji poukázali alebo nie, bez ohľadu na to, že M. R. vypovedal o pervitíne a nie metamfetamíne je možné jednorazový predaj chápať ako predaj po dlhší čas. Ak mal súd na mysli predaj drog iným osobám v určitom období, mal predmetné ustáliť v rámci skutkovej vety tak, aby bolo možné preskúmať, ako dospel k ... záveru o predaji drogy po dlhší čas ... tento kvalifikačný moment sprísňuje právnu kvalifikáciu u obžalovaného na 10 až 15 rokov, pričom v tejto časti odôvodnenia rozsudku úplne absentuje skutková úvaha súdu ... z popisu skutkovej vety a odôvodnenia rozsudku však možno konštatovať absenciu skutkových a právnych úvah o preukázaní toho, ako dlho mal obžalovaný páchať túto trestnú činnosť po dlhší čas. Dost' zmätočne pôsobí najmä vyjadrenie súdu, že nemal za preukázané jednotlivé obchody s drogami, ale mal za preukázané, čas ich páchania bolo po dlhší čas ... rozhodnutie súdu ... nereaguje na argumenty, ktoré majú dve kumulatívne vlastnosti, a to, že sú: a) relevantné, podstatné, významné a týkajúce sa veci b) konkrétne, formulované dostatočne jasným a presným spôsobom (napr. Kraska v Švajčiarsko, resp. Krasulya v Rusko) V prípade, že odsúdený takéto svoje právo využil, bolo následne teda povinnosťou súdu sa v odôvodnení vysporiadať s danými vyjadreniami".

„...súd opomenul zdôvodniť výšku trestu konkrétne vo vzťahu k obžalovanému ... len skonštatoval, že uložil u obžalovaného trest ... vzhľadom na závažnosť trestnej činnosti, bez poskytnutia úvahy. Súd opakovane ... komunikoval, že drogová trestná činnosť je závažná, to ale samo o sebe nedovoľuje súdu zvyšovať spodnú hranicu, nakoľko práve stanovenie spodnej hranice na 10 rokov je zdôvodňované závažnosťou drogovej trestnej činnosti".

S poukazom na vyššie vyjadrené obžalovaný Š. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol na podklade ním podaného odvolania tak, že:

- podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku [pozn.: bližšie nešpecifikujúc konkrétne ustanovenie Trestného poriadku, ktoré pod písm. a) až f) obsahuje šesť rôznych dôvodov pre navrhnutý postup] zruší rozsudok Špecializovaného trestného súdu v celom rozsahu,
- podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, cit.: „sa obžalovaný oslobodzuje spod obžaloby".

Obsah odvolania obžalovaného A. možno taktiež „rozdeliť" na vlastnou rukou spísané dôvody odvolania (č. l. 9110 a nasl., zv. č. XXXII. súdneho spisu) v znení odvolacích námietok formulovaných dodatočne prostredníctvom obhajcu (č. l. 9153 a nasl., detto), a to čo do podstaty tak, že:

- menovaný namietol nedodržanie totožnosti skutku v dôsledku úpravy skutkovej vety pôvodne uvedenej v podanej obžalobe Špecializovaným trestným súdom - ak sa niektorý čiastkový útok nestal, mal ho súd oslobodiť spod obžaloby a nepostupovať v zmysle § 10 ods. 16 Trestného poriadku (t. j. „vypustiť" tento čiastkový útok); podanú obžalobu označil ako, cit.: „krivú, falošnú, nepravdivú", resp. že „tá je taká, ako svedkovia",

- Špecializovaný trestný súd nielen výrazne upravil skutkovú vetu, ale bez návrhu prokurátora zmenil právnu kvalifikáciu skutku, zatiaľ čo menovaného neupozornil na zmenu právnej kvalifikácie, čím mal porušiť práva obžalovaného podľa čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. b) Dohovoru (nakoľko takúto zmenu nemohol kvalifikovane namietat' a došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces); takisto neboli naplnené znaky skutkovej podstaty „žalovaného obzvlášť závažného zločinu" (pozn.: týkajúceho sa „drogovej" trestnej činnosti), a to v dôsledku neexistencie návykovej látky (táto nebola fyzicky zaistená a podrobená expertíze, preto nemožno konštatovať, že „ide" o návykovú látku), všetky s tým súvisiace podozrenia voči obžalovanému boli vyvrátené ním označenými procesnými úkonmi a vykonanými dôkazmi (domová prehliadka, stery rúk, listinné dôkazy a i.),

- obžalovaný namietol dôveryhodnosť s tým súvisiaci obsah výpovedí svedkov „kajúcnikov", ktorí spoluprácou s OČTK získali vlastné benefity, zatiaľ čo mali prístup k obsahu spisu, a tak svoje výpovede „prispôbovali"; súd nemôže „jednoducho konštatovať, že niečomu neverí a niečomu verí", pretože takto Špecializovaný trestný súd opomenul vyhodnotiť objektívne jestvujúce dôkazy, bezúhonnosť

svedkov obhajoby a prehliadol rozpory vo výpovediach „kajúcnikov“ (obžalovaný A. poukázal - najmä, no nielen - v tejto súvislosti na početné množstvo rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva),

- s poukazom na obsah výpovedí svedkov B., B. a B. spochybnil vierohodnosť výpovede svedka R. a zdôraznil vedenie trestného stíhania proti jednému z vyšetrovateľov JUDr. Mašínovi („v druhovo podobnej veci“), čo má potvrdzovať výpoveď viacerých obžalovaných a svedkov, ktorí mali byť „nútení“ alebo „ovplyvňovaní“ menovaným (má ísť aj o svedkov W. a M.); sám obžalovaný A. mal byť ovplyvňovaný 27. októbra 2020, kedy bol predvedený pred „operatívcoch NAKA“ do výsluchovej miestnosti počas výkonu väzby v „tejto konkrétnej veci“ bez toho, aby o tom bol včas upovedomený jeho obhajca, kedy ho „operatívci“ mali „navádzať na nepravdivú výpoveď proti spoluobžalovanému Š. a ďalším“, a tak mu ponúkať rôzne výhody (čo odmietol) - žiadna zápisnica ani súhlas prokurátora ohľadom tohto úkonu pritom podľa obžalovaného neexistuje a nie je obsahom spisu (preto predpokladá, že tak boli ovplyvňovaní aj ostatní, väzobne stíhaní, resp. vo výkone trestu v inej veci spoluobžalovaní a svedkovia), čo má naostatok potvrdzovať výpoveď svedkyne M. B.,

- Špecializovaný trestný súd pochybil, ak odmietol obžalovaným navrhovaný výsluch svedkov: vyšetrovateľa JUDr. Štefana Mašina ako aj „operatívcoch Schwarcza a Sýkoru“, pričom k tomuto návrhu sa vôbec ďalej čo do dôvodov jeho zamietnutia nevyjadril, čo porušilo právo obžalovaného na spravodlivé súdne konanie,

- namietol, že množstvo svedkov v prípravnom konaní ako aj v konaní pred súdom tvrdilo, že neboli vôbec poučení o práve odoprieť vypovedať a neprispieť k vlastnému obvineniu, resp. uviedli, že vypovedať nebudú, ale napriek tomu v zápisniciach o ich výsluchoch nasleduje ich obsiahla výpoveď; pochybnosti o správnosti dotknutého procesného postupu a jeho súlade so zákonom neboli dostatočne rozptýlené, čo platí rovnako vo vzťahu k výpovediam „spolupracujúcich osôb“ a skutočnosť, že voči obžalovanému neboli zaistené žiadne „jednoznačne usvedčujúce objektívne stopy, žiadni dôveryhodní svedkovia, a teda dostatočne presvedčivé dôkazy“,

- nebolo preukázané, že by došlo k spáchaniu „drogových obchodov“, nakoľko konštatovanie ich spáchania je logicky vylúčené záverom Špecializovaného trestného súdu o tom, že nebolo preukázané, že by došlo k spáchaniu skutkov v bode 2/ a 3/ podanej obžaloby; obžalovaný A. k tomu doplnil obsiahle množstvo námietok, ktorými predovšetkým atakoval skutkové zistenia Špecializovaného trestného súdu ohľadom predaja pervitínu, dôveryhodnosť ním označeného (a pomerne početného) množstva svedkov (zvlášť svedka R., s ktorým mal páchať trestnú činnosť až do zadržania obžalovaného, t. j. 17. augusta 2020, zatiaľ čo menovaný svedok bol zadržaný 17. júna 2020) - výsluch svedkov „kajúcnikov“ Y. a ChuVáčika na hlavnom pojednávaní obžalovaný namietol z dôvodu, že u menovaných nebol zo strany Špecializovaného trestného súdu zisťovaný ich vzťah k prejednávanej veci v zmysle § 132 ods. 1 Trestného poriadku napriek tomu, že sa podieľali na druhovo podobnej alebo rovnakej drogovej trestnej činnosti, a preto ide o nezákonné dôkazy; obžalovaný s poukazom na uvedené navrhol opätovný výsluch svedkov W., Z., M.Á., R., Y., B. a B.,

- obžalovaný takisto namietol procesný postup Špecializovaného trestného súdu pri protokolácii výpovedí obžalovaných a svedkov (tu námietky obžalovaného spočívajú predovšetkým v údajom nesúlade znenia zápisníc z hlavného pojednávania so skutočnými prednesmi na hlavnom pojednávaní, príp. so zvukovými záznamami hlavného pojednávania zachytených na CD nosičoch, resp. priame porušenie §61a Trestného poriadku zo strany Špecializovaného trestného súdu v dôsledku nedodržania povinnosti zaznamenať priebeh hlavného pojednávania na technickom zariadení); Špecializovaný trestný súd postupoval v rozpore s § 278 ods. 2 Trestného poriadku, ak výrok o vine oprel o dôkazy, ktoré na hlavnom pojednávaní nevykonali (a to tak, že svedok Y. nevypovedal zhodne ako v prípravnom konaní - čo konštatoval Špecializovaný trestný súd - zatiaľ čo Špecializovaný trestný súd výpovede menovaného svedka z prípravného konania neprečítal na hlavnom pojednávaní a neoboznámil prítomné procesné strany s ich obsahom), zatiaľ čo výpoveď svedkyne B., ktorá bola vykonaná ešte pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia obžalovanému A. a prečítaná na hlavnom pojednávaní označil za procesne nepoužiteľnú, nakoľko pre jej prečítanie neboli splnené zákonné podmienky a trpí závažnými formálnymi vadami, ktoré podľa názoru obžalovaného nie sú „predtlačovými formuláciami“ tak, ako uviedol Špecializovaný trestný súd - o to väčší, ak sa priamo dotýkajú vyjadrenia svedka v súvislosti s ustanovením § 130 ods. 2 Trestného poriadku (identickými vadami trpia podľa názoru obžalovaného aj výpovede svedkov M., W., Y., R. a i.; takéto porušenie zákona nemôže byť Špecializovaný trestným

súdom bagatelizované),

- čo sa týka výroku o treste, tak Špecializovaný trestný súd pochybil pri vyslovení záveru, že u menovaného nebola zistená žiadna poľahčujúca ako ani priťažujúca okolnosť napriek tomu, že obžalovaný A. má predchádzajúce odsúdenia zahladené, čo malo byť v konečnom dôsledku vo výroku o treste zohľadnené ako poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona (k tomu obžalovaný pripojil odkaz na rozsudok SDEÚ v spojených veciach C-511/18, C-512/18, C-520/17).

Zohľadniac odvolanie obžalovaného A. podané prostredníctvom obhajcu (č. l. 9153 a nasl., detto) tak platí, že jeho nosné dôvody spočívajú v zásade obsahovo totožne vyznievajúcim argumentačnom základe. Okrem už zmieneného neupozornenia na zmenu právnej kvalifikácie, ktorá v sebe podľa tvrdení menovaného automaticky potenciálne „nesie“ nevyhnutnosť doplniť dokazovanie a ovplyvňuje jeho ďalší smer, obžalovaný poukázal na skutočnosť, že Trestný poriadok v ustanovení § 284 ods. 2 (ani v inom „obdobnom“ ustanovení) neobsahuje priamu úpravu postupu súdu pri odchylnom, avšak „nielen prísnejšom“ právnom posúdení skutku. Analyzujúc zásadu rovnosti strán obžaloby a obhajoby (§ 2 ods. 14 Trestného poriadku) ako aj ustanovenia § 2 ods. 6, ods. 10, resp. § 34 ods. 1 a 2 Trestného poriadku obžalovaný poukázal na znenie § 244 ods. 2 Trestného poriadku, z ktorého by mala implicitne vyplývať povinnosť súdu upozorniť, resp. oboznámiť obžalovaného pri takej zmene právnej kvalifikácie, ako je tomu v prejednávanej trestnej veci. Okrem toho je podľa názoru obžalovaného odvolaním napadnutý rozsudok nepreskúmateľný, pretože neobsahuje úvahy o tom, z čoho súd ustálil páchanie trestnej činnosti už od začiatku roka 2019 do 17. augusta 2020, ako aj s poukazom na opätovnú „inventúru“ obsahu svedeckých výpovedí tam uvádzaných svedkov, ktorí v zásade ohľadom obdobia páchania trestnej činnosti neuviedli relevantné skutočnosti rozhodné pre konštatovanie existencie osobitného kvalifikačného pojmu - závažnejšieho spôsobu konania „po dlhší čas“ v zmysle § 138 písm. b) Trestného zákona. Keďže sa nepodarilo preukázať, že došlo k „... drogovým obchodom (aktivitám) opísaným v bodoch 2/ a 3/ obžaloby ..“, logicky nie je možné určiť ani ich obdobie. Obžalovaný A. dodal, že výpoveď svedka Y. je jediným dôkazným zistením, na ktorého podklade je možné ustáliť okolnosti spáchania skutku; v takom prípade sa však pre uznanie viny vyžaduje súčasná existencia iných nepriamych dôkazov, ktoré by ním uvádzané skutočnosti potvrdili tak, že by neexistovala žiadna pochybnosť o ich pravdivosti - naopak, okolnosti, ktoré konštatoval menovaný svedok priamo vyvrátil obžalovaný Š. (zvlášť za situácie, keď svedok na hlavnom pojednávaní 1. marca 2022 uviedol, že podľa neho to, čo od obžalovaného kúpil, ani nebol pervitín). Vierohodnosť výpovede svedka R. je značne oslabená tým, že nevedel vysvetliť podstatné rozpory medzi svojimi výpoveďami ako aj výpoveďami svedkov G., E. a M., resp. obžalovaného A.. Je zásadným porušením práva obžalovaného na obhajobu, ak nemôže poukazovať na rozpory vo výpovediach svedkov v inom procesnom postavení a aj v iných súvisiacich trestných konaniach, ktoré boli účelovo rozdelené do viacerých konaní napriek ich jednoznačnej súvislosti. Obžalovaný znovu poukázal na nemožnosť čítania niektorých svedeckých výpovedí na hlavnom pojednávaní z dôvodu, že súd nemôže vykladať obsah zápisnice inak, než je skutočne zachytený, a síce vysvetlením s poukazom na existenciu „chybnej predtlač“ vo viacerých výpovediach - stále tak nie je zrejmé, či svedkovia výslovne uviedli, že nevyužívajú svoje právo podľa § 130 a nasl. Trestného poriadku. Úplným záverom obžalovaný A. poznamenal, že na zabezpečovanie dôkazov proti menovanému sa použili prostriedky získané podľa Trestného poriadku, avšak nezákonným spôsobom, a to z dôvodu, že porovnaním skutkov z uznesenia o začatí trestného stíhania z 13. júla 2020 a uznesenia o vznesení obvinenia zo 17. augusta 2020 je zrejmé, že nejde o totožné skutky. Prezývky uvedené v skoršom uznesení sa nevzťahujú na obžalovaných ani ich trestnú vec, toto je založené na účelovo vymyslených skutočnostiach a osobách, ktoré neexistujú a nikto z vypočutých osôb sa k nim nevedel vyjadriť, čo predstavuje porušenie práva menovaného na spravodlivý proces, nakoľko Špecializovaný trestný súd neakceptoval návrh obhajoby na vypočutie vyšetrovateľa za účelom vyvrátenia alebo potvrdenia s tým súvisiacich obhajobných námietok.

Obžalovaný A. podané odvolanie doplnil vlastnou rukou spísaným podaním doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 28. februára 2023, v ktorého obsahu dodatočne poukázal na rozpory vo výpovediach svedka R. v dvoch samostatných konaniach (pozn.: ide o konanie predchádzajúce vyhláseniu odvolaniami napadnutého rozsudku Špecializovaného trestného súdu a konanie vedené pred Špecializovaným trestným súdom pod sp. zn. BB-4T/12/2020), z ktorých vyplývajú podľa názoru obžalovaného dve rozdielne vyjadrenia ohľadom konania spoluobžalovaného C., ktorý najskôr svedkovi

R. podľa jeho tvrdení v skôr označenej trestnej veci nemal dodávať pervitín v čase, keď bol spoluobžalovaný C. na úteku, avšak v ostatnej trestnej veci uviedol, že z tohto tovaru „niečo mal, ten pervitín pašovali F. na A.". Svedok R. má na jednu otázku dve rozdielne odpovede a tento neodstránený rozpor je jedným z mnohých, na ktoré obžalovaný A. poukázal v jeho záverečnej reči a v odôvodnení odvolania. Obžalovaný A. ďalej uviedol, že zásada in dubio pro reo, ktorá je špecifickým výrazom zásady prezumpcie neviny vyžaduje, aby sudcovia nevychádzali z predpokladného presvedčenia, že obžalovaný spáchal čin, ktorý je mu kladený za vinu a aby dôkazné bremeno spočívalo na obžalobe a prípadné pochybnosti boli využité v prospech obžalovaného.

S poukazom na uvedené obžalovaný A. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd rozhodol na podklade ním podaného odvolania tak, že

- podľa § 321 ods. 1 písm. a) až e) Trestného poriadku zruší odvolaním napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu a
- podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vráti Špecializovanému trestnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný O. A. odôvodnil podané odvolanie jednak vlastnou rukou spísaným podaním (č. l. 9005 a nasl., detto) ako aj prostredníctvom obhajkyne (č. l. 9083 a nasl., detto), tvrdiac, že

- mu bolo vznesené obvinenie „len" za skutok, že odpredal 200 gramov pervitínu M. B., zatiaľ čo za to, že mu svedok R. „doručil" od obžalovaného A. 3 kilogramy pervitínu, mu vôbec nebolo vznesené obvinenie; napriek tomu, že na túto skutočnosť upozorňuje počas celého trestného stíhania, Špecializovaný trestný súd sa s touto námietkou nevysporiadal;

- žiaden „relevantný" svedok neuviedol, že by kúpil od menovaného pervitín, resp. že by menovaný kúpil pervitín od inej osoby; prokurátor v podanej obžalobe takisto nenavrhol kvalifikovať konanie obžalovaného ako páchané „po dlhší čas" v zmysle osobitného kvalifikačného pojmu (závažnejším spôsobom konania) podľa § 138 písm. b) Trestného zákona, no Špecializovaný trestný súd nijak nevysvetlil, prečo konanie obžalovaného v konečnom dôsledku kvalifikoval práve v zmysle naznačeného, a to napriek existencii niekoľkých objektívnych prekážok [nákaza vírusom COVID - 19 a na to nadväzujúce prepustenie z výkonu trestu v novembri 2019, po vykonaní troch rokov trestu odňatia slobody „nevedel, kde je sever a nie nejaká drogová vetva", skutková veta neobsahuje údaj o čase páchania skutku - okrem zmienky o M. B., na ktorej výpoveď z 21. apríla 2022 poukázal, resp. na skutočnosti uvádzané svedkyňou Z., ktorá žila s menovaným päť mesiacov a sedemnásť dní, čo nemôže podmieňovať prípadnú aplikáciu § 138 písm. b) Trestného zákona],

- spochybnil výpoveď svedka R., ktorá nebola verifikovaná žiadnym relevantným dôkazom, tohto označil za nedôveryhodného; s poukazom na niektoré časti výpovede menovaného svedka má obžalovaný A. za to, že nemožno dospieť k existencii reálneho časového údaju, ktorý by preukazoval páchanie trestnej činnosti obžalovaným v období november až máj 2020, resp. že tento uvádza len selektívne preferované skutočnosti, klame o kontaktoch s obžalovaným,

- svedok C. sa k trestnej činnosti obžalovaného takisto nevedel vyjadriť jednoznačne, napriek tomu na hlavnom pojednávaní pred Špecializovaným trestným súdom vypovedal ako „profesionálny svedok" vystupujúci vo všetkých „drogových kauzách", avšak ohľadom obžalovaného A. platí, že ak by „takýto svedok" niečo o menovanom vedel, určite by uviedol aj časové obdobie, počas ktorého mal páchať žalovanú trestnú činnosť,

- čo tvrdí svedok M. vôbec nie je pravda a je chybou, že Špecializovaný trestný súd neprihliadol na zmenu jeho výpovede pred súdom, naopak, tento zrejme „bral do úvahy len to, čo mu pasuje"; svedkyňa Z.C. nikdy nepovedal, že ju „chová z dílenských peňazí", ale povedal jej, že ona „si myslí, že ju chová z dílenských peňazí, tak ako ju choval jej druh L. W.", čo OČTK a Špecializovaný trestný súd dezinterpretujú a účelovo „prispôbujú mimo kontext" - nič nebránilo tomu, aby v konaní bola voči menovanému predložená celá ich vzájomná komunikácia, z ktorej by bolo možné dospieť k odlišným skutkovým záverom, navyše, menovaná svedkyňa bola a je psychiatrickým pacientom (čo potvrdili svedkovia B., E., M.) a jej deti vyrastajú v detskom domove,

- pôvod bankoviek, ktoré mu boli zaistené počas domovej prehliadky, doposiaľ nik logicky nevysvetlil, resp. nebolo vyvrátené tvrdenie menovaného, že ich má od svojej krstnej matky, ktorú sa Špecializovaný trestný súd „neunúval" vypočuť; takisto nebol prítomný pri prehliadke motorového vozidla, na ktorého volante sa mali nájsť stopy pervitínu a nebola pri nej prítomná ani nezúčastnená osoba, technik ju

vykonala samostatne a obžalovanému prehliadku „len“ oznámili, zatiaľ čo stery na jeho vlastných rukách boli negatívne, ako aj riadiaca páka a madlo na dverách šoféra,

- svedok W. je „mimo reality“; svedok Y. sa vedel vyjadriť iba k udalosti, ktorá sa mala stať v roku 2013, čo nie je predmetom obžaloby, stala sa iba raz, k obdobiu od roku 2019 až po zadržanie obžalovaného sa absolútne nevedel vyjadriť; opak je vytrhávaním uvádzaných skutočností z kontextu Špecializovaným trestným súdom,

- obhajoba obžalovaného nebola riadne vyvrátená a záver Špecializovaného trestného súdu o vine obžalovaného nie je podopretý o jednoznačné zistenia a fakty; preto je potrebné rozhodnúť v zmysle zásady „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“ (in dubio pro reo).

V dôvodoch odvolania podaného prostredníctvom obhajkyne obžalovaný namietol okrem už skôr formulovaných konštatovaní skutočnosť, že časový údaj o tzv. „pomyselnom minime“, ktorý má predstavovať obdobie subsumovateľné pod osobitný kvalifikačný pojem „po dlhší čas“ v zmysle § 138 písm. b) Trestného zákona, je súdnou praxou s poukazom na niektoré závery vyplývajúce z odbornej literatúrou vnímaný spravidla v rozpätí 6 (šesť) mesiacov. Ak mal v zmysle skutkovej vety odsudzujúceho rozsudku obžalovaný A. páchať trestnú činnosť od novembra 2019, je tento časový horizont potrebné vykladať v jeho prospech tak, že sa jej mal dopustiť počnúc posledným dňom označeného mesiaca. V takom prípade by obžalovaný páchal trestnú činnosť 6 (šesť) mesiacov a 16 (šestnásť) dní; nie je však jasné, z akých konkrétnych skutočností Špecializovaný trestný súd vychádzal pri ustanovení predmetného časového rozpätia. Zhrnúť výpovede svedkov Z., W., M., R., Y., B., B. a L. podľa názoru obžalovaného platí, že trestnej činnosti, z ktorej spáchania bol uznaný odvolaniami napadnutým rozsudkom za vinného, sa nemohol dopúšťať „po dlhší čas“, nakoľko z ustáleného obsahu predmetných výpovedí nemožno dospieť ani len k páchaniu trestnej činnosti po dobu 6 (šiestich) mesiacov. Obžalovaný zopakoval, že ak podľa názoru Špecializovaného trestného súdu neboli preukázané „konkrétne drogové obchody, teda nákup a predaj pervitínu“, mal ho Špecializovaný trestný súd oslobodiť spod obžaloby v celom rozsahu (t. j. aj z „jednotlivých drogových obchodov“); postupom Špecializovaného trestného súdu však došlo k zásadnému narušeniu totožnosti skutku. Preto je skutková veta v dôsledku neakceptovania návrhov na vykonanie dokazovania prednesených procesnými stranami vágna a neurčitá. Špecializovaný trestný súd obdobne tak porušil zásadu bezprostrednosti a ústnosti a pri konaní a rozhodovaní o podanej obžalobe dostatočne neprihliadol na obsah § 278 ods. 2 Trestného poriadku, a síce z dôvodu, že nevzal do úvahy žiadnu z výpovedí svedkov, ktorí na hlavnom pojednávaní „zmenili“ svoju výpoveď (v porovnaní s ich „pôvodnými“ výpoveďami z prípravného konania) a uvedené odôvodnil iba „jednoduchým tvrdením“ (svedkovia tak postupovali z dôvodu „nenaplnených očakávaní“ a pod.). Obžalovaný dodal, že kým nebude právoplatne rozhodnuté o podaných trestných oznámeniach svedkov, ktorí podrobne vypovedali k údajným manipuláciám zo strany príslušníkov Národnej kriminálnej agentúry, nie je možné jednoznačne prijať záver, že k takémuto konaniu nedošlo, resp. bez ďalšieho sa viac nezaoberať tým, v akom štádiu sa konkrétne trestné konanie nachádza a či sú okolnosti uvádzané svedkami reálnym podkladom pre trestné stíhanie uvádzaných osôb. Ďalej menovaný doplnil, že chyby v tam uvádzaných zápisniciach o výsluchoch svedkov nie sú len písárskou chybou, nakoľko boli vykonávané vždy tým istým vyšetrovateľom a nie je možné, aby tak došlo k viac ako desiatich výpovediach v prípade, ak svedkom boli riadne vysvetlené poučenia a tieto im boli prečítané. Viacerí títo svedkovia následne svoje výpovede zmenili v konaní pred súdom; záver Špecializovaného trestného súdu spočívajúci okrem iného v tom, že svedkovia vypovedali za prítomnosti obhajcov, tak treba dodať, že povinnosťou obhajoby nie je poukazovať na procesné chyby v priebehu niektorých procesných úkonov, ale v priebehu hlavného pojednávania, kedy k oboznámeniu toho - ktorého dôkazu „neprocesného“ dôkazu dochádza. Preto sú zmienené výpovede svedkov procesne nepoužiteľné z dôvodu, že nie je zrejmé, či títo boli riadne poučení o ich práve odprieť vypovedať a táto chyba nebola napravená ani v konaní pred Špecializovaným trestným súdom, kedy boli ich výpovede z prípravného konania prečítané na hlavnom pojednávaní s poukazom na § 263 ods. 4 Trestného poriadku. Obžalovaný takisto upriamil pozornosť na rozhodnutie EŠP vo veci Mucha v Slovenská republika, a to v kontexte, že v trestnej veci boli použité dôkazy, ktoré sa netýkali priamo obžalovaných, čím došlo k porušeniu zásady prezumpcie neviny. Výpovede svedkov „kajúcnikov“, ktorí boli naviac ovplyvňovaní zo strany OČTK a nimi uvádzané skutočnosti sú dôsledkom „sľúbených“ benefitov, neboli Špecializovaným trestným súdom dostatočne preverené. Tak v prípravnom konaní ako ani v konaní pred súdom nebol

produkovaný jediný dôkaz, ktorý by mal preukázať obstarávanie si pervitínu zo strany obžalovaného a ani jeden „obchod“, ktorý by preukazoval predaj pervitínu obžalovaným iným osobám. Záver o vine obžalovaného je postavený výlučne na domnienkach, ktoré nie sú podložené procesne spôsobilou vykonaným dokazovaním, zatiaľ čo platí, že súd uplatní „presumpciu viny“ a odôvodnenie rozsudku je zmätočné (resp. je v ňom vyjadrené to, „čo si súd myslel“ a nie kvalifikovaný záver vyplývajúci z dokazovania). Obžalovaný identicky zdôraznil, že trestné stíhanie bolo začaté nezákonným spôsobom, čo má za následok obdobne nezákonným spôsobom získané dôkazy. V tomto smere sú dôvodmi nezákonnosti začatia trestného stíhania úradné záznamy z 10., resp. 13. júla 2020, príp. realizačný návrh z 13. júla 2020 (vyhotovené Národnou kriminálnou agentúrou) a súčasne uznesenie o začatí trestného stíhania z 13. júla 2020. S poukazom na obsah uznesenia o vznesení obvinenia, ČVS: PPZ-216/NKA-BA1-2020, zo 17. augusta 2020 je zrejmé, že zo strany OČTK došlo k „vymysleniu“ skupiny okolo osoby „V“, pričom nie je zrejmé, z akého dôvodu OČTK nijak po týchto osobách nepátrali a nevykonávali vo vzťahu k nim žiadne ďalšie procesné úkony. Obžalovaný úplným záverom poukázal na skutočnosť, že okolnosti uvádzané tzv. spolupracujúcimi obvinenými (resp. svedkami „kajúcnikmi“) neboli hodnoverne preverené ďalšími podpornými dôkazmi, čo spochybňuje nielen zákonnosť, ale aj spravodlivosť celého trestného konania (viď výpoveď svedka R., ktorá nie je spoľahlivo overená ďalšími jednoznačnými dôkazmi). Okrem toho, zvukové záznamy z hlavného pojednávania nie sú úplné a nezaznamenávajú tak celý jeho priebeh. Špecializovaný trestný súd preto pochybil aj v časti, kedy pri výpovedi či už jednotlivých obžalovaných alebo svedkov nezaznamenal doslovný prepis ich výpovedí, len odkázal na obsah ich skorších výpovedí z prípravného konania (buď v pozícii obvinených alebo svedkov) bez toho, aby boli tam uvádzané skutočnosti oboznámené riadne na hlavnom pojednávaní. Na základe uvedeného obžalovaný sumarizujúc konštatoval, že spáchanie skutku menovaným nebolo bez pochybností preukázané; naopak, vyvstali skutočnosti, ktoré je nevyhnutné posúdiť v zmysle zásady in dubio pro reo a obžalovaného A. za jej použitia oslobodiť spod obžaloby.

Obžalovaný M. C. odôvodnil podané odvolanie tak vlastnou rukou vyhotoveným písomným podaním ako aj prostredníctvom obhajcu (č. l. 9041 a nasl., zv. č. XXXII., súdny spis); skutočnosti uvádzané menovaným v podanom odvolaní možno zhrnúť tak, že

- vzhľadom na zmenu skutku a jeho právnej kvalifikácie má za to, že boli porušené jeho práva podľa čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. b) Dohovoru; nakoľko ho Špecializovaný trestný súd včas neupozornil na takúto možnú zmenu, bolo porušené jeho právo na obhajobu, keďže v prípade včasného upozornenia by tomu zodpovedajúcim spôsobom prispôbil svoju obhajobu (poukazujúc na rozsudok ESĽP vo veci Pelissier Sassi v Francúzsko ako aj na závery vyjadrené v rozhodovacej praxi Ústavného súdu SR),
- doposiaľ nebol súdne trestaný a pred zadržaním viedol riadny život; preto považuje záver Špecializovaného trestného súdu ohľadom nezistenia tak priťažujúcich ako ani poľahčujúcich okolností vo vzťahu k výmere uloženého trestu za nesprávny a uložený trest za neprimeraný, nezákonný a nespravodlivý,
- hodnotiac dôkazy získané prostredníctvom vykonania domovej prehliadky konštatoval, že tieto nemožno považovať za usvedčujúceho zo páchania trestnej činnosti (v zásade obžalovaný uviedol „vlastné“ vysvetlenie, prečo a za akým účelom sa zaistené veci „nachádzali tam, kde nachádzali“ a „na čo v skutočnosti slúžili“, alebo „odkiaľ“ pochádzali, príp. že sa na nich nenašli stopy omamných a psychotropných látok); motorové vozidlo BMW patrilo jeho zákazníkovi, nestihol ho však opraviť, ďalšie osobné motorové vozidlo VW Golf používala jeho manželka, jeho auto Škoda Octavia používal obžalovaný, zatiaľ čo práve v tomto vozidle neboli zaistené žiadne stopy metamfetamínu,
- obžalovaný následne hodnotil výpovede jednotlivých svedkov, a síce tak, že nimi uvádzané skutočnosti sú buď dôsledkom manipulácie zo strany OČTK, resp. ide o osoby dlhodobo závislé na drogách, ktorých svedectvá sú len „tvrdením proti tvrdeniu“, resp. sú spochybnené výpoveďami iných svedkov (svedkyňa B. „verzus“ výpoveď svedka B.); poprel, že by niekedy predával svedkyňi B. pervitín, na čom je pritom „postavené celé jeho obvinenie“ a on je v skutočnosti nevinný - obžalovaný v naznačenej súvislosti rovnako tak poukázal na kriminálnu „históriu“ svedka B. a jeho údajné „dohadovanie sa“ so svedkyňou B. „ako vypovedať“, je dlhodobým užívateľom drog, čo platí naostatok aj vo vzťahu k svedkovi R., ktorý si svojou spolupracou „vyslúžil“ benefity v podobe mimoriadneho zníženia trestu, ohľadom obžalovaného konštatoval, že s ním žiadnu trestnú činnosť nepáchal konkrétne napriek tomu, že najskôr uviedol, že páchal drogovú trestnú činnosť so všetkými obžalovanými,

- svedecká výpoveď svedka W. je rovnako tak klamlivá, a to od začiatku s poukazom na obžalovaným podrobne akcentované skutočnosti, nejde o dôveryhodného svedka; svedok M. na hlavnom pojednávaní pred Špecializovaným trestným súdom uviedol, že bol prinútený vypovedať od nátlakom príslušníkov Národnej kriminálnej agentúry a výpoveď menovaného svedka nijak nepodporuje záver Špecializovaného trestného súdu o páchaní drogovej trestnej činnosti po „dlhší čas“; dodal, že zmeny v procesnom postavení niektorých svedkov a s tým spojená nemožnosť poukazovať na rozpory v ich výpovediach, spôsobilo porušenie práva obžalovaného na obhajobu,
- obžalovaný C. spochybnil záver Špecializovaného trestného súdu, že by predmetnú trestnú činnosť páchal „po dlhší čas“ v zmysle § 138 písm. b) Trestného zákona; Špecializovaný trestný súd dobu páchania trestnej činnosti menovaným ustálil svojvoľným a nepreskúmateľným spôsobom, ktorý je zmätočný, nelogický a najmä v rozpore so skutočným stavom vyplývajúcim z výsledkov vykonaného dokazovania - tým došlo k poškodeniu práva obžalovaného na osobnú slobodu,
- ohľadom svedkyne B. neboli splnené zákonné podmienky pre vydanie uznesenia o podmienenej zastavení trestného stíhania menovanej, čo zaťažuje ňou uvádzané skutočnosti v procesnom postavení svedkyne vadou nezákonnosti a nemožno na ne prihliadať pri ustálení záveru o vine obžalovaného; k tomu menovaný uviedol obsiahle úvahy o „problematike“ rizík porušovania práva na spravodlivý proces osôb usvedčovaných spolupracujúcimi obvinenými (snaha zavraždiť sa OČTK, fabulácie a i. za účelom dosiahnutia benefitov vo „vlastných“ trestných veciach),
- podľa obžalovaného neboli splnené podmienky vecnej príslušnosti Špecializovaného trestného súdu, resp. Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR, čo má vyplývať z odôvodnenia odvolaniami napadnutého rozsudku; Špecializovaný trestný súd rozhodoval po dobu 6 (šiestich) mesiacov o „prijatí alebo neprijatí“ podanej obžaloby napriek tomu, že obžalovaní poukazovali na jeho nepríslušnosť - tak došlo k zmareniu možnosti obžalovaných podať mimoriadny opravný prostriedok podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku; v prípade, že Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhovie jeho odvolaniu, tak žiada, aby po zrušení odvolaním napadnutého rozsudku súčasne rozhodol, že vec „nanovo“ prerokuje a rozhodne „príslušný“ súd,
- v skutkovej vete uznesenia o vznesení obvinenia ako aj obžaloby a rozsudku Špecializovaného trestného súdu absentuje údaj o množstve účinnej látky, nakoľko obžalovanému žiadna omamná látka nebola zaistená; ak droga nemá požadovanú kvalitu (množstvo účinnej látky), nejde o látku spôsobilú negatívne ovplyvniť psychiku človeka, a preto nebol naplnený príslušný znak skutkovej podstaty (objektívna stránka),
- Špecializovaný trestný súd porušil jeho práva na obhajobu tým, že odmietol návrhy menovaného na vypočutie svedkov, ktorí by uviedli skutočnosti svedčiace v jeho prospech a súčasne došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti,
- v úplnom závere vyslovil, že je nevinný, s obvineniami nemá „nič spoločné“, nemôže sa priznať k tomu, za čo bol obžalovaný, tak ako urobili „kajúnci“, ktorí si takýmto postupom „znižili trestnú sadzbu“.

V odôvodnení odvolania prostredníctvom obhajcu obžalovaný C. nad rámec už vyjadreného poukázal na neurčitosť a nepreskúmateľnosť rozsudku Špecializovaného trestného súdu, ktorý údajne neobsahuje zákonné náležitosti v zmysle § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Súd sa nevyjadril k podstatným okolnostiam, a to najmä k absencii akéhokoľvek priameho dôkazu (s výnimkou výpovede svedkyne B.) ako aj neexistencii nepriamych dôkazov, ktoré by tvorili ucelenú reťaz na seba nadväzujúcich dôkazov, pričom v rozsudku sa nenachádzajú ani právne úvahy týkajúce sa namietanej právnej kvalifikácie skutku, za ktorého spáchanie bol menovaný uznaný za vinného. Ak po vykonanom dokazovaní a vyhodnotení vykonaných dôkazov zostanú dôvodné pochybnosti o tom, či sa skutok aj naozaj v skutočnosti stal, resp. či ho spáchal práve obžalovaný, nie je možné vyniesť odsudzujúci rozsudok, čo Špecializovaný trestný súd nerešpektoval. Záver súdu o vine obžalovaného C. spočíva v nesprávnom právnom posúdení a nesprávnom vyhodnotení zabezpečených a vykonaných dôkazov. Svedkyňa B. mala jednoznačnú motiváciu vypovedať „proti“ obžalovanému, nakoľko ide o „spolupracujúceho svedka“, čo obžalovaný síce namietal, avšak Špecializovaný trestný súd sa k vecnej podstate jeho obhajobných námietok nijak nevyjadril. Zopakoval, že jej nezákonne bolo podmienene zastavené trestné stíhanie, nakoľko sa nepodieľala na objasnení trestného činu právne kvalifikovaného ako zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, resp. zločinu spáchaného

organizovanou skupinou. Z oboznámených prepisov telefonických hovorov medzi svedkyňou B. a jej sestrou počas výkonu väzby v ÚVV Leopoldov je zrejmy motív pomstiť sa obžalovanému, čo však Špecializovaný trestný súd úplne prehliadol. Jej výpovede nemožno považovať za dôveryhodné, konzistentné a treba zdôrazniť, že bola vypočutá v Nemocnici pre obvinených a odsúdených v Trenčíne, a to 17. júna 2020 od 08:00 hod., t. j. v ten istý deň, ako bol zadržaný obžalovaný C.; z časovej osi prezentovanej obžalovaným je zrejme, že už toho dňa o 05:35. hod. musel mať vyšetrovateľ vedomosť o tom, ako bude svedkyňa B. vypovedať, nakoľko na základe jej výpovede boli vykonané invazívne úkony voči obžalovanému (domová prehliadka, prehliadka iných priestorov, zadržanie obžalovaného a pod.). Uvedené preukazuje manipuláciu obsahu jej výpovede v spojení so zmenou jej výpovede vo vzťahu k niektorým spoluobžalovaným na hlavnom pojednávaní konanom 21. apríla 2022, ako aj trestné konanie vedené na Úrade inšpekčnej služby (tzv. manipulácia svedeckých výpovedí). Ak svedkyňa klamala vo vzťahu k niektorým zo spoluobžalovaných, nemožno vylúčiť, že klamala aj vo vzťahu k obžalovanému C.. K tomu sa ale Špecializovaný trestný súd nevyjadril a takisto opomenul vysporiadať sa so skutočnosťou, že svedkyňa sa prostredníctvom tretej osoby obrátila na matku obžalovaného s tým, že ak by „z toho niečo získala (dostala zaplatené)\", napriek tomu, že obžalovaný C. navrhol vypočutie jeho matky ako svedkyne práve za účelom preukázania tohto tvrdenia. Špecializovaný trestný súd účelovo odmietol vykonanie tohto dôkazu tak, ako odmietol vykonať väčšinu obžalovaným navrhnutých dôkazov, a to bez relevantného odôvodnenia takéhoto „postoja“, čím postupoval v rozpore s § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Čo sa týka ostatných „spolupracujúcich svedkov“, tak ide o osoby, ktoré v minulosti boli viacnásobne súdne trestané (B., B., R., W., M.). S poukazom na rozpory vo výpovedi svedkyne B. obžalovaný ilustroval niekoľko, cit. „klamstiev“ svedkyne B. (taktiež odkazujúc na obsah prepisov záznamov telefonátov menovanej so svojou sestrou počas výkonu väzby); okrem toho, že prepisy priamo usvedčujú svedkyňu z klamstiev voči obžalovanému, tak jej tvrdenia ohľadom toho, že ju počas pobytu v nemocnici nenavštívili policajti, sú vyvrátené oboznámenými prehľadmi návštev z Nemocnice obvinených a odsúdených v Trenčíne; takisto je v rozpore s realitou, že od roku 2010 je už „12 rokov čistá“, nakoľko pri jej zadržaní sa v jej krvi a moči našli stopy metamfetamínu a amfetamínu. S týmito skutočnosťami a námietkami sa Špecializovaný trestný súd vôbec nezaoberal. Obžalovaný poukázal taktiež na to, že menovaná počas výsluchu pred vyšetrovateľom mala k dispozícii svoje predchádzajúce výpovede, do ktorých jej vyšetrovateľ umožnil nahliadať a z ktorých čítala (čo platí aj vo vzťahu k výpovedi svedka R. a i.). Ak Špecializovaný trestný súd takýto postup vyhodnotil ako zásadne irelevantný, ide o ilustráciu typického „favorizovania“ výpovedí „spolupracujúcich svedkov“ zo strany súdu a o flagrantné porušenie základných zásad trestného konania; tento výklad je súčasne v rozpore so zásadou kontradiktórnosti konania a v rozpore so zásadou zachovania práva na obhajobu. Celé trestné konanie trpí vadou, že súd sa „inštaloval“ do pozície „pomocníka prokuratúry“ napriek tomu, že má byť výlučne arbitrom medzi obžalobou zastúpenou prokurátorom a obžalovaným. OČTK takisto rezignovali na svoje zákonné povinnosti a napriek tomu, že mali k dispozícii dôkazné prostriedky, ktorými mohli potvrdiť alebo vyvrátiť tvrdenia svedkyne B., tak postupovali v rozpore s § 2 ods. 10 Trestného poriadku. S takýmto dôkazným stavom sa nepochopiteľne uspokojil aj Špecializovaný trestný súd. Čo sa týka osôb ďalších svedkov, obžalovaný namietol, že svedok B. sa vôbec nevyjadril k času údajného páchania trestnej činnosti, teda nijak nepotvrdil, že by svedkyňa B. predával drogy počas obdobia predstavujúceho osobitný kvalifikačný pojem „po dlhší čas“. Zároveň nebol súdom riadne a dôkladne poučený podľa § 130 ods. 2 Trestného poriadku a o tom, že ako bývalý obvinený v tej istej veci má právo odmietnuť vypovedať. Svedok M. nevedel k trestnej činnosti obžalovaného uviesť nič (teda ani k času údajného páchania trestnej činnosti), čo platí primerane vo vzťahu k svedkovi R.. Svedok W. tvrdil, že obžalovanému predával pervitín, kedy tento fetoval, avšak v inom období než v tom, ktoré je vymedzené v obžalobe. Tieto výpovede teda nepreukazujú spáchanie skutku „po dlhší čas“; oboznámené prepisy telekomunikačnej prevádzky neboli verifikované zabezpečením hlasovej vzorky obžalovaného a znaleckým skúmaním, pričom nie je zrejme, o aké prepisy má ísť. So svedkyňou B. totiž komunikoval výlučne prostredníctvom ním uvádzaného telefónneho čísla a témou ich komunikácie bola len oprava motorových vozidiel a platba za túto opravu. V spojení s ostatnými podrobne konkretizovanými skutočnosťami preto platí, že výrok o vine menovaného nemožno v žiadnom prípade odôvodňovať s poukazom na záznamy ITP. Obžalovaný namietol aj nesprávnu právnu kvalifikáciu zisteného skutku, ktorá má byť od počiatku účelovo „nadkvalifikovaná“. Nie je zrejme, z akého konkrétneho dôkazu vyplýva naplnenie osobitného kvalifikačného pojmu - závažnejšieho spôsobu konania „po dlhší čas“.

pričom toto nevyplýva ani z prepisov ITP, ani zo svedeckých výpovedí. Čas spáchania skutku sa preto nepodarilo preukázať bez akýchkoľvek rozumných pochybností; čas ustálený v rozsudku nezodpovedá vykonaným dôkazom a ide o ničím nepodložený účelový konštrukt Špecializovaného trestného súdu. Ak by aj bolo niektorým z dôkazov preukázané, že sa menovaný dopúšťal drogovej trestnej činnosti, v takom prípade prichádza do úvahy výlučne právna kvalifikácia takeého konania podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona (a aj to len vo výlučne hypotetickej rovine). K začatiu trestného stíhania došlo na podklade skutočností vymyslených príslušníkmi PZ, a preto sú všetky dôkazy získané prostredníctvom takto začatého trestného stíhania nezákonné a procesne nepoužiteľné. Okrem iného, obžalovaný zopakoval námietku vecnej a miestnej nepríslušnosti súdu, ktorý vyhlásil odsudzujúci rozsudok, nakoľko týmto mal byť s poukazom na už uvádzané skutočnosti Okresný súd Trnava. Ešte v rámci vyjadrenia k obžalobe podal návrh na odňatie a prikázanie veci v zmysle § 23 ods. 1 Trestného poriadku, čo však nebolo Špecializovaným trestným súdom dostatočne reflektované okrem tvrdenia, že takýto návrh bol podmienená a keďže najskôr sám Špecializovaný trestný súd po podaní obžaloby vec postúpil Okresnému súdu Trnava, tak s poukazom na uvedené neexistoval zákonný dôvod na predloženie veci Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o kompetenčnom spore. Toto predstavuje zásadný procesný nedostatok predmetného trestného konania. Záverom obžalovaný označil uložený trest za absolútne neprimeraný v dôsledku jednak nesprávnej právnej kvalifikácie skutku ako aj nenaplnením dôvodov pre uloženie trestu „v strede“ trestnej sadzby ustálenej Špecializovaným trestným súdom pri ním „zvolenej“ právnej kvalifikácii.

Sumarizujúc vyššie vyjadrené obžalovaný C. uzatvoril, že v konaní nebol produkovaný taký súhrn dôkazov, ktorý by jednoznačne a nepochybné preukazoval záver o uznaní menovaného za vinného zo spáchania skutku uvedeného v skutkovej vete odvolaniami napadnutého rozsudku. Naopak, dôkazná situácia je nepostačujúca čo i len na vyslovenie záveru, že sa vôbec takýto skutok v rovine rozumnej istoty vôbec stal. Preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol na podklade ním podaného odvolania tak, že:

- podľa § 321 ods. 1 písm. a) až písm. d) Trestného poriadku zruší odvolaním napadnutý rozsudok,
- podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodne vo vzťahu k osobe obžalovaného tak, že tohto oslobodí spod obžaloby v celom rozsahu s poukazom na § 285 písm. c) Trestného poriadku, alternatívne
- vec vráti Špecializovanému trestnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaná U. R. v písomných dôvodoch odvolania (č. l. 9163 a nasl., detto) uviedla prostredníctvom obhajcu nasledovné.

- upozornila na odlišnú právnu kvalifikáciu skutku v porovnaní s jeho právnou kvalifikáciou tak, ako je táto vyjadrená v podanej obžalobe, čo je nevyhnutne spojené s povinnosťou doplniť dokazovanie a ovplyvnenia jeho „ďalšieho smeru“; Trestný poriadok v ustanovení § 284 ods. 2 (ani v inom „obdobnom“ ustanovení) neobsahuje priamu úpravu postupu súdu pri odchylnom, avšak „nielen prísnejšom“ právnom posúdení skutku. Akcentujúc zásadu rovnosti strán obžaloby a obhajoby (§ 2 ods. 14 Trestného poriadku) ako aj ustanovenia § 2 ods. 6, ods. 10, resp. § 34 ods. 1 a 2 Trestného poriadku je ale potrebné poukázať na obsah § 244 ods. 2 Trestného poriadku, z ktorého by mala implicitne vyplývať povinnosť súdu upozorniť, resp. oboznámiť obžalovanú pri takej zmene právnej kvalifikácie, ako je tomu v prejednávanej trestnej vec - o to väčšmi, ak obhajoba obžalovanej nebola zameraná na súdom ustálený záver o páchaní skutku „po dlhší čas“ v zmysle § 138 písm. b) Trestného zákona (čo by si pochopiteľne vyžadovalo - v prípade „vedomosti“ obžalovanej o tom, že súd sa týmto právnym záverom zaoberá - upriamenie dokazovania a zisťovanie skutočností „iným smerom“),
- odvolaním napadnutý rozsudok obžalovaná považuje za nepreskúmateľný, pretože neobsahuje úvahy o tom, z čoho súd ustálil páchanie trestnej činnosti od mája 2016 do novembra 2018; s poukazom na obsah výpovedí svedkov B., C., K. a i. vyplýva, že napríklad ohľadne svedkyne B. Špecializovaný trestný súd vôbec nevychádzal zo záverov obžaloby (odovzdanie 12 kg metamfetamínu obžalovanou svedkyňou B.), zatiaľ čo menovaná svedkyňa opisovala konanie obžalovanej rozporuplne, vypovedala spôsobom, ktorý výrazne znižuje jej vierohodnosť, a preto na základe jej výpovede nemožno vymedziť čas spáchania skutku,
- svedok R. nevedel vysvetliť na hlavnom pojednávaní konanom 19. apríla 2022 podstatné rozpory,

ktoré existovali v jeho jednotlivých výpovediach, k obžalovanej R. neuviedol žiadne podstatné skutočnosti a z jeho výpovede nie je možné zistiť, aké množstvo pervitínu dala svedkovi M. a či vôbec vedela, že svedkovi M. dáva pervitín,

- ani ostatní svedkovia, o ktorých výpovede Špecializovaný trestný súd podoprel záver o vine obžalovanej, neuviedli ohľadom obdobia páchania trestnej činnosti relevantné skutočnosti rozhodné pre konštatovanie existencie osobitného kvalifikačného pojmu - závažnejšieho spôsobu konania „po dlhší čas“ v zmysle § 138 písm. b) Trestného zákona,

- keďže sa nepodarilo preukázať, že došlo k „... drogovým obchodom (aktivitám) opísaným v bodoch 2/ a 3/ obžaloby...“, logicky nie je možné určiť ani ich obdobie,

- ak má byť rozhodnutie založené len na výpovedi jedného svedka, v takom prípade sa však pre uznanie viny vyžaduje súčasná existencia iných nepriamych dôkazov, ktoré by ním uvádzané skutočnosti potvrdili tak, že by neexistovala žiadna pochybnosť o ich pravdivosti; tu však podľa obžalovanej platí, že ak nie je výpoveď svedkov overiteľná v časti uskutočnenia „predaja“, tak nemôže byť ani základom na ustálenie obdobia tohto predaja;

- bolo porušené právo obžalovanej na obhajobu, nakoľko nemohla účinne poukazovať na rozpory vo výpovediach svedkov v inom procesnom postavení a aj v iných súvisiacich trestných konaniach, ktoré boli účelovo rozdelené do viacerých konaní napriek ich jednoznačnej súvislosti; takisto namietla nemožnosť čítania niektorých svedeckých výpovedí na hlavnom pojednávaní z dôvodu, že súd nemôže vykladať obsah zápisnice inak, než je skutočne zachytený, a síce vysvetlením s poukazom na existenciu „chybnej predtlačky“ vo viacerých výpovediach - stále tak nie je zjavné, či svedkovia výslovne uviedli, že nevyužívajú svoje právo podľa § 130 a nasl. Trestného poriadku - z týchto dôvodov bol postup súdu pri vykonávaní dôkazov, vrátane čítania výpovede W. C. nezákonný,

- na zabezpečovanie dôkazov proti obžalovanej sa použili prostriedky získané podľa Trestného poriadku, avšak nezákonným spôsobom, a to z dôvodu, že porovnaním skutkov z uznesenia o začatí trestného stíhania z 13. júla 2020 a uznesenia o vznesení obvinenia zo 17. augusta 2020 je zjavné, že nejde o totožné skutky. Prezývky uvedené v skoršom uznesení sa nevzťahujú na obžalovaných ani ich trestnú vec, toto je založené na účelovo vymyslených skutočnostiach a osobách, ktoré neexistujú a nikto z vypočutých osôb sa k nim nevedel vyjadriť, čo predstavuje porušenie práva menovaného na spravodlivý proces, nakoľko Špecializovaný trestný súd neakceptoval návrh obhajoby na vypočutie vyšetrovateľa za účelom vyvrátenia alebo potvrdenia s tým súvisiacich obhajobných námietok.

S poukazom na uvedené obžalovaná R. navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd rozhodol na podklade ňou podaného odvolania tak, že

- podľa § 321 ods. 1 písm. a) až e) Trestného poriadku zruší odvolaním napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu a

- podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vráti Špecializovanému trestnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný P. C. prostredníctvom obhajcu v písomných dôvodoch odvolania (č. I. 9070 a nasl., detto) formuloval nižšie prezentovaný okruh odvolacích námietok.

Okrem všeobecného odmietnutia, že by sa bol dopustil skutku, z ktorého spáchania bol odvolaniami napadnutým rozsudkom uznaný za vinného (a za ktorého spáchanie mu bol uložený trest), namietol, že OČTK a súd sa dôsledne neriadili ustanovením § 2 ods. 10 Trestného poriadku; Špecializovaný trestný súd nemal akýkoľvek záujem zaoberať sa návrhmi na doplnenie dokazovania, ktoré by boli spôsobilé preukázať nevinu obžalovaného, ktorý sa pred začatím trestného konania nezdržoval po dlhší čas na území Slovenskej republiky a nemal vedomosť o tom, že je proti nemu vedené trestné stíhanie. O tom sa dozvedel až následne, keď v jeho inej trestnej veci vedenej pred Špecializovaným trestným súdom v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica „získal informácie“ o tom, že súdne konanie v tejto (pozn.: aktuálnej) veci nie je vedené v súlade so zákonom. Tak získal obavu o spravodlivé prejednanie trestných konaní vedených (aj) proti jeho osobe na území Slovenskej republiky, čo ho viedlo k podaniu žiadosti o azyl na území P. P.. Využitie jeho zákonných práv nemôže viesť k takému interpretovaniu, aké v odvolaniami napadnutom rozsudku uviedol, cit. „zvráteným spôsobom“ Špecializovaný trestný súd. Obžalovaný bol navyše obmedzený pri štúdiu spisového materiálu, nakoľko niekoľkokrát žiadal o vyšetrenie u očného lekára pre údajné refrakčné ochorenie očí - jeho žiadosť však bola opakovane lekárom v ÚVV Banská Bystrica odmietnutá, pričom obžalovaný bez riadneho ošetrenia a nosenia

okuliarov nedokázal prečítať súvislú vetu, čím bolo porušené jeho právo na obhajobu. Hypotéza obžalovaného o porušení práva na obhajobu bola napokon potvrdená aj uznesením Špecializovaného trestného súdu vydaným vo veci vedenej pod sp. zn. 12T/7/2022, z 9. septembra 2022, kedy ten istý predseda senátu (pozn.: JUDr. Rastislav Stieranka) odmietol v inej veci podanú obžalobu na menovaného z dôvodu existencie závažných procesných chýb, v dôsledku ktorých došlo k porušeniu práva menovaného na obhajobu. Poukazujúc na obsah a význam práva preštudovať spis podľa § 208 a nasl. Trestného poriadku obžalovaný konštatoval, že je „smutné“, aby sa od týchto úvah ten istý predseda senátu odklonil v aktuálnej trestnej veci menovaného a nevyhovel jeho námietke, že tak obžalovanému ako ani jeho obhajcovi nebolo umožnené preštudovať v primeranej lehote celý spisový materiál. „Vysvetlenie“ Špecializovaného trestného súdu vo vzťahu k predmetnej námietke tak, ako je vyjadrené v odôvodnení odvolaniami napadnutého rozsudku neobstoí, nakoľko jeho obhajca riadne požiadal o odročenie pojednávania za účelom preštudovania spisu, avšak od pracovníčky súdu „si vypočul“, že podľa vyjadrenia predsedu senátu majú „tieto tri sudcom určené termíny stačiť na preštudovanie celého spisového materiálu“, na čo obhajca poznamenal, že by „rád vedel, či si senát dokáže naštudovať 20.000 strán spisu za čas určený súdom (3 x 2 hodiny)“. S poukazom na už zmienené uznesenie o odmietnutí obžaloby vyznie potom argumentácia Špecializovaného trestného súdu, cit. „úsmevne“, k čomu obžalovaný ako na, cit.: „bonus“ odkázal na ostatné úvahy vyjadrené v dotknutom uznesení, ktoré mali byť podľa obsahu odvolacích námietok aplikované a tomu zodpovedajúcim spôsobom zohľadnené rovnako, ako je tomu v aktuálnej trestnej veci. Zdôraznil zjavne viditeľný nezaujem OČTK o zistenie skutočného stavu veci, umelé vytváranie dôkazov, odkazovanie len a výlučne na výpovede „spolupracujúcich obžalovaných“, ktorí sami na hlavnom pojednávaní potvrdili, že svojimi výpoveďami sledovali „skrátene“ dĺžku „svojho možného trestu“, čo ale nebolo zo strany Špecializovaného trestného súdu zohľadnené a napriek tomu boli prečítané ich výpovede z prípravného konania. Špecializovaný trestný súd sa nezaoberal tvrdeniami svedkov M. a B. o nátlaku zo strany OČTK, nerešpektoval právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v inej trestnej veci z dôvodu, aby „nepodkopali“ dôveryhodnosť, dôvodnosť a zákonnosť rozsudkov proti „kajúcnikom“, ktorí mali zjavný podnet, aby neodporovali (s poukazom na rozhodnutie EŠP vo veci Mucha v. Slovenská republika) svojim skorším vyjadreniam. Svedok R. menil výpovede počas celého konania, avšak Špecializovaný trestný súd prečítal jeho výpovede (nezákonne a bez súhlasu obžalovaného C.) z prípravného konania a tieto nekriticky prijal, bez ohľadu na jeho drogovú závislosť, mentálnu úroveň a psychický stav, resp. osobnostný profil. Svedkyňa C. (pozn.: bývalá manželka menovaného) nie je schopná preniesť sa cez rozvod ich manželstva, čo je dôvod jej krivej výpovede. Navyiac, niekoľkokrát bola po dlhší čas v období nasledujúcom po jej zadržaní liečená na psychiatrii, takže je otázne, do akej miery je spôsobilá vnímať realitu a vyjadrovať sa o skutočne prežitých udalostiach. Svedok C. je univerzálnym svedkom a je zjavné, že podľa jeho tvrdení bol všade a pri každom páchaní drogovej trestnej činnosti. Čo sa týka svedka B., už len samotné konštatovanie súdu, že na hlavnom pojednávaní nevypovedal tak detailne, ako v prípravnom konaní vyvoláva automaticky jasné známky rozporov v jeho výpovediach z prípravného konania. Svedok Y. sa chcel očividne dostať na slobodu ako svedok C. - možno teda konštatovať jeho nedôveryhodnosť. Ďalej obžalovaný poukázal na cit. „nepochopiteľný“ spôsob, akým sa súd v odôvodnení odvolaniami napadnutého rozsudku vysporiadal s námietkou zaujatosti podanou proti predsedovi a členom senátu, keď v konaniach, v ktorých sa rozhodovalo o schválení dohôd o vine a treste v trestných veciach tzv. „kajúcnikov“, títo vystupovali, cit.: „so železnou pravidelnosťou“, čo nebránilo tomu, aby konali a rozhodovali o vine a treste u obžalovaných, ktorí svoju vinu naopak popierajú. Napriek tomu, že pri domových prehliadkach u obžalovaného C. nebol zaistený ani gram omamnej alebo psychotropnej látky, jedu alebo prekurzoru, resp. technické „vybavenie“, bol prijatý záver, že obžalovaný bol „varič“ pervitínu. Uznanie jeho viny je založené bez akejkoľvek logiky a dôkaznej vážnosti na výpovediach „spolupracujúcich obžalovaných“, ktorí sú sami drogovu závislí, a preto je ich výpovede potrebné považovať jednak za nedôveryhodné a z druhej strany za účelové, nakoľko u nich existuje „vidina odmeny“. Ich výpovede naostatok obsahujú len čiastkové množstvá drog, aby v súčte predstavovali práve takú hodnotu, ktorá opodstatňuje prísnejšiu právnu kvalifikáciu skutku. S poukazom na uvedené ako aj už skôr zvýraznený nátlak na svedkov zo strany OČTK možno len konštatovať, že dokazovanie nebolo vykonané zákonne súladným spôsobom a na jeho podklade získané dôkazy sú výrazne nezákonné a nepoužiteľné. V odvolaniami napadnutom rozsudku ako aj výpovediach svedkov neexistuje žiadna zmienka o množstve, resp. koncentrácii účinnej látky, čo s

poukazom na okolnosti uvádzané v obžalovaným označeným uznesení Krajského súdu v Bratislave (sp. zn. 4To/29/2000) odôvodňuje záver, že bez účinnej látky dostatočnej koncentrácie niet omamnej alebo psychotropnej látky. Argumentácia Špecializovaného trestného súdu spočívajúca v prirovnaní, že skôr vyjadrené nebráni uznaniu obžalovaných za vinných tak, ako je možné niekoho uznať za vinného zo spáchania vraždy vtedy, keď sa nenájde ani telo mŕtvoly, je absurdná a javí známky inkvizičného procesu. Čo sa týka výroku o treste tak obžalovaný zvýraznil, že jeho predchádzajúce odsúdenia, ktoré má zahladené, nemôžu opodstatňovať prihladenie súdu na jeho predchádzajúci spôsob života, ktorý obžalovaný v tom zodpovedajúcej časti označil za mladícku nerozvážnosť. Naopak, obžalovaný viedol riadny život, tak ako podnikateľ ako aj športovec, ktorý sa podieľal na rozvoji motošportu v rámci územia Slovenskej republiky a Európy, čo si vyžadovalo jeho neustále cestovanie - už len táto skutočnosť výrazne znemožňuje páchanie drogovej trestnej činnosti menovaným, čo však súd vôbec nevzal do úvahy napriek jej potvrdeniu aj zo strany „kajúčnikov“. Preto možno uzavrieť, že Špecializovaný trestný súd posudzoval dôkazy len v neprospech menovaného, čo je závažné a viacnásobné procesné pochybenie, ktoré Špecializovaný trestný súd napriek vlastnému uzneseniu v inej trestnej veci nepochopiteľne nevidel.

Na základe uvedeného obžalovaný požiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby sa náležitým spôsobom vyrovnal s argumentáciou uvedenou v odvolaní, aby dôvody odvolania vyhodnotil zákonným spôsobom v súlade s ustálenou judikatúrou, a to najmä na ustálenie a vyhodnotenie závažných procesných pochybení, ktorých sa Špecializovaný trestný súd dopustil v „prvostupňovom“ konaní a aby s ohľadom na nepresvedčivú, resp. nezákonným spôsobom zhromaždenú dôkaznú situáciu, ktorá bola Špecializovaným trestným súdom vyhodnotená v neprospech obžalovaného tendenčne rozhodol tak, že obžalovaného C.

- oslobodí spod obžaloby v celom rozsahu, resp.,

- v prípade, že nevzhliadne dôvody na jeho zmenu, zruší odvolaniami napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu za súčasného nariadenia, aby Špecializovaný trestný súd postupoval v konaní nasledujúcom po tomto zrušení v súlade s § 2 ods. 10 Trestného poriadku tak, aby bol náležité zistený a objektívne posúdený skutkový stav veci.

Obžalovaný I. odôvodnil podané odvolanie prostredníctvom obhajcu (č. l. 9021 a nasl., detto), a to s poukazom na nasledovné

K dôkazom, z ktorých odôvodnil Špecializovaný trestný súd záver o vine obžalovaného menovaný uviedol, že tieto nie sú v žiadnom prípade dostatočné na to, aby hodnoverne a bez pochybností preukázali jeho vinu zo spáchania skutku v kvalifikovanej skutkovej podstate [na viacerých osobách podľa § 138 písm. b) Trestného zákona]. Jeho argumentácia bola v priebehu konania pred Špecializovaným trestným súdom sústavne ignorovaná bez ohľadu na jej relevanciu; naopak, došlo k zohľadneniu len tých skutočností, ktoré „zapadali do predstavy“ o vine obžalovaného. Rozsudok Špecializovaného trestného súdu považuje za nepreskúmateľný a jeho právne závery za nelogické a nepresvedčivé, nakoľko nemajú základ v zistenom skutkovom stave, resp. nie sú vôbec odôvodnené. Obžalovaný I. poukázal na výpoveď svedka W., ktorá bola vykonaná ešte 22. apríla 2020, teda pred vznesením obvinenia obžalovanému, o ktorej sám Špecializovaný trestný súd konštatoval, že síce nesplňa požiadavky kontradiktórnosti, avšak napriek tomu bola podkladom pre výrok o vine obžalovaného. Hodnotiac výpoveď menovaného svedka uviedol, že táto bola vykonaná pod nátlakom; ostatné závery Špecializovaného trestného súdu označil za výsledok absolútne neprijateľného a nekritického hodnotenia dôkazov, ktoré je navyše vykonané nesprávnym spôsobom. Výpoveď svedka R. pozostáva z nekonzistentných a mimoriadne nekonkrétnych vyjadrení, nakoľko údajne vyslovil, že obžalovaný I. mal istú dobu pomáhať s predajom drog svedkyňi B. Medzi výpoveďami menovaného svedka v rámci prípravného konania v porovnaní s obsahom jeho výpovede v konaní pred súdom existujú rozpory, ktoré zakladajú dôvodné pochybnosti ohľadom jeho dôveryhodnosti a vierohodnosti ním uvádzaných skutočností. Tu obžalovaný poukázal aj na „motiváciu“ menovaného zadovážiť si „benefity“, a to, cit. „overeným spôsobom pošpinenia ostatných spoluobvinených“, k čomu ho mala „inšpirovať svedkyňa B.“, ktorej výpoveď si Špecializovaný trestný súd nekriticky osvojil v plnom rozsahu napriek obrovským rozporom v rámci jej jednotlivých výpovedí - neustále sa meniace výpovede svedkyne sú naopak vnímané ako znak ich dôveryhodnosti, zatiaľ čo výpoveď svedka W. vykonanú v rámci hlavného pojednávania kvôli jej zmenám oproti výpovedi z „predprípravného“ konania neberie

Špecializovaný trestný súd vôbec do úvahy. Čo sa týka svedka M., tento je podľa obžalovaného nepriamym svedkom, ktorý reprodukoval „dedinskú klebetu“, že je obžalovaný I. narkomanom. Informácie o tom, že obžalovaný je nielen konzumentom, ale aj dilerom drog získal od svedka P., ktorý však uviedol, a to vyslovene, že obžalovaného I. považuje za koncového užívateľa drog. Platí teda, že posudzovanie dôkazov zo strany Špecializovaného trestného súdu je očividne účelové, a to zásadne v neprospech obžalovaného, zatiaľ čo na zníženie hodnovernosti výpovedí svedkyne B. nemalo vplyv len podmienené zastavenie jej trestného stíhania, ale aj ňou samou uvádzaná (potvrdená) skutočnosť, že vypovedala v zmysle inštrukcií OČTK a jej výpovede boli absolútne nekonzistentné, čo do obsahu rozporuplné a často sa meniace - minimálne výsluch pred Špecializovaným trestným súdom mala navyše absolvovať celkom zjavne pod vplyvom omamných látok. Napriek tomu si Špecializovaný trestný súd všetky vyššie uvádzané dôkazy v neprospech obžalovaného nekriticky osvojil. Obžalovaný následne podrobne rozoberal obsah jednotlivých výpovedí menovanej svedkyne tak, ako sú tieto v úplnosti obsiahnuté v predložennom spise, pričom niektoré z ňou uvádzaných konštatovaní porovnával s tým, že napr. svedok R. ani v jednej zo svojich výpovedí neuviedol, že by obžalovaný I. mal pre osobu menom L. predávať drogy (takáto osoba vo vyšetrovacom spise podľa vedomostí obžalovaného ani nefiguruje) ako aj s údajným nátlakom, ktorý na menovanú svedkyňu vyvíjali OČTK za účelom „prispôsobenia“, resp. manipulácie jej výpovedí (kázali jej, aby si nimi zvolené časti vyšetrovacieho spisu prepisovala a učila sa ich naspamäť a pod.), uzatvárajúc, že skutočnosti, ktoré menovaná uviedla, nie je možné považovať za dôkaz svedčiaci proti obžalovanému. Čo sa týka prepisov hovorov a SMS správ, tieto sú nekonkrétne, všeobecné, nevyplývajú z nich spáchanie žiadneho trestného činu a doposiaľ z nich, ako ani zo žiadneho iného dôkazu počas celého konania neboli zo strany OČTK alebo Špecializovaného trestného súdu „vyťažené“, resp. získané odpovede na otázky ako, kedy, kde, komu, za koľko a aké množstvo čoho mal vlastne obžalovaný I. predávať a už vonkoncom nie, či vôbec k reálnemu predaju drogy došlo. Mimo spomínaných svedkov (z ktorých ani jeden nekupoval od obžalovaného drogy) nebolo meno obžalovaného I. spomenuté žiadnym z množstva svedkov uvedených v rozsudku Špecializovaného trestného súdu. Ak by sa teda malo ohľadom jeho osoby jednať o páchatela, ktorý drogu predával nielen jednorazovo viacerým osobám, tak vo veci vypočúvaní svedkovia z „drogového prostredia mesta Sereď“ by o tom určite vedeli. Preto je priam zarážajúce, že Špecializovaný trestný súd konštatuje, že vykonaným dokazovaním bolo spoľahlivo a jednoznačne preukázané, že skutky sa stali, sú trestnými činmi a boli spáchané obžalovanými. Tento záver nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Čo sa týka ostatných dôkazov (zaistených či už v dome obžalovaného, resp. na jeho tele - stopy pervitínu na bankovkách a rukách menovaného, v jeho moči, krvi), tak tie je potrebné vnímať práve ako podporu jeho absolútne konzistentných výpovedí - opakovane uviedol, že je notorickým konzumentom pervitínu, ktorý si zadovážoval výlučne pre svoju vlastnú potrebu. Absencia stôp po drogách na digitálnej váhe nájdennej pri domovej prehliadke svedčí o pravdivosti jeho tvrdení, že s drobnými predmetmi pre domácnosť len obchodoval, čo bolo zároveň súčasťou zdroja jeho príjmu. Ak Špecializovaný trestný súd nedisponoval jedinou prípustnou výpoveďou čo i len jedného svedka, ktorý mal od obžalovaného kúpiť pervitín (tobôž heroín), je maximálne zarážajúce, že ho uznal za vinného zo spáchania skutku závažnejším spôsobom konania v zmysle § 138 písm. b) Trestného zákona (na viacerých osobách), a to bez opory vo vykonanom dokazovaní, resp. odôvodnení odvolaniami napadnutého rozsudku. Je nepochopiteľné, ako Špecializovaný trestný súd vôbec k takémuto závažnému záveru dospel. Dôkazná núdza v takto konkretizovanej šírke podľa názoru obžalovaného nemôže viesť k tomu, aby došlo k ustáleniu skutku zákonne súladným spôsobom (ako aj jeho následnému správne právnemu kvalifikovaniu) tak, ako je uvedené v skutkovej vete výrokovej časti rozsudku Špecializovaného trestného súdu (v osobnej súvzťažnosti k menovanému). Naopak, Špecializovaný trestný súd mal v zmysle vyjadreného postupovať tak, že namiesto hrubého ignorovania nedostatkov vo výsledkoch vykonaného dokazovania a jeho hodnotenia výlučne v neprospech obžalovaného tohto mal spod obžaloby oslobodiť a nie uznať za vinného zo spáchania skutku. Nikdy nezistené informácie sú pritom kľúčového významu pre prípadné odlišenie trestného činu, z ktorého spáchania bol obžalovaný uznaný za vinného od iného trestného činu [„menovite“ podľa § 171 ods. 3 Trestného zákona, príp. § 172 ods. 4 písm. c) Trestného zákona]; ich absencia spôsobuje faktickú nemožnosť kvalifikovania skutku zákonne súladným spôsobom v zmysle príslušných noriem trestného práva. Takto nemožno zistiť ani len to, či išlo o také množstvo látky, ktoré by bolo spôsobilé po jej užití ovplyvniť psychiku človeka (OČTK nedisponujú žiadnym dôkazom, ktorý by preukázal, že obžalovaný neskonsumoval všetok

pervitín zadovážený od svedkyne B. sám). Z prepisov telekomunikačnej prevádzky nemožno ustáliť, kto z osôb, ktorým mal obžalovaný odovzdať drogy, bol, cit. „reálne poškodeným“ s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 5To/39/2019, z 21. mája 2019. Čo sa týka výkladu osobitného kvalifikačného pojmu podľa § 138 písm. b) Trestného zákona (spáchanie trestného činu na viacerých osobách), je potrebné uviesť, že je nutné mať na mysli zmysel a účel právnej normy a súd nie je úplne kogentným spôsobom viazaný doslovným znením zákona - môže a v určitých prípadoch sa od neho musí odchýliť, ak to je v záujme rešpektovania zmyslu a účelu zákona (I. ÚS 155/2017). Predaj drog trom osobám (ak o ňom vôbec možno hovoriť) bez preukázania ujmy na ich právach v dôsledku skutku, z ktorého spáchania bol obžalovaný uznaný za vinného, nie je možné jeho konanie kvalifikovať tak, ako je tomu v príslušnej časti právnej vety výrokovej časti odvolaniami napadnutého rozsudku Špecializovaného trestného súdu. Bez zaistenia konkrétnej látky nie je možné konštatovať, že sa jedná o látku spĺňajúcu definíciu uvedenú v § 171 a nasl. Trestného zákona. Sumarizujúc „žalostnú“ dôkaznú situáciu vo vzťahu k obžalovanému, resp. „chabé a krehké“ základy trestného stíhania, na ktoré Špecializovaný trestný súd vôbec nereflektoval, obžalovaný poukázal na potrebu uplatnenia zásady in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného) a vydanie odsudzujúceho rozsudku označil za absolútne nezákonné.

Obžalovaný I. na základe skôr vyjadreného preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade ním podaného odvolania rozhodol tak, že:

- podľa § 321 ods. 1 písm. a) až písm. e) Trestného poriadku zruší odvolaním napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu s tým, že
- vec vráti Špecializovanému trestnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, alternatívne,
- sám rozhodne vo veci rozsudkom tak, že obžalovaného I. oslobodí spod obžaloby v celom rozsahu postupom podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku.

Obžalovaný Z. odôvodnil podané odvolanie jednak prostredníctvom obhajcu JUDr. Lancza (č. l. 8895 a nasl., detto - pozn.: toto je podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky potrebné podľa jeho obsahu považovať nesporne za odvolanie, súc podané ako takmer jednoznačne „z opatrnosti“, nakoľko v zásade obsahuje len pomerne kusé konštatovanie, že úplné odôvodnenie si obžalovaný dovoľí odôvodniť dodatočne po oboznámení sa s písomným vyhotovením odsudzujúceho rozsudku), ako aj prostredníctvom ostatného z jeho zvolených obhajcov, a síce JUDr. Štangloviča (č. l. 9105 a nasl., detto), a síce v zmysle nasledovne formulovaných odvolacích námietok:

- Špecializovaný trestný súd dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým záverom, vec nesprávne právne posúdil a konanie je zaťažené podstatnými chybami, ktoré má za následok porušenie práv obžalovaného a nesprávnosť výrokov odvolaniami napadnutého rozsudku Špecializovaného trestného súdu (tak čo vo výroku o vine ako aj vo výroku o treste),
- hodnotiac výpovede svedkov Y., W., C., M., R., B. a B., o ktoré Špecializovaný trestný súd podoprel záver o vine obžalovaného, menovaný konštatoval, že sa predsa k držbe a predaju drog v rozsahu 3,9 kg pervitínu priznal, toto oľutoval a spolupracoval pri opisovaní všetkých skutočností týkajúcich sa „tejto veci“. Bolo však preukázané, že so svedkami bolo zo strany OČTK manipulované a od počiatku boli evidentné snahy o „vykonštruovanie“ podmienok pre zaradenie obžalovaného do akejsi zločineckej skupiny, čo preukazuje výpoveď svedka M., ktorý ho pôvodne v prípravnom konaní usvedčoval; to isté platí s poukazom na jednotlivé výpovede svedkyne B., svedka A. ako aj svedka B.,
- svedok Y. obžalovanému žiaden pervitín nepredával, lebo obžalovaný Z. bol odberateľom B., resp. spoločný odberateľ, avšak svedok Y. s ním neprichádzal do kontaktu; jeho výpoveď nepreukazuje množstvo drogy, ktoré mal svedok B. predat' obžalovanému, nakoľko neobsahuje informáciu o tom, ako dospel k takémuto ním uvádzanému množstvu (naviac, ide o „spolupracujúceho svedka“, ktorého výpoveď je v rozpore s výpoveďami iných svedkov - C., A., Y., Q.),
- v celom priebehu konania nebol produkovaný žiadny priamy a vierohodný dôkaz, ktorý by spochybňoval množstvo drogy uvádzané obžalovaným (3,9 kg); Špecializovaný trestný súd uvádza konštatovania svedkov B. a Y. rozporuplne a rozdielne tak, že vzájomne oproti sebe pri porovnaní neobstoja (najskôr uvádzajú, že od nich obžalovaný kúpil 6 kg pervitínu a následne svedok B. konštatuje, že v období medzi rokmi 2016 až 2020 mal obžalovaný od menovaného svedka kúpiť asi 20 kg pervitínu) - ide preto o neodôvodnený a zmätočný záver,

- sčítaním drog podľa bodu 8/ a 9/ rozsudku Špecializovaného trestného súdu dochádza porušeniu zásady ne bis in idem, nakoľko obžalovanému sa kladie za vinu nakladanie s tými istými drogami v dvojnásobnej výške (ide o totožné skutky - skutok 8/ v sebe zahŕňa skutok 9/, čo má zásadný vplyv na právnu kvalifikáciu - rozsah - zisteného skutku),
- vyčíslenie hodnoty pervitínu u obžalovaného pre určenie rozsahu trestného činu neobstoí, nakoľko jednotliví svedkovia uvádzajú iné „kúpne ceny“ za gram pervitínu (pochopiteľne ide o nižšie sumy), než ako je uvedené v odbornom vyjadrení Protidrogovej centrálky NAKA; keďže žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu, bolo potrebné vysporiadať sa s týmito rozpormi, čo však Špecializovaný trestný súd neurobil,
- uložený trest sa vzhľadom na jeho priznanie javí byť nezákonným, nakoľko pri zohľadnení priznania obžalovaného a správneho posúdenia rozsahu skutku (3,9 kg a ceny 17,00 Eur za gram) môže byť konanie obžalovaného právne kvalifikované „len“ ako zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona (ako tomu bolo v zmysle výroku o vine a výroku o treste v rozsudku Okresného súdu Trnava, sp. zn. 4Tk/10/2020, kde sa javí tam uložený trest pri zohľadnení postoja obžalovaného k trestnej činnosti a prevahe poľahčujúcich okolností ako postačujúci pre naplnenie funkcií trestu). Obžalovaný Z. v petite odvolania preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade ním podaného odvolania rozhodol tak, že:
 - podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. e) Trestného poriadku zruší odvolaniami napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu, zatiaľ čo
 - sám rozhodne vo veci rozsudkom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku tak, že menovaného uzná za vinného zo spáchania zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona a tomuto uloží trest vo výmere 10 (desať) rokov, alternatívne,
 - podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. e) Trestného poriadku zruší odvolaniami napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu čo vo výroku o vine a výroku o treste ohľadom menovaného a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vráti Špecializovanému trestnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Ako už bolo uvedené vyššie, proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu podal odvolanie aj prokurátor, a síce proti všetkým výrokom označeného rozsudku, a to v neprospech každého z obžalovaných ihneď po jeho vyhlásení do zápisnice o hlavnom pojednávaní (č. l. 8885 a nasl., detto). Prokurátor v písomných dôvodoch podaného odvolania uviedol v zásade nasledovné podstatné skutočnosti a úvahy - tu je potrebné poznamenať, že v znení nižšie formulovanej modifikácie „pôvodného“ rozsahu podaného odvolania:

„Vzhľadom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2To/9/2022 ... je zrejmé, že už nie je možné v tejto trestnej veci hovoriť o zločineckej skupine, pretože sa jej existencia a členstvo v skupine, resp. činnosť obžalovaných pre túto skupinu odvíja práve od skupiny označovanej ako H. V tejto časti sa v zásade stotožňujem s úvahami prvostupňového súdu“.

„... súd konštatoval bez ďalšieho vysvetlenia, prečo neuveril tvrdeniam obžaloby o preukázaní skutkového deja v ostatných bodoch obžaloby, navyše sú jeho úvahy rozporné. Na jednej strane uveril svedkom, že sa v rámci mesta A. a okolia dopúšťali drogovej trestnej činnosti po dlhší čas, uviedol aj toľko, že možno odsúdiť aj dealera drog bez toho, aby sa u neho našiel čo i len gram drogy ... na strane druhej neuveril svedeckým výpovediam vo vzťahu k rozsahu páchanej trestnej činnosti. Samostatnou výpoveďou jedného svedka sú pritom usvedčovaní konkrétni obžalovaní, a to V. Š. a M. A. len v konaniach popísaných v bode 2/ ods. 4 a ods. 5 obžaloby. Aj tu je V. Š. v zásade usvedčovaný výpoveďou dvoch svedkov v dvoch rôznych konaniach (T. C. a O. Y.), ktorí vypovedali ako osoby spolupracujúce s OČTK aj vo vzťahu k ostatným obžalovaným, a preto nie je dôvod neveriť týmto svedkom oddelene len v konkrétnych konaniach zachytených v skutkovej vete obžaloby. Ak je teda podľa názoru ... súdu možné odsúdiť diera bez zaistenia čo i len gramu drogy, musí byť analogicky možné aj určiť rozsah páchanej trestnej činnosti uvedenými svedeckými výpoveďami, z ktorých jednoznačne vyplýva množstvo zobchodovanej drogy ako aj hodnota, za akú sa pervitín v tom čase

predával a táto je v zásade zhodná aj s vykonaným listinným dôkazom, a to vyčíslením hodnoty metamfetamínu v Trnavskom kraji, vypracovaným protidrogovou centrálou NAKA PPZ ... pri vyčíslení hodnoty drogy v súvislosti s určením rozsahu trestnej činnosti jednotlivých obžalovaných a následnej právnej kvalifikácie ich trestnej činnosti bola táto posúdená tak, aby to bolo pre obžalovaných čo najpriaznivejšie. Inak povedané, v prípade rozporu svedeckých výpovedí a písomným vyčíslením hodnoty drogy v aktuálnom období sa vychádzalo z najnižšej hodnoty drogy. Mám teda za to, že bolo preukázané, že sa obžalovaní dopustili konania, ktoré im je v obžalobe kladené za vinu s výnimkou bodu 1/ obžaloby a navrhujem, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky:

- podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a
- postupom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám vo veci rozhodol tak, že obžalovaných uzná za vinných v zmysle obžaloby ..., upraví skutkové a právne vety v súlade s podanou obžalobou a uloží im tresty v zmysle návrhov prezentovaných v záverečnej reči prokurátora".

„Pretože sa v ostatných častiach plne stotožňujem so skutkovými závermi prvostupňového súdu, navrhujem odvolania obžalovaných podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuť“.

K odvolaniu prokurátora sa do termínu konania verejného zasadnutia vyjadril obžalovaný Š., ktorý vlastnou rukou spísaným vyjadrením čo do vecného obsahu a štruktúry takto podaného vyjadrenia v jeho jednotlivých bodoch uviedol v zásade nasledovné:

- prokurátor v odôvodnení odvolania poukazuje na svedka O. Y., avšak opomína poukázať na podstatné rozpory vo výpovediach svedka T. H. a obžalovaného P. C., ktoré jednoznačne spochybňujú svedka O. Y.; opisovanie drogovej trestnej činnosti obžalovaného Š. vnímaním sú nikým a ničím neverifikované vlastné dedukcie naposledy menovaného svedka,

- ohľadom konštatovaní prokurátora vo vzťahu k skutočnostiam uvádzaným svedkom C. obžalovaný Š. odkázal na obsah výpovedí svedkov A. H. a T. H., sumarizujúc, že tieto výpovede jednoznačne popreli skutok v bode 2/ obžaloby a bez akejkoľvek pochybnosti potvrdili, že svedok C. bol ochotný vyfabulovať za účelom potvrdenia trestnej činnosti pre potreby OČTK akýkoľvek skutok o trestnej činnosti a následne tento skutok zákonným spôsobom zobchodovať v podobe uznesenia o zastavení trestného stíhania, kde ale OČTK a prokurátor v tomto skutku nevzniesol obvinenie žiadnemu zo svedkov, ani žiadnemu svedkovi nebolo trestné stíhanie zastavené, aj keď práve títo svedkovia mali zobchodovať drogy medzi sebou; paradoxne, obžalovaný Š. je ako jediný z tohto skutku obvinený a rozpory vo výpovediach svedkov prokurátor žiadnym spôsobom neodstránil; obvinenie vznesené z tohto skutku len obžalovanému je preto nezákonné,

- obžalovaný poukázal aj na obsah výpovedí svedkov R., G., M. a E., z ktorých je zrejmé, že tvrdenia svedka R. sú v rozpore s výpoveďami ostatných troch naposledy menovaných svedkov; ak by prokurátor dôsledne hodnotil zabezpečené dôkazy v súlade so zásadou voľného (nie svojvoľného) hodnotenia dôkazov, tak by nikdy nemohol prehliadnuť rozpory (vzájomné i vnútorné) vo výpovediach svedkov, kde prokurátor naďalej trvá na uznaní viny obžalovaných podľa obžaloby, čo je podľa názoru obžalovaného Š. nelogické; obžalovaný súčasne namietol, že v obžalobe obsiahnutý pojem s vedomím (pozn.: súvzťažnosť dotknutého pojmu treba vidieť v bode 3/ skutkovej vety podanej obžaloby, z ktorej obsahu vyplýva, že, cit. „... obvinený M. A. s vedomím obvineného V. Š. ...“ Trestný zákon s poukazom na § 21 ods. 1 a nasl. ani nepozná.

O podaných odvolaniach rozhodoval najvyšší súd na verejnom zasadnutí za účasti všetkých obžalovaných, okrem obžalovaného P. Z., ktorý výslovne účasť na verejnom zasadnutí odmietol a požiadal o jeho vykonanie vo svojej neprítomnosti.

Na verejnom zasadnutí vykonal najvyšší súd vypočutím svedkov T. C., T. B. a M. B.. Ako svedok bol predvolaný aj O. Y., ktorý však využil svoje zákonné právo podľa § 130 Trestného poriadku a odmietol vypovedať.

Svedok T. B. uviedol, že v inej veci uzatvoril dohodu o vine a treste, ktorá bola rozsudkom neskôr schválená. Bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov. V tejto aktuálnej veci vypovedal tak, ako mu kázali operatívci. Výetrovateľ písal niečo iné, než on uvádzal. Celé to bolo postavené tak, že sú akože zločinecká skupina. Stále bol ovplyvňovaný U.Z.R., výetrovateľ písal, čo chcel, on to len

podpisal. V podstate na verejnom zasadnutí uviedol ďalšiu „upravenú“ verziu svojej výpovede. Niektoré doterajšie tvrdenia spresnil, niektoré naopak poprel.

Svedok T. C. uviedol, že mu bolo podmienenčne zastavené trestné stíhanie a plynie mu skúšobná doba v trvaní 6 rokov. V podstate zotrval na svojich doterajších výpovediach, pričom určité informácie spresnil. O vzťahu k obžalovanému C. naznačil, že trestná činnosť tohto obžalovaného, ku ktorej sa vyjadril v aktuálnej veci, mohla byť totožná s trestnou činnosťou, za ktorú bol obžalovaný uznaný za vinného vo veci A. H. a spol.

Svedkyňa M. B. uviedla, že je bolo v aktuálnej veci zastavené trestné stíhanie. Orgány činné v trestnom konaní na ňu mali údajne vyvíjať nátlak v tom smere, ako má vypovedať. Urobila o tom aj oznámenie na inšpekcii Policajného zboru. Na verejnom zasadnutí niektoré dovtedajšie tvrdenia spresnila, iné zmenila a v podstate predostrela ďalšiu verziu svojej výpovede.

Obhajca obžalovaného C. JUDr. Ladislav Pavlovič navrhol doplniť dokazovanie aj výsluchom svedka M. R.. Odvolací súd návrh na doplnenie dokazovania odmietol, pretože sa týkal skutočnosti nepodstatnej pre rozhodnutie na verejnom zasadnutí.

Prokurátor v konečnom návrhu uviedol, že zotráva na dôvodoch písomne podaného odvolania a tam uvedeného návrhu na rozhodnutie, pričom pri obžalovanom C. svoj návrh modifikoval v tom smere, že navrhol mu uložiť súhrnný trest vo vzťahu k rozhodnutiu najvyššieho súdu, sp. zn. 2To/9/2022.

Všetci obhajcovia v podstate zotrvali na svojich písomne podaných odvolaniach, dôvodoch a návrhoch v nich uvedených, pričom reagovali na aktuálne vykonanie dokazovania na verejnom zasadnutí, keď poukazovali na nevierohodnosť vypočutých svedkov.

Obžalovaní takisto zotrvali na písomne podaných odvolaniach, dôvodoch a návrhoch v nich uvedených, pričom reagovali na aktuálne vykonanie dokazovania na verejnom zasadnutí a pripojili sa k návrhom svojich obhajcov.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj len „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolanie prokurátora je vo vzťahu ku všetkým obžalovaným dôvodné a zároveň čiastočne dôvodné sú aj odvolania obžalovaných, a tak jednotlivo ako aj s poukazom na zásadu beneficium cohaesionis (§ 324 Trestného poriadku).

Na základe odvolacích námietok prokurátora ako i obžalovaných, prišiel po preskúmaní veci najvyšší súd k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je zaťažený chybami spôsobujúcimi jeho nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení, v dôsledku ktorých sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Zároveň boli zistené pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov rozsudku súdu prvého stupňa, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy a v dôsledku toho boli napadnutým rozsudkom porušené ustanovenia Trestného zákona.

Uvedené pochybenia naplňajú odvolacie dôvody uvedené v § 321 ods. 1 písm. b), c), d) Trestného poriadku, pričom v dôsledku nápravy uvedených pochybení môže prísť k rozhodnutiu tak v prospech (odvolania obžalovaných) ako i v neprospech obžalovaných (odvolanie prokurátora).

Pri vyslovení vyššie vyjadreného záveru sa najvyšší súd spravoval nasledovnými rozhodnými úvahami.

Ako vyplýva zo súdnej judikatúry, postup orgánov činných v trestnom konaní a následne konajúcich súdov, ktoré využijú zákonodarcom ukotvený, a teda úplne legálny inštitút spolupracujúceho svedka, nemožno považovať a priori za defektný prvok oslabujúci hodnotu dôkaznej situácie, ku ktorej sa súdy s pomocou takýchto výpovedí dopracovali. Relevantné ustanovenia Trestného poriadku (zásada náležitého zistenia skutkového stavu a zásada voľného hodnotenia dôkazov) v záujme vylúčenia potenciálneho nebezpečenstva účelových, nepravdivých výpovedí ukladajú súdom povinnosť vykonať dôslednú previerku hodnovernosti, a teda kvality takto podaných svedectiev, ktorej prípadné zanedbanie by mohlo signalizovať porušenie garancií spravodlivého procesu (ÚS SR, sp. zn. III. ÚS 758/2016).

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 163 ods. 3 Trestného poriadku výrok, ktorým sa obžalovaný uznáva za vinného, alebo ktorým sa spod obžaloby oslobodzuje, musí presne označovať trestný čin, ktorého sa výrok týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením právnej kvalifikácie, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, prípadne aj s uvedením iných skutočností potrebných na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným, ako aj uvedením všetkých zákonných znakov vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu.

Podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa správal, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Podľa § 278 ods. 1 Trestného poriadku súd môže rozhodovať len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu.

Z kontextu citovaného § 168 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že každý výrok rozsudku musí byť odôvodnený presvedčivo a tak, aby rozhodnutie súdu bolo preskúmateľné. Musí vychádzať z hodnotenia dôkazov v intenciách § 2 ods. 12 Trestného poriadku, t. j. podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo ako aj v ich súhrne (R 68/2008).

V prvom rade musí najvyšší súd ako súd odvolací uviesť, že vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvého stupňa bolo zistené, že jeho skutkové zistenia sú v celkovom rozsahu nejasné a neúplné a súd prvého stupňa sa v odôvodnení rozsudku nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, v dôsledku čoho si jeho závery v prevažnej väčšine vzájomne odporujú, vylučujú sa a sú vnútorne nekonzistentné. To spôsobuje vo vzťahu k väčšej časti rozsudku jeho nepreskúmateľnosť.

Záver o vine obžalovaných postavil súd prvého stupňa predovšetkým na výpovediach tzv. spolupracujúcich svedkov. Vo vzťahu k hodnoteniu týchto usvedčujúcich dôkazov týkajúcich sa ich vierohodnosti či „miery“ preukázateľnosti však zaujal veľmi ambivalentný, vnútorne rozporuplný postoj. Na jednej strane totiž vo všeobecnej rovine uznal tieto výpovede ako za spôsobilý podklad pre ustálenie záveru o vine obžalovaných, avšak na strane druhej (v konkrétnej rovine) takúto „spôsobilosť“ tým istým výpovediam uprel.

Konkrétna rovina predmetnej trestnej veci pritom v zásade spočíva v tom, že výpovede spolupracujúcich osôb vo vzťahu k tomu, či obžalovaní vyrábali, zadovážovali si a distribuovali omamné a psychotropné látky, považoval Špecializovaný trestný súd za spôsobilé na založenie výroku o vine, ak o výrobe,

zadovávaní si a distribúcii vypovedali viacerí svedkovia. Výpovede spolupracujúcich osôb o konkrétnom objeme „drogových obchodov“ preukazujúce rozsah činu, však odmietol považovať za relevantné, ak o konkrétnom objeme - počte dávok, hmotnosti a cene existovala výpoveď len jedného svedka. Uveril teda určitej výpovedi v tom smere, že „obchod“ prebehol, ale zároveň tá istá výpoveď nebola dostačujúca v tom smere, v akom konkrétnom rozsahu „obchod“ prebehol. Povedané inými slovami - Špecializovaný trestný súd použil pri hodnotení výpovedí spolupracujúcich svedkov rétoriku v duchu, že „aj parciálne na usvedčenie stačia a zároveň aj úplne nestačia“.

Rozpornosť argumentácie dosvedčujú i úvahy súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, keď (na str. 28) tvrdí, že „vykonaným dokazovaním sa nepodarilo spoľahlivo a jednoznačne preukázať, že došlo k jednotlivým konkrétnym drogovým obchodom (aktivitám) opísaným v bodoch 2. a 3. obžaloby, keďže prokurátor nepredložil súdu dostatok dôkazov v tomto smere, čo napokon aj sám priznal (str. 124 obžaloby - zv. 21, č. l. 6593). Nie je nezvyčajné (skôr bežné), ak pri konkrétnom predaji drogy niet okrem účastníkov drogového obchodu iných osôb. Ak ale o takom skutku vypovedá len jedna zo zúčastnených osôb a jej výpoveď je osamotená, bez podpory v iných dôkazoch, nemožno na základe toho konštatovať, že k takému konkrétnemu drogovému obchodu došlo“.

Zároveň však (na tej istej strane o odsek ďalej) konštatuje, že „v rovine tzv. rozumnej istoty však mal súd preukázané (najmä výpoveďami svedkov), že každý z obžalovaných sa podieľal na distribúcii pervitínu v Seredi a jej okolí. V tomto smere už možno nájsť zhodu (prienik) vo výpovediach viacerých svedkov tak, ako je analyzované jednotlivito pri každom z obžalovaných. Ich dílerská drogová trestná činnosť pritom nepochybne bola zahrnutá (opísaná) už v obžalobe, resp. v uznesení o vznesení obvinenia ako súčasť tam uvedeného konania“.

V ďalšom texte (koniec strany 28 rozsudku) k preukaznej hodnote spolupracujúceho svedka zasa uvádza, že „spolupráca svedka s orgánmi činnými v trestnom konaní sama osebe jeho výpoveď nijako nediskvalifikuje. Pod označením „spolupráca“ je pritom potrebné rozumiť správanie spočívajúce v tom, že svedok nevyužije svoje právo na odopretie výpovede, ale začne vo veci vypovedať. Nemožno prehliadať, že takou výpoveďou neraz privodí trestné stíhanie nielen iným, ale aj sebe, a to v čase, kedy nemá nijako garantovanú výhodu v podobe miernejšieho trestu. Ten totiž schvaľuje až súd, ktorý však do procesu uzatvárania dohody o vine a treste dovtedy nijako nevstupuje. Tieto úvahy platia aj v danom prípade, keďže títo svedkovia vypovedali nielen o činnosti obžalovaných, ale rozhodli sa priznať aj svoj podiel viny, a to v čase, kedy ich konanie bolo zväčša právne kvalifikované ako drogová činnosť páchaná v rámci zločineckej skupiny (§ 172 ods. 4 Trestného zákona) s hroziacou trestnou sadzbou 20 až 25 rokov, príp. doživotie. Výsledné právne posúdenie ich konania pritom v tom okamihu nemali (a v zmysle právneho poriadku SR ani nemohli mať) ničím záväzne garantované.“

Nimi prezentovaný opis realizácie drogového biznisu v Seredi a okolí pritom vykazuje znaky jedinečnosti a detailnej špecifikácie, a tým aj vzájomnej rozdielnosti. Na vierohodnosti ich výpovedí však nič nemení skutočnosť, že títo neuvádzali zhodne presné dátumy jednotlivých opakujúcich sa stretnutí s obžalovanými či jednotlivé množstvá opakovane obstarávaných drog“.

Nakoniec k hodnovernosti výpovedí týchto svedkov (str. 29 rozsudku) uviedol, že pokiaľ ide o údajné ovplyvňovanie niektorých svedkov zo strany OČTK, súd sa k týmto námietkam už vyjadril vyššie pri analýze jednotlivých svedeckých výpovedí a vysvetlil, prečo neprikladá väčšiu váhu „zmeneným“ výpovediam svedkov pred súdom, než „odvolaným“ výpovediam z prípravného konania (rozh. EŠLP č. 46435/09 vo veci Makeyan vs. Arménsko). Nad rámec tam uvedeného dopĺňa, že všetky tvrdenia o údajnej manipulácii sa začali objavovať až dodatočne, s veľkým časovým odstupom a bez toho, aby bolo racionálne vysvetlené, prečo tieto skutočnosti neboli oznámené skôr.

Vo vzťahu k námietkam obžalovaných smerujúcim k dovtedajšiemu spôsobu života (povesti) usvedčujúcich svedkov súd konštatuje, že vierohodnosť osôb nemožno spochybňovať len tým, že títo svedkovia sú (boli) sami trestne stíhaní, resp. že títo sú (boli) užívateľmi drog. Vo všeobecnosti predsa platí, že s akými osobami sa človek stýka, také osoby budú neskôr svedčiť o jeho činoch z minulosti.

Veď kto iný by mohol a mal svedčiť proti drogovému dílerovi, ak nie osoby z drogového prostredia, teda tí, s ktorými (pre ktorých) túto trestnú činnosť páchal?

Tiež (na str. 30 rozsudku) dokonca uviedol, že „v súvislosti s námietkou obžalovaných ohľadom absencie dôkazu vo forme zaistenej drogy súd poznamenáva, že pre vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti voči dílerovi drog nie je nevyhnutnou podmienkou jeho prichytenie pri čine, či iné preukázanie konkrétneho množstva obchodovanej drogy. Zjednodušene možno uviesť, že tak, ako je možné odsúdiť vraha za spáchanie vraždy bez toho, aby bolo nutné nájsť telo obete, tak možno odsúdiť aj dílera drog bez toho, aby sa u neho našiel čo i len gram predávanej drogy“.

Napokon súd prvého stupňa dokonca v záverečnej časti odôvodnenia rozsudku, v ktorej sumarizoval relevantné usvedčujúce dôkazy vo vzťahu ku každému obžalovanému, detailne poukázal na usvedčujúce výpovede spolupracujúcich svedkov, a to aj v tých častiach, v ktorých sa vyjadrovali ku konkrétnemu objemu a rozsahu obchodov s omamnými a psychotropnými látkami. Ako na usvedčujúce poukázal teda aj na tie výpovede, resp. na ich časti, na ktoré v predchádzajúcom texte odmietol prihliadať ako na dôkazy spôsobilé založiť výrok o vine.

Najvyšší súd na jednej strane súhlasí s argumentáciou súdu prvého stupňa, že vo vzťahu k výpovediam spolupracujúcich svedkov je potrebné zachovať vysokú mieru opatrnosti a ich preukaznej hodnote je potrebné venovať zvláštnu pozornosť.

Na druhej strane však výpoveď spolupracujúceho svedka/spolupracujúcich svedkov predstavuje legálny a legitímny prostriedok na zisťovanie skutkového stavu a jeho použitie nepredstavuje automaticky porušenie práva na spravodlivé súdne konanie. Konajúce súdy však musia výpovede takýchto svedkov hodnotiť s náležitou opatrnosťou a vedomím si rizík. Mali by preveriť všetky aspekty „dohody o spolupráci“ vrátane jej zákonnosti a vierohodnosti. Intenzita prieskumu vyžadovaného vo vzťahu k dôkazu poskytnutého spolupracujúcim svedkom je priamo úmerná významu výhody, ktorú tento získa výmenou za dôkaz, ktorý poskytne.

To napokon rezonuje aj z rozsudku EŠLP Adamčo proti Slovenskej republike, či nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 292/2020. V uvedených rozhodnutiach bol prezentovaný názor, že inštitút spolupracujúceho svedka predstavuje významný a prospešný trestno-procesný inštitút, ktorého účelom je zvyčajne prekonať dôkaznú núdzu pri závažnej trestnej činnosti, ktorej odhaľovanie a preukazovanie je spravidla spájané s osobitnými ťažkosťami. Ide o legitímny nástroj v boji najmä proti organizovaným formám trestnej činnosti, často proti sofistikovanej kriminalite (osobitne náročnej napríklad spôsobom, rozsahom alebo subjektami jej páchania), ktorej prostriedky a prejavy sa častokrát prelínajú s legálnymi aktivitami a sťažujú tak jej odhaľovanie a dokumentovanie. Takáto trestná činnosť je často organizovaná na viacerých úrovniach, kde sa všetci páchatelia mnohokrát ani navzájom nepoznajú (napr. v záujme bezpečnosti najmä jej vedúcich predstaviteľov), je sprevádzaná používaním utajovaných spôsobov a foriem modernej komunikácie a organizovaná na rôznych miestach, častokrát nielen v rámci jedného štátu. Všetky tieto činitele, jednotlivo aj v kombinácii, potom prispievajú k tomu, že takáto trestná činnosť nie je odhalená vôbec, prípadne dostatočne včas. Zmyslom využitia inštitútu spolupracujúceho svedka je tak v rámci už uvedených skutočností záujem štátu odhaliť závažnú a inak ťažko dokázateľnú trestnú činnosť a napomôcť tak k splneniu účelu trestného konania (§ 1 ods. 1 Trestného poriadku). Osobitosť spolupracujúceho svedka spočíva v tom, že tento sa zvyčajne podieľa (priamo alebo nepriamo) na trestnej činnosti, ktorej objasňovanie je predmetom trestného konania. Práve z tejto skutočnosti možno následne odvodiť výhody jeho využitia pre účely dokazovania, keďže jeho znalosti o okolnostiach, za ktorých malo dôjsť k spáchaniu trestného činu, o pomeroch či osobách, s ktorými trestnú činnosť mal páchať sám, totiž vyplňajú inak často neprekonateľnú, dôkaznú núdzu v trestnom konaní. Ústavný súd však nabáda k obozretnosti, pretože tieto isté dôvody predstavujú pre trestné konanie paradoxne aj riziko, ktoré na účely spravodlivého konania nemožno ignorovať. Najväčším rizikom tohto dôkazného prostriedku (a dôkazu z neho získaného) je jeho objektivita, ktorá môže byť deformovaná vlastnými motívmi osoby, ktorá v tomto procesnom postavení vypovedá. Tie reprezentujú okolnosti, ktoré vo sfére vnútorného psychického stavu skutočne (nie iba formálne

navonok) vedú obvineného k spolupráci s orgánmi činnými v trestnom konaní. Najčastejšie medzi ne môže patriť napríklad snaha získať pre seba výhodu nižšieho trestu, dosiahnuť pre seba zastavenie trestného stíhania, podmienené zastavenie trestného stíhania, snaha zakryť trestnú činnosť inej osoby, zámer pomstiť sa iným osobám alebo zámer za odmenu alebo iný prospech vypovedať úmyselne lživo proti ostatným. Proces voľného hodnotenia dôkazov musí preto sprevádzať systém určitých procesných garancií, ktoré pre účely ústavného prieskumu zaručia, že trestné konanie ako celok bude spravodlivé. Ústavný súd vo vzťahu k inštitútu spolupracujúceho svedka napokon aj v minulosti rozhodol, že postup orgánov činných v trestnom konaní a následne konajúcich súdov, ktoré využijú zákonodarcom ukotvený, a teda legálny inštitút spolupracujúceho svedka, nemožno považovať a priori za defektný prvok oslabujúci hodnotu dôkaznej situácie, ku ktorej sa súdy s pomocou takýchto výpovedí dopracovali. Relevantné ustanovenia Trestného poriadku (zásada náležitého zistenia skutkového stavu a zásada voľného hodnotenia dôkazov) v záujme vylúčenia potenciálneho nebezpečenstva účelových, nepravdivých výpovedí ukladajú súdom povinnosť vykonať dôslednú previerku hodnovernosti, a teda kvality takto podaných svedectiev, ktorej prípadné zanedbanie by mohlo signalizovať porušenie garancií spravodlivého procesu. Judikatúra ESLP v otázke tzv. korunných svedkov poskytujúcich pomoc pri odhaľovaní trestnej činnosti výmenou za beztrestnosť alebo iné výhody, upozornila na potrebu osobitnej obozretnosti pri použití takýchto výpovedí, súčasne však ESLP v tomto kontexte konštatoval, že skutočnosť použitia výpovede podozrivého, ktorý bol zbavený obvinenia, nie je ešte sama osebe dôvodom na vyslovenie porušenia práva na spravodlivé súdne konanie (pozri rozhodnutie ESLP vo veci Atanasov proti Bulharsku, z 3. 3. 2009, č. 20309/02), a to dokonca ani v takých prípadoch, keď je odsúdenie páchatel'a založené v určujúcej miere práve na výpovedi takéhoto svedka (pozri napr. rozhodnutia ESLP vo veciach Cornelis proti Holandsku, z 25. 5. 2004, č. 994/03; Lorse proti Holandsku, z 27. 1. 2004, č. 44484/98; Verhoeck proti Holandsku, z 27. 1. 2004, č. 54445/00). V záujme zaistenia spravodlivosti konania je však prirodzenou požiadavkou adresovanou konajúcemu súdu dôkladná analýza vierohodnosti týchto výpovedí (III. ÚS 758/2016). Použitie výpovedí svedkov výmenou za ich imunitu alebo iné výhody predstavuje dôležitý nástroj vnútroštátnych orgánov na boj proti závažnej trestnej činnosti, avšak je nutné brať na zreteľ, že môže spochybniť spravodlivosť konania proti obvinenému, pretože takáto výpoveď je zo svojej povahy manipulovateľná a môže byť urobená výlučne výmenou za ponúkané výhody, alebo ako akt osobnej pomsty. Podľa ESLP preto nemožno podceňovať niekedy nejednoznačnú povahu takejto výpovede a riziko toho, že obvinený by mohol byť súdený na základe neoverených obvinení, ktoré nie sú nevyhnutne nezaujaté (m. m. Habran a Dalem, č. 43000/11 a 49380/11, ods. 94 - 96, 17. 1. 2017, ods. 100). Európsky súd pre ľudské práva však doplnil, že použitie takejto výpovede samo osebe neznamená, že konanie ako celok treba považovať za nespravodlivé. Otázku použitia výpovede spolupracujúceho svedka je pritom potrebné posúdiť v rámci okolností daného prípadu s dôrazom na to, či konanie ako celok bolo spravodlivé.

Inými slovami, výpoveď spolupracujúceho svedka je v zásade prípustným, a validným dôkazom s preukaznou hodnotou, avšak súd sa musí dôkladne oboznámiť s výhodami, ktoré boli svedkovi/svedkom poskytnuté, analyzovať motiváciu svedka a orgánov činných v trestnom konaní na uzatvorenie dohody a v tom smere motiváciu svedka odkrývať trestnú činnosť. Musí posúdiť rozsah poskytnutej výhody, jej prípadné akékoľvek „neobvyklosti“, pričom čím väčší bude rozsah výhody (resp. čím bude neobvyklejšia - napríklad faktická beztrestnosť), tým hlbší a rozsiahlejší a kritickejší prieskum bude musieť byť vykonaný.

V ďalšom kroku bude zo všeobecného hľadiska posudzovať „reálnosť“ tvrdenia svedka, teda či verzia skutkového deja ním produkovaná spĺňa aspoň elementárne požiadavky jej uveriteľnosti, teda či skutkový dej aspoň prima facie mohol prebehnúť podľa prezentovaných skutkových tvrdení. Bude teda posudzovať kvalitu tohoto dôkazu produkovaného spolupracujúcim svedkom a tiež zisťovať, či okolnosti jeho získania spochybňujú jeho kvalitu a presnosť.

Ak súd príde k tomu, že poskytnutá výhoda bola zákonná a primeraná a produkovaná verzia skutkového deja mohla aspoň prima facie prebehnúť tak, ako ho vo svojej verzii podal svedok, pristúpi k zisťovaniu, či a v akom rozsahu je takáto výpoveď podporovaná inými zabezpečenými dôkazmi.

Zároveň však bude musieť posúdiť váhu spoločenského záujmu na vyšetrení a potrestaní danej trestnej činnosti a zachovanie práv obhajoby vo vzťahu k výpovedi spolupracujúceho svedka.

Z dôvodu zachovania ústavných a zákonných kautiel pre vykonanie riadneho a spravodlivého procesu je potrebné, aby súd svoje úvahy vo vyššie naznačenom smere uviedol a rozvinul dostatočným spôsobom aj v rozhodnutí a aby sa zaoberal tým (vyjadril sa k tomu), aké výhody boli svedkom poskytnuté, či ich považuje za primerané, či okolnosti ich získania spochybňujú prípadne ich kvalitu a presnosť a či sú podporované aj inými dôkazmi, resp. či im iné dôkazy odporujú a v akom rozsahu. Takto sa musí v rozhodnutí vyjadriť ku všetkým dôkazom, o ktoré oprel výrok o vine, resp. odmietol o ne takýto výrok oprieť. Rozhodne nie je dostatočné a vyhovujúce, ak len paušálne poukáže na to, že určité dôkazy považoval za relevantné a iné nie.

V aktuálne posudzovanej veci sa jednalo o drogovú trestnú činnosť, ktorú mali spáchať obžalovaní.

Súd prvého stupňa oprel výroky o vine všetkých obžalovaných primárne o výpovede tzv. spolupracujúcich svedkov. Ako však už bolo vyššie naznačené, urobil to rozporuplným spôsobom tak, že časti výpovedí jednotlivých svedkov uveril a časti zároveň nie.

Konkrétne za preukázateľné vzal výpovede svedkov vo všeobecnej rovine v tom, že jednotlivé drogové „obchody“ zo strany obžalovaných prebehli, avšak za nepreukázateľné považoval tie časti výpovedí svedkov, v ktorých sa vyjadrovali ku frekvencii a rozsahu týchto „obchodov“.

Z odôvodnenia rozhodnutia však nevyplývajú žiadne úvahy súdu smerom k tomu, aká bola konkrétna motivácia svedkov spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní, aké konkrétne výhody dostali, nebolo vykonané pomerovanie, či sa jedná o výhody primerané, resp. neprimerané. Nebolo pri konkrétnych výpovediach poukázané, ktoré konkrétne iné dôkazy im konvenujú, resp. ktoré im odporujú, dôkazy neboli posúdené tak samostatne ako i vo vzájomnej súvislosti. Naopak, ako už bolo uvedené, súd prvého stupňa v „záverečnom súhrne“ ako na usvedčujúce poukázal i na tie časti výpovedí, resp. výpovede, ktorých validitu nakoniec pri úvahách o vine odmietol uznať. Dokonca na viacerých miestach v rozsudku uvádza, že skutočnosť, že išlo o výpovede spolupracujúcich svedkov, nijako neznižuje ich vierohodnosť (str. 28 rozsudku).

Prokurátor v obžalobe ako i obsah výpovedí svedkov a ostatné dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní ponúkli pritom súdu prvého stupňa potrebné penzum zistení (informácií), ktorými mohol „pomerovať“ validitu svedeckých výpovedí ako celku.

V konkrétnej rovine daného prípadu išlo o nasledovné:

Súd prvého stupňa vzal za validné čo aj časti výpovedí spolupracujúcich svedkov v tej časti, v ktorej (čo aj samostatne) hovorili o tom, že obžalovaným dodávali, resp. od nich odoberali omamné a psychotropné látky.

Vo vzťahu ku konkrétnemu rozsahu „obchodov“ však odmietol uznať validitu týchto výpovedí. A to napriek tomu, že z výpovedí viacerých svedkov vo vzťahu k obžalovaným vyplynulo, že (zovšeobecnene): „nešlo o jednorazové záležitosti“, „kúpili veľké množstvo pervitínu“, „patril k tým lepším dílerom“, „kupovali a predávali na kilá“, „len vo veľkých objemoch“, „varil pervitín vo veľkom“ atď. Uvádzali tiež aká bola obvyklá cena.

Prízmou týchto skutkových tvrdení, pri zohľadnení ostatných dôkazov, mal preto súd prvého stupňa pomeriavať aj tvrdenia svedkov v tom smere, aká bola frekvencia „obchodov“ a aký bol ich rozsah - teda či prima facie neuvádzali pri množstvách omamných a psychotropných látok, frekvencii ich kúpy a predaja a ich cene údaje, ktoré by boli zjavne nereálne vzhľadom na opísanú schému „obchodu“.

Až následne mal potom súd prvého stupňa pristúpiť k výsledku, či vo vzťahu ku konkrétnym

okolnostiam „obchodov“ sú výpovede svedkov v dostatočnej podporované inými dôkazmi, resp. či sú osamotenými dôkazmi. To samozrejme len za podmienky, že by nevzhliadol pochybnosti o vierohodnosti výpovedí en bloc vzhľadom na výhody, ktoré boli svedkom za svedectvo „ponúknuté“.

Ďalšie pochybenie vidí odvolací súd v tom, že vo vzťahu ku kvalifikačnému momentu - závažnejším spôsobom konania, a to na viacerých osobách [§ 138 písm. j) Trestného zákona], minimálne vo vzťahu k obžalovaným I. a C. nedostal súd prvého stupňa svojej zákonnej povinnosti vymedziť skutkovú vetu tak, aby zodpovedala právnej kvalifikácii ním ustálenej. A to napriek tomu, že ak tak chcel urobiť, mal k dispozícii zistené skutočnosti v dostatočnom rozsahu. V zmysle § 138 písm. j) Trestného zákona sa závažnejším spôsobom konania rozumie spáchanie trestného činu na viacerých osobách, ktorými sa s poukazom na § 127 ods. 12 Trestného zákona rozumejú najmenej tri osoby.

Zo skutkovej vety vo vzťahu k obžalovaným I. a C. však vyplýva, že mali predávať metamfetamín „tretím osobám“, resp. „ďalším osobám“ pričom u každého z týchto obžalovaných je navyše menom a priezviskom uvedená aj jedna konkrétna osoba. Takéto vymedzenie je však nedostatočné, pretože nemožno z neho bez pochybností ustáliť, či mali predávať metamfetamín minimálne trom osobám. Pritom zo zabezpečených ITP a výpovedí minimálne svedkov B., Y., Z. a M. vyplynuli skutočnosti umožňujúce aspoň všeobecne ustáliť ďalšie osoby, ktoré mali pervitín odoberať (napr. jeden na BMW J. M., gadžo z G. J., M., jeden BMW G. M. G. Z.....).

Ak teda súd prvého stupňa chcel použiť tento osobitný kvalifikačný pojem, mal v skutku zodpovedajúcim spôsobom vyjadriť, že sa jednalo o minimálne tri osoby, pričom to nutne nemuselo byť uvedením konkrétneho mena a priezviska, ale mohol sa tak stať aj použitím iných identifikačných znakov v tom smere, aby bolo jasné, že sa jednalo aspoň o tri osoby.

Ďalej tiež obžalovanému C. okrem iného obžaloba kládla za vinu i to, že si mal kúpiť prekursor (tabletky na výrobu pervitínu obsahujúce efedrín), pričom súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku konštatoval, že mal vyrábať pervitín z liečiv, avšak toto konanie právne neposúdil ako kúpu prekursora, pričom neuviedol žiadne úvahy, prečo toto konanie zároveň nepovažoval za „obstaranie si“ prekursora.

Vo vzťahu k zachovaniu totožnosti skutku v zmysle kautel rezonujúcich z ustanovenia § 278 ods. 1 Trestného poriadku musí odvolací súd uviesť, že komparujúc podanú obžalobu a napadnutý rozsudok, zasiahol súd prvého stupňa svojou úpravou do skutkov skutočne radikálnym spôsobom.

Odhliadnuc od skutku v obžalobe uvedeného pod bodom 1), ktorý sa týkal existencie a pôsobenia zločineckej skupiny, rozdelil Špecializovaný trestný súd skutky pôvodne uvedené v obžalobe pod bodmi 2) až 4) do deviatich samostatných skutkov (nepočítajúc „prevzatý“ skutok obžalovaného Z.).

Ustanovenie § 278 ods. 1 Trestného poriadku je konkretizáciou obžalovacej zásady v tom smere, že limituje súd, o čom môže rozhodovať. Predmetom obžaloby je vždy skutok, ako určitá udalosť vo vonkajšom svete, spočívajúca v konaní človeka, ktorá môže mať znaky jedného alebo viacerých trestných činov. Konkrétny skutok musí byť vymedzený tak, aby jeho jednotlivé časti zodpovedali príslušným znakom skutkovej podstaty trestného činu (pozri napr. III. ÚS 509/2015). Ak to tak nie je, trestnému stíhaniu absentuje jeho predmet, a teda niet skutku, o ktorom by bolo možné rozhodovať. Medzi skutkom uvedenom v obžalobe a v súdnom rozsudku by mala existovať zhoda, aby bolo možné hovoriť o totožnosti skutku. To však neznamená, že medzi skutkom uvedeným v obžalobe a skutkom uvedeným v rozhodnutí súdu musí existovať úplná zhoda. Na základe dokazovania na hlavnom pojednávaní môže prísť k modifikácii niektorých skutkových okolností. Totožnosť skutku je potom daná pri úplnom súlade v konaní a následku, ale tiež v prípade aspoň čiastočnej zhody v konaní alebo v následku (alebo v oboch), ale to len vtedy, ak je daná takáto zhoda v podstatných okolnostiach. Tými sa rozumejú predovšetkým skutkové okolnosti charakterizujúce konanie alebo následok z hľadiska právnej kvalifikácie, ktorá prichádza do úvahy. Napokon aj zo súdnej judikatúry vyplýva, že obžalovacia zásada uvedená v ustanovení § 278 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého súd môže rozhodnúť len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu, neznamená, že medzi skutkom, ktorý je uvedený v

obžalobnom návrhu a skutkom, uvedeným vo výroku rozsudku, musí byť úplná zhoda. Niektoré skutočnosti môžu odpadnúť a iné naopak pribudnúť, nesmie sa zmeniť len podstata skutku. Podstata skutku je určovaná účasťou obžalovaného na určitej udalosti popísanej v obžalobnom návrhu, z ktorej vzišiel následok porušujúci alebo ohrozujúci spoločenské záujmy chránené trestným zákonom. Totožnosť skutku bude zachovaná, ak bude zachovaná totožnosť konania alebo následku (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČSSR 2 Tzf 2/73, uverejnené v Zb. rozhodnutí a stanovísk súdov SR pod č. 64/1973). Teória ani prax nechápe totožnosť skutku len ako úplnú zhodu medzi skutkovými okolnosťami popísanými v obžalobnom návrhu a výrokom rozhodnutia súdu. Postačí zhoda medzi podstatnými skutkovými okolnosťami, pričom súd môže a musí prihliadať k tým zmenám skutkového deja, ku ktorým došlo v priebehu procesu dokazovania. Totožnosť skutku je zachovaná, ak je zachovaná jeho podstata. Podstatu skutku pritom tvorí, ako už bolo aj vyššie uvedené, konanie páchatel'a (obžalovaného), ktorým sa rozumejú prejavy vôle páchatel'a vo vonkajšom svete, pokiaľ sú zahrnuté zavinením a následok týmto konaním spôsobený, ktorý je relevantný z hľadiska trestného práva hmotného a ktorý spočíva v porušení alebo ohrození hodnôt (záujmov, vzťahov) chránených trestným zákonom, t. j. objektu trestného činu. Následkom z hľadiska zachovania totožnosti skutku je potrebné rozumieť porušenie individuálneho objektu trestného činu v jeho konkrétnej podobe, teda konkrétny následok (porušenie alebo ohrozenie určitého jedinečného vzťahu - záujmu), nie určitý typ následku (uznesenie NS SR, sp. zn. 6To/18/2010). Podstata skutku je určovaná účasťou obžalovaného na určitej udalosti popísanej v obžalobnom návrhu, z ktorej vzišiel následok porušujúci alebo ohrozujúci spoločenské záujmy chránené trestným zákonom. Totožnosť skutku bude zachovaná, ak bude zachovaná totožnosť konania a následku. Je potrebné zdôrazniť, že teória ani prax nechápe totožnosť skutku len ako úplnú zhodu medzi skutkovými okolnosťami popísanými v obžalobnom návrhu a výrokom rozhodnutia súdu. Postačí zhoda medzi podstatnými skutkovými okolnosťami, pričom súd môže a musí prihliadať k tým zmenám skutkového deja, ku ktorým došlo v priebehu procesu dokazovania. Totožnosť skutku je zachovaná, ak je zachovaná jeho podstata. Podstatu skutku pritom tvorí, ako už bolo aj vyššie uvedené, konanie páchatel'a (obžalovaného), ktorým sa rozumejú prejavy vôle páchatel'a vo vonkajšom svete, pokiaľ sú zahrnuté zavinením a následok týmto konaním spôsobený, ktorý je relevantný z hľadiska trestného práva hmotného a ktorý spočíva v porušení alebo ohrození hodnôt (záujmov, vzťahov) chránených trestným zákonom, t. j. objektu trestného činu. Následkom z hľadiska zachovania totožnosti skutku je potrebné rozumieť porušenie individuálneho objektu trestného činu v jeho konkrétnej podobe, teda konkrétny následok (porušenie alebo ohrozenie určitého jedinečného vzťahu - záujmu), nie určitý typ následku. S poukazom na vyššie uvedené možno konštatovať, že totožnosť skutku v trestnom konaní bude zachovaná popri úplnej zhode konania a následku tiež vtedy, ak bude daná zhoda aspoň v konaní pri rozdielnom následku alebo zhoda aspoň v následku pri rozdielnom konaní, ale rovnako i vtedy, ak konanie alebo následok, príp. oboje budú zhodné aspoň čiastočne, a to za predpokladu, že bude daná zhoda v podstatných okolnostiach (z hľadiska zachovania totožnosti konania i následku nie sú podstatné napríklad tie skutkové okolnosti, ktoré charakterizujú len zavinenie či iný znak subjektívnej stránky činu) (nález ÚS SR, sp. zn. IV. ÚS 98/2014). Podstata skutku preto nebude porušená, ak sa zmenia okolnosti týkajúce sa miesta a času spáchania činu, rozsahu následkov, spôsobu vykonania činu, pohnútky činu alebo formy zavinenia (uznesenie NS SR, sp. zn. 4To/3/2019).

V zmysle uvedeného je potrebné konštatovať, že vzhľadom na výsledky dokazovania má súd nesporne možnosť na modifikáciu skutku oproti obžalobe pri dodržaní vyššie naznačených podmienok.

Spôsob a rozsah, akým k modifikácii skutkov pristúpil súd prvého stupňa sa však zdá byť na hrane udržateľnosti. Pôvodné tri relatívne rozsiahle skutky uvedené v obžalobe (odhliadnuc od skutku týkajúceho sa zločineckej skupiny), v ktorých boli z hľadiska dejovej línie relatívne určito identifikované personálne, časové, vzťahové a rozsahové „markanty“ žalovanej trestnej činnosti, totiž rozdelil do deviatich relatívne veľmi stručných skutkov, pričom väčšinu z nich však takpovediac „spaušalizoval“.

Oproti relatívne konzekventnému vymedzeniu skutkov v obžalobe, používa súd prvého stupňa naproti tomu v upravených skutkoch s vyššou ako obvykle nevyhnutnou frekvenciou výrazy ako „tretím osobám, v nezistenom množstve, opakovane, zabezpečovala distribúciu“ atď. Problematickosť

používania uvedených výrazov spočíva v tom, že sa môžu stať akousi „premennou“, za ktorú bude možné dosadiť žiadanú určitú „hodnotu“, aká bude práve vyhovovať. To naozaj do veľkej miery spôsobuje neurčitosť a oslabuje požiadavku nezameniteľnosti a totožnosti skutkov čo do kvality vyžadovanej ako základu pre uznanie viny.

V konkrétnom prípade tak napriek tomu, že prokurátor v jednotlivých skutkoch, o ktorých mal súd prvého stupňa rozhodnúť, aspoň minimálnym spôsobom identifikoval osoby, od ktorých si mali obžalovaní omamné a psychotropné látky zaobstarávať a ktorým ich mali distribuovať a tiež spôsob akým sa tak malo diať, súd do týchto skutkov zasiahol spôsobom, keď v prevažnej väčšine takpovediac paušálnym spôsobom jednotlivé konkrétne „markanty“ nahradil schémou, podľa ktorej si v podstate (zjednodušene povedané) mali páchatelia obstarávať tieto látky v presne nezistenom množstve a následne ich distribuovať tretím osobám.

Najvyššiemu súdu je jasné, že táto „paušalizácia“ skutkov je nutným dôsledkom postupu súdu prvého stupňa pri posudzovaní validity svedeckých výpovedí spolupracujúcich svedkov, keď konkrétnym výpovediam parciálne v časti priznal validitu a v časti ju priznať s poukazom na „osamotenosť“ odmietol.

Tento v podstate neudržateľný prístup sa nutne odrazil i vo vzťahu k otázke totožnosti skutku, keď vzájomný vzťah konania páchatel'ov a následkov týchto konaní bol oproti obžalobe „rozvoľnený“ do takmer kritickej miery.

Zároveň vo vzťahu k obžalovanému Z. možno poukázať na skutočnosť, že skutky jemu kladené za vinu v bodoch 8/ a 9/ rozsudku súdu prvého stupňa, sa čiastočne časovo prelínajú, a preto je potrebné skutok pod bodom 8/ precizovať tak, aby nevyvstávali otázky ohľadne zachovania zásady ne bis in idem.

Rovnako aj vo vzťahu k obžalovanému C. bude potrebné po zaujatí definitívneho stanoviska k validite výpovedí spolupracujúcich svedkov en bloc a prípadnom doplnení dokazovania posúdiť, či a v akej miere sa jeho aktuálna trestná činnosť z hľadiska totožnosti skutku môže prelínať s trestnou činnosťou, za ktorú bol už uznaný za vinného rozsudkom Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2To/9/2022, z 22. novembra 2022 tak, aby nebola porušená zásada ne bis in idem.

Uvedené kritické reflexie možno na obsah napadnutého rozsudku následne vzťahovať i na základe odvolacích námietok obžalovaných.

Ako už bolo prízvukované, na splnenie požiadavky na spravodlivý proces, obžalovaní a samozrejme aj verejnosť musia byť schopní pochopiť verdikt súdu, ktorý bol daný - to je zásadnou poistkou proti svojvôli (Taxquet v. Belgicko). V nadväznosti na to je úlohou súdu, aby sa jasným, právne korektným, no najmä zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými právnymi a skutkovými okolnosťami, ktoré tvoria podklad jeho rozhodnutia z hľadiska právneho významu (IV. ÚS 14/07). Trestný poriadok ustanovuje, že súd je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, o ktoré dôkazy opiera svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä, ak si navzájom odporujú, ako sa súd vyrovnal s obhajobou a prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov (§ 168 ods. 1 veta druhá Trestného poriadku).

Čo sa preto týka odvolaní obžalovaných (ako bolo napokon už odvolacím súdom naznačené v skoršej časti tohto uznesenia vyššie), pri posúdení vecne relevantných odvolacích námietok tak, ako sú tieto postupne (priamo či nepriamo) formulované v podaných odvolaniach jednotlivých obžalovaných je potrebné vziať do úvahy nasledovné postuláty reflektované v jednotlivých odvolacích dôvodoch podľa § 321 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku:

- podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku chyby rozsudku napadnutého odvolaním môžu spočívať v nejasných alebo neúplných skutkových zisťeniach, príp. v nevysporiadaní sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie vo veci samej (pod zákonodarcom použitým pojmom nevysporiadať sa možno celkom iste obsahovo vnímať aj neúplné alebo nedostatočné, resp. nejasné

„signály" súdu vo vzťahu k deklarovaným skutkovým zisteniam - teda nielen ich úplnú absenciu, resp. „nevedomosť" súdu o existencii takýchto „významných okolností", s ktorými sa súd mohol a mal vysporiadať),

- pochybnosti o správnosti skutkových zistení spočívajú v zásade bez ďalšieho najmä v nesprávnom vyhodnotení vykonaného dokazovania, ktoré touto vadou „nesprávnosti" zaťažuje prirodzene aj výroky rozsudku (ako právne záväzného „nároku" súdu na výsledky vykonaného dokazovania); tým nie je dotknutý záver, že k uvedenému môže dôjsť napr. aj nevykonaním známych a dostupných dôkazov týkajúcich sa významných skutkových okolností (preverenie obhajobných námietok, správnosť tvrdení uvádzaných v obžalobe); uvedené je „zrkadlovou" interpretačnou referenciou znenia písm. c) naposledy označeného ustanovenia Trestného poriadku.

Ak potom platia konštatovania odvolacieho súdu ohľadom vzniknutej zmätočnosti v skutkových zisteniach založených vo významnej miere práve na výpovediach „spolupracujúcich" svedkov (ktorým Špecializovaný trestný súd na jednej strane zjavne „verí", no v konečnom dôsledku preň nepredstavujú spoľahlivý a jednoznačný dôkazný podklad, že došlo „k jednotlivým konkrétnym drogovým obchodom") s dôvetkom, že tieto „aspoň dovoľujú" pomerne radikálnu úpravu skutku (za súčasného zachovania jeho totožnosti v porovnaní so skutkom formulovaným v podanej obžalobe), najvyššiemu súdu nezostáva nič iné, než sa čiastočne stotožniť aj s parciálnym „výsekom" odvolacích námietok obžalovaných.

Povedané inými slovami, v naznačenej súvislosti je pre najvyšší súd podstatným pomerne dôrazný (a v podstate vecí aj pochopiteľný) „atak" obžalovaných vo vzťahu ku skôr deklarovaným skutkovým zisteniam, ktoré v tomto kontexte trpia zjavnými vzájomnými rozpormi.

Pokiaľ totiž Špecializovaný trestný súd vo výrokovej časti odvolaniami napadnutého rozsudku svoje skutkové zistenia napokon pretavil do záveru o vine obžalovaných v tomu zodpovedajúcom rozsahu opísanom vo výroku odsudzujúcej časti rozsudku, najvyšší súd jednoducho, ani vo vzťahu k odvolacím námietkam obžalovaných, nemohol prehliadnuť poukaz Špecializovaného trestného súdu na „nepreukázanie konkrétnych drogových obchodov" bez toho, aby ďalej špecifikoval „konkrétne drogové obchody", resp. tieto inak odlišil od jednotlivých skutkov vyjadrených v skutkovej vete výroku odsudzujúcej časti rozsudku Špecializovaného trestného súdu - ktoré celkom zjavne za preukázané mal (a ktoré podľa názoru najvyššieho súdu nie sú v zásade ničím iným, než - súc formou konania, „angažovanosti", „úloh", resp. „aktivity" vzájomne odlišnými - obchodovaním s omamnými alebo psychotropnými látkami, resp. prekursorami určenými na ich výrobu alebo iné s tým priamo súvisiace konanie právne reprobované, resp. hmotnoprávne „pokryté" v zmysle niektorej z modalít podľa § 172 ods. 1 a nasl. Trestného zákona).

Odvolací súd preto nevidí rozumný dôvod, ktorý by bránil vysloveniu záveru o tom, že námietky obžalovaných koncentrované čo do nimi napádaného nedostatočného, resp. vnútorne neutržateľného zistenia skutkového stavu treba považovať za dôvodné. K tomu možno prioritne odkázať na konštatovania najvyššieho súdu vyslovené v totožnom kontexte (síce pri „vysporiadaní sa" s odvolacími námietkami prokurátora) vyššie. Závery Špecializovaného trestného súdu v súčasnom štádiu konania nepredstavujú dostatočný základ na vytvorenie uceleného obrazu o trestnej činnosti páchanej jednotlivými obžalovanými, čo neznamená, že znamenajú pro futuro aj absolútne nedostatočný podklad pre uznanie ich viny - žiada sa však poznamenať, že Špecializovaný trestný súd bude v konaní nasledujúcom po vydaní tohto uznesenia povinný, laicky povedané, „vyčistiť" skutkové okolnosti a sústrediť svoju pozornosť na preskúmanie skutkového stavu tak, aby bolo možné dospieť k záverom nepripúšťajúcim rozumné pochybnosti o (ne) preukázaní (hoci aj „prípustne" upravenej skutkovej vety v porovnaní s „verziou" obsiahnutou v podanej obžalobe) tam uvádzaných rozhodných právne - kvalifikačných znakov. To osobitne platí napr. pre prípadné vyslovenie naplnenia niektorého z osobitných kvalifikačných pojmov v zmysle § 138 a nasl. Trestného zákona; aj na tomto mieste najvyšší súd totiž nepovažuje za zákonne súladné a zneniu napr. § 138 písm. j) Trestného zákona zodpovedajúce použitie osobitného kvalifikačného pojmu - závažnejšieho spôsobu konania na viacerých osobách, čo do

skutkového znenia vyjadrené menovite vo vzťahu k obžalovaným C. a I. spôsobom, cit.: „... takto vyrobený pervitín v presne nezistenom množstve predával dilerom za účelom ďalšej distribúcie, o. i. i V. M.U. a M. R.A.V.“, resp. „... tieto drogy sčasti ďalej predával v regióne mesta Sereď, a to M. W. a ďalším osobám podľa pokynov M. B., ktorú tieto osoby predtým kontaktovali“. Ako už napokon bolo vyššie uvedené, tu je totiž potrebné poukázať na znenie § 127 ods. 12 Trestného zákona, podľa ktorého viacerými osobami sa na účely tohto zákona rozumejú najmenej tri osoby; z vyššie vyjadreného je ale zrejmé, že v tomto rozsahu je výrok odsudzujúcej časti odvolaniami napadnutého rozsudku nekonkrétny, všeobecný a nespĺňajúci kritériá požadované zákonom pre jeho nezameniteľnosť s iným skutkom. Je pritom bezpredmetné, ak Špecializovaný trestný súd v odôvodnení ďalej poukazuje napr. na prepis záznamov o odpočúvaní telekomunikačnej prevádzky (viď napr. č. l. 2040 a nasl., zv. č. VIII. vyšetrovacieho spisu), ak sa Špecializovaný trestný súd ani nepokúsil o bližšiu konkretizáciu tam uvádzaných a podľa názoru najvyššieho súdu nepochybne dostatočne konkretizovateľných „viacerých osôb“.

Je preto dôvodné uzavrieť, že Špecializovaný trestný súd v zmysle skôr vyjadreného nevyhodnotil vykonané dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, čím obžalovaných „vystavil“ neprípustnému „riziku“ ich trestnoprávnej zodpovednosti za skutok vyjadrený príliš abstraktným, nedostatočne konkrétnym a v spojení s dôvodmi napadnutého rozsudku logicky rozporným spôsobom. Inak povedané, skutkové zistenia vyjadrené v skutkovej vete a ich odôvodnenie v rozsudku Špecializovaného trestného súdu trpia, v dôsledku nedostatočne starostlivo vykonaného uváženia všetkých okolností prípadu, viacerými závažnými rozpormi a medzerami, na podklade čoho nemožno označiť Špecializovaným trestným súdom formulované skutkové zistenia za logicky udržateľné. V podstatných častiach sa javia ako neúplné, interpretačne sa pohybujúce na samej hranici „dodržania“ obligatórnej totožnosti skutku kladeného za vinu v podanej obžalobe (v tomu zodpovedajúcom rozsahu), čo napadnutý rozsudok v príslušnej časti stavia do prirodzeného rozporu s už vyššie uvedeným obsahom § 168 a nasl. Trestného poriadku.

Najvyšší súd dodáva, že vyhovením tak odvolaniu prokurátora ako aj obžalovaných nijak neporušuje zásadu zákazu reformatio in peius (zákazu zmeny k horšiemu), nakoľko táto sa v predmetnej veci neaplikuje z dôvodu odvolania podaného aj prokurátorom v neprospech obžalovaných (opak platí len v prípade, ak dochádza k zrušeniu pôvodného rozsudku len v dôsledku odvolania podaného opäť „len“ obžalovaným, resp. obžalovanými). Tu treba upozorniť na skutočnosť, že v dôsledku uvedeného nie je vylúčené „prekročenie hraníc“ v skutkových zisteniach alebo takej úprave skutkových okolností, ktoré v konečnom dôsledku môže byť spôsobilé zmeniť skutkové zistenia čo do ich kvantity, kvality a následku nepriaznivom pre obžalovaných (a naopak). Zároveň odvolací súd poukazuje aj na § 324 Trestného poriadku, nakoľko nie všetci obžalovaní uplatnili v zásade totožne formulované odvolacie námietky sústredené na „skutkovú“ rovinu (a ustálenie skutkového deja v namietanom rozsahu, s ktorým sa stotožnil aj odvolací súd), čím došlo k splneniu podmienky pre aplikáciu predmetného ustanovenia upravujúceho tzv. beneficium cohaesionis (dobrodenie v súvislostiach); zmienené pochybenia podrobne citované v skoršom texte tohto uznesenia sa totiž dotýkajú všetkých obžalovaných v tam naznačenom rozsahu [a napokon by podmieňovali aj naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku; k tomu viď § 317 ods. 1 veta druhá Trestného poriadku].

Najvyšší súd ako súd odvolací sumarizujúc s poukazom na § 322 ods. 1 Trestného poriadku uzatvára, že keďže nie je úlohou odvolacieho súdu nahrádzať, resp. dopĺňať dokazovanie vykonané pred súdom prvého stupňa, ak je takýto procesný postup spojený s neprimeranými ťažkosťami (a napokon v posudzovanej veci by v konečnom dôsledku mohol viesť aj k iným skutkovým záverom), je nevyhnutné (aj vzhľadom na zachovanie princípu dvojínštančnosti konania), aby bol napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušený a vec vrátená Špecializovanému trestnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. Odvolací súd k takto formulovanému procesnému postupu pristúpil aj z toho dôvodu, že s poukazom na vyššie uvedené nedostatky v skutkových zisteniach existujú dôvodné pochybnosti o správnosti označených skutkových zistení, ktoré bude musieť Špecializovaný trestný súd pri novom prejednaní veci odstrániť, a to v zmysle skôr načrtnutých intencií. Je tomu tak aj z dôvodu, že po preskúmaní odvolaní obžalovaných a prokurátora v spojení s obsahom spisového materiálu je zrejmé, že vyššie

formulované pochybenia nebolo možné teoreticky odstrániť ani na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom, ani prípadným doplnením dokazovania, a to s poukazom na rozsah potrebných úkonov nasledujúcich po zrušení odvolaniami napadnutého rozsudku Špecializovaného trestného súdu a vrátení veci tomuto súdu prekračujúcim rámec § 322 ods. 3 Trestného poriadku. O to viac, ak riadiac sa obsahom § 322 ods. 1 Trestného poriadku platí zákonom upravená limitácia oprávnenia odvolacieho súdu vrátiť vec súdu prvého stupňa najmä v prípade, ak by bolo doplnenie dokazovania odvolacím súdom spojené s neprímeranými ťažkosťami, resp. by tieto dokonca viedli k odlišným skutkovým záverom, ak by sa jednalo o dôkazy zásadné a rozhodné a nie len o ozrejmienie akejkoľvek spornej otázky menšieho významu. Tak tomu bolo aj v trestnej veci obžalovaných predstavujúcej predmet odvolacieho prieskumu najvyšším súdom. K tomu odvolací súd poznamenáva, že ostatné námietky obžalovaných preto v zásade ani nepodrobil hlbšiemu odvolaciemu prieskumu, a to práve s poukazom na skutočnosť, že ich zodpovedanie by „predbiehalo“ naliehavejší záujem na precizovaní rozhodných skutkových zistení a okolností, na ktorých podklade bude možné dospieť k meritornému rozhodnutiu vo veci samej (a to bez ohľadu na jeho finálny „výsledok“ čo do jeho „priaznivosti“).

Pre úplnosť najvyšší súd uvádza, že právo strán konania (a s poukazom na § 2 ods. 11 Trestného poriadku je k tomuto postupu samozrejme oprávnený aj Špecializovaný trestný súd) predkladať za účelom ďalšieho objasnenia sporných okolností nové skutočnosti a dôkazy zostáva aj po rozhodnutí odvolacieho súdu nedotknuté. Rovnako je potrebné dodať, že aj odvolací súd si je vedomý významu zásady bezprostrednosti trestného konania vzťahujúcej sa na konanie pred súdom (a to obzvlášť s dôrazom na konanie pred súdom prvého stupňa), v zmysle ktorej je to práve súd prvého stupňa - teda Špecializovaný trestný súd, ktorý sa osobne oboznamuje so všetkými dôkazmi, ktoré sú podkladom pre rozhodnutie. Odvolací súd nebude a koniec - koncov ani nie je oprávnený zasahovať do tejto výsostnej kompetencie súdu prvého stupňa.

Sumarizujúc uvedené výsledky bude úlohou súdu prvého stupňa po zrušení a vrátení veci na nové prejednanie a rozhodnutie v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu nasledovné:

- dôsledne sa zaoberať tým a posúdiť pri každom spolupracujúcom svedkovi aký typ výhody mu bol poskytnutý, či daný typ nie je neprímeraný a či nemá potencionálny vplyv na validitu a preukaznú hodnotu jeho výpovede, pričom tieto úvahy bude potrebné uviesť v rozsudku,
- následne posúdiť validitu a hodnovernosť každej takejto výpovede en bloc, teda či nielen vo všeobecnej rovine, ale i v rovine konkrétnosti je takáto výpoveď aspoň prima facie „uveriteľná“ a má reálne kontúry, teda či vzhľadom na ostatné dôkazy je vôbec reálne, aby drogové obchody mohli prebehnúť v príslušnej frekvencii či rozsahu, pričom bude potrebné podrobne vyhodnotiť, ktoré dôkazy sa prípadne podporujú a ktoré si odporujú,
- v nadväznosti na uvedené snažiť sa o čo najpresnejšiu špecifikáciu jednotlivých skutkov (vo vzťahu k obžalobe) s uvedením potrebných identifikačných znakov osôb, omamných a psychotropných látok, časového obdobia, rozsahu a prípadne i zisku aspoň na úrovni určitej minimálne nespochybniteľnej hranici, ak to bude možné, čím budú v maximálnej miere odstránené akékoľvek pochybnosti a nejasnosti ohľadne vymedzenia skutkov,
- vo vzťahu k obžalovanému Z. (v závislosti od záverov dokazovania) precizovať skutok aktuálne v bode 8/ rozsudku tak, aby sa v čo najmenšej miere prekrýval so skutkom uvedeným v bode 9/ rozsudku,
- vo vzťahu k obžalovanému C. posúdiť či a v akom rozsahu sa trestná činnosť, ktorá sa mu aktuálne kladie za vinu, prípadne prekrýva s trestnou činnosťou, za ktorú bol uznaný za vinného rozsudkom Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2To/9/2022, z 22. novembra 2022 tak, aby nedošlo k porušeniu zásady ne bis in idem; prípadne ak bude vina opäť uznaná, posúdiť potrebu ukladania súhrnného trestu.

Bude na úvahe súdu prvého stupňa, aby za uvedeným účelom prehodnotil doterajšie výsledky dokazovania, resp. aby v potrebnom rozsahu doplnil dokazovanie (čo zrejme nutné bude) a aby sa prípadne opätovne zaoberal návrhmi obžalovaných či prokurátora na doplnenie dokazovania. Svoje úvahy bude môcť oprieť aj už o doteraz vykonané dôkazy, a to aj o časť dôkazov vykonaných v odvolacom konaní. V každom prípade však bude potrebné, aby svoje prípadné úvahy o vine a treste podrobne precizoval v písomnom vyhotovení rozsudku tak, aby o skutkových a právnych záveroch nevznikli žiadne pochybnosti.

Najvyšší súd zároveň pripomína, že zrušením rozsudku len v časti zostali nedotknuté výroky jednak o vine obžalovanej R. za skutok uvedený v bode 10/ rozsudku a oslobodzujúci výrok vo vzťahu k obžalovaným spod skutku kvalifikovaného ako zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona.

Riadiac sa vyššie vyjadreným rozhodol najvyšší súd potom tak, ako je vyjadrené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.